

МАТЮ АРЛИДЖ

КУРШУМ ЗА ДВАМА

Част 1 от „Хелън Грейс“

Превод от английски: Калина Лазарова, 2015

chitanka.info

1.

Сам спи. Бих могла да го убия сега. Лежи с гръб към мен, така че няма да е трудно. Дали ще помръдне, ако се раздвижа? Дали ще се опита да ме спре? Или просто ще бъде доволен, че този кошмар най-после ще свърши?

Така не мога да мисля. Трябва да се опитам да си спомня кое е истинско, кое е добро. Но когато си затворник, дните изглеждат безкрайни, а надеждата умира първа. Ровя в съзнанието си и търся щастливи спомени, които да прогонват мрачните мисли, но ги откривам все по-трудно и по-трудно.

Тук сме едва от десет дни (или може би единайсет?), ала нормалният живот вече ми изглежда като далечен спомен. Прибрахме се на автостоп от концерт в Лондон, когато се случи. Валеше проливен дъжд и автомобилите ни подминаваха, сякаш не ни забелязваха. Бяхме мокри до кости, вече се канехме да се връщаме обратно, когато най-после един микробус отби встрани от пътя. Вътре беше топло и сухо. Предложиха ни кафе от термос. Само ароматът му бе достатъчен да ни вдъхне сили. Вкусът му беше още по-добър. Все още не знаехме, че това щеше да е последната ни глътка свобода.

Когато дойдох на себе си, главата ми пулсираше от болка. Устата ми беше пресъхнала. Вече не бях в топлия микробус, а на някакво студено и тъмно място. Сънувах ли? Чух шум зад гърба си. Оказа се просто Сам, който с мъка се изправи на крака и прокара ръка през гъстата си коса, сега сплътена от кръв. Бяхме ограбени. Ограбени и захвърлени. Очите ми привикнаха към тъмнината. Изпълзях напред и опипах стените, които ни ограждаха. Студени, твърди плочки. Блъснах се в Сам и за един кратък момент го прегърнах, вдишвайки онзи аромат, който толкова много обичам. После моментът отмина и двамата осъзнахме целия ужас на ситуацията, в която се намирахме.

Намирахме се в запустял басейн за скокове от трамплин.

Изоставен и рушащ се — липсваха трамплините, табелите, дори стълбите. Всичко, което можеше да бъде задигнато, вече го нямаше. Бе останал само дълбок резервоар с гладки стени, от който бе невъзможно да се измъкнеш.

Дали онази зла гад чуваше писъците ни? Вероятно да. Защото, когато най-после замлъкнахме, нещо се случи. Чухме звън на мобилен телефон и за един кратък момент на безумно щастие си помислихме, че някой идва да ни спаси. Но после видяхме екрана на телефона, който светеше на дъното на басейна. Сам не помръдна, затова аз хукнах. Защо трябваше да съм аз? Защо винаги трябваше да съм аз?

— Здравей, Ейми.

Гласът от другия край на слушалката бе деформиран, нечовешки. Искях да моля за милост, да обясня, че са направили ужасна грешка, ала фактът, че знаеха името ми, сякаш срина цялата ми увереност. Не казах нищо, така че гласът продължи безмилостен и хладнокръвен:

— Искаш ли да живееш?

— Кой си ти? Какво си направил с н...

— Искаш ли да живееш?

В продължение на минута не можех да отговоря. Езикът ми не помръдваше. Но после...

— Да.

— На пода до телефона ще откриеш пистолет. Зареден е с един патрон. За теб или за Сам. Това е цената на свободата ти. Трябва да убиеш, за да живееш. Искаш ли да живееш, Ейми?

Не можех да говоря. Искях да повърна.

— Е, искаш ли?

И тогава връзката прекъсна. Точно когато Сам попита:

— Какво казаха?

Сам спи до мен. Бих могла да го направя сега.

2.

Жената извика от болка. После притихна. По гърба ѝ се образуваха синини. Джейк отново вдигна камшика и го стовари с плушцене. Жената потръпна, извика, после каза:

— Пак.

Тя рядко казваше нещо различно. Не беше от приказливите. Не беше като някои от другите му клиенти. Администраторките, счетоводителките и чиновничките, закотвени във връзки без секс, копнееха да говорят, да бъдат харесвани от мъжа, който ги биеше срещу заплащане. Тя бе различна — затворена книга. Никога не спомена откъде е научила за него. Или защо е дошла. Съобщаваше инструкциите си — нуждите си — ясно и делово, после му казваше да се хваща за работа.

Винаги започваха със завързване на китките ѝ. Две кожени ленти с шипове, здраво опънати, така че ръцете ѝ да са като приковани към стената. Железни окови около глезените придържаха ходилата ѝ към пода. Сгъваше дрехите си грижливо, подреждаше ги на осигурен за целта стол и заставаеше права, окована, по белъо, в очакване на наказанието си. Нямаше ролеви игри. Никакви „Моля те, не ме наранявай, татенце“ или „Аз съм лошо, лошо момиче“. Тя просто искаше той да ѝ причинява болка. В известен смисъл беше истинско облекчение. След определен период от време всяка работа се превръща в рутина и той се радваше на моментите, в които не му се налагаше да насърчава фантазиите на тъжни кандидат-жертви. Същевременно изпитваше безсилие пред отказа ѝ да изгради нормални взаимоотношения с него. Най-важният елемент във всяка среща между Роб и Господар бе доверието. Смирената необходимост да знаеш, че си в сигурни ръце, че господарят ти познава личността ти, нуждите ти и може да ти даде удовлетворяващо преживяване при условия, приемливи и за двете страни. Ако то липсва, нещата бързо се превръщат в насилие, дори в изнасилване — а това определено не беше по вкуса на Джейк.

И той започна да чопли информация — невинен въпрос тук, случаен коментар там. С течение на времето успя да сглоби основното: че тя не беше родом от Саутхамптън, че нямаше семейство, че приближаваше четиридесет и това не я тревожеше. Освен това бе разбрал, че нейната цел беше болката. Сексът не я интересуваше. Тя не искаше да бъде предразполагана или възбуждана. Искаше да бъде наказвана. Ударите никога не стигаха твърде далеч, но бяха силни и непрестанни. Тялото ѝ можеше да ги понесе — беше висока, мускулиста, в отлична физическа форма — а старите белези подсказваха, че не беше новак в тази област.

И все пак, след всичките му опити да измъкне информация, след всичките му внимателно формулирани въпроси, имаше само едно нещо, което Джейк знаеше за нея със сигурност. Веднъж, докато се обличаше, служебната ѝ карта се изхлузи от джоба на самото и падна на пода. Тя я грабна веднага — мислеше, че той не я е видял, но грешеше. Джейк винаги бе смятал, че притежава усет към хората, но този път се оказа абсолютно неподготвен. Ако не беше видял документа, никога не би предположил, че тази жена е полицай.

3.

Ейми клечи на няколко крачки от мен. Чувството за приличие е изчезнало и тя пикае на пода, без да се притеснява. Гледам как тънката струйка урина удря плочките, а ситни пръски от нея отхвъркват и попиват в мръсните ѝ пликчета. Няколко седмици по-рано бих извърнал поглед при тази гледка, но не и сега. Урината ѝ криволичи бавно надолу по наклона, за да се влее в застоялата локва мръсна вода в по-дълбокия край. Следя като омагьосан движението ѝ, но накрая последните капчици изчезват и забавлението приключва. Тя се оттегля в своя ъгъл. Нито думичка за извинение или признателност. Превърнали сме се в животни — немарливи към себе си, безразлични един към друг.

В началото не беше така. Тогава бяхме гневни, непокорни, твърдо решени, че няма да умрем тук, че заедно ще оцелеем. Ейми стъпваше на раменете ми, ноктите ѝ се чупеха, докато дращеше по плочките, опитвайки се да достигне ръба на басейна. Когато това не помогна, пробва да отскочи от раменете ми. Ала басейнът е дълбок пет метра, ако не и повече, и спасението изглежда абсолютно недостижимо.

Опитахме да използваме телефона, но той е заключен с пин код и след като изпробвахме няколко комбинации, батерията му свърши. Кресяхме до прегракване. В отговор чувахме единствено ехото си, което ни се надсмиваше. Понякога имам усещането, че сме на друга планета — няма жива душа на километри около нас. Наближава Коледа, сигурно ни търсят, но е трудно да го повярваме точно тук, където ни заобикаля тази ужасна, потискаща тишина.

Бягството е невъзможно, затова вече просто оцеляваме. Изгризахме ноктите си до кръв, а после жадно смучехме кръвта си. По изгрев-слънце ближехме влагата по плочките, но стомасите ни продължаваха да стържат до болка. Обсъждахме варианта да изядем дрехите си... но проявихме разум и се отказахме. Нощем става ужасно

студено и единственото, което ни пази да не умрем от премръзване, е оскъдното ни облекло и топлината от допира на телата ни.

Въобразявам ли си, или наистина прегръдките ни са станали по-хладни? По-несигурни? От самото начало се притискаме един до друг ден и нощ, всеки от нас отчаяно се моли другият да оцелее, за да не остане сам на това ужасно място. Играем игри, за да минава по-бързо времето; представяме си какво ще правим, след като ни открият — какво ще ядем, какво ще кажем на семействата си, какво ще получим за Коледа. Ала тези игри постепенно изгубиха смисъл с осъзнаването на факта, че сме доведени тук с определена цел и историята ни няма да има щастлив край.

— Ейми?

Тишина.

— Ейми, моля те, кажи нещо.

Тя не ме поглежда. Не говори с мен. Нима съм я изгубил завинаги? Опитвам се да предположа какво си мисли, но не мога. Може би вече няма какво да си кажем. Опитахме всичко, проучихме всеки сантиметър от нашия затвор в търсене на начин да се измъкнем. Единственото, което все още не сме докоснали, е пистолетът. Стои си там непокътнат и ни зове.

Вдигам глава и забелязвам, че Ейми го гледа. Погледите ни се срещат и тя навежда глава. Дали би посегнала да го вземе? Две седмици по-рано бих казал категорично „не“. Но сега? Доверието е нещо крехко — трудно се печели, лесно се губи. Вече не съм сигурен в нищо.

Знам единствено, че единият от нас ще умре.

4.

Хелън Грейс вдиша свежия вечерен въздух и се почувства доволна и щастлива. Крачеше бавно, за да се наслади изцяло на този миг спокойствие, а грейналият ѝ поглед лениво обхождаше тълпата купувачи, която я заобикаляше.

Вървеше към Коледния базар в Саутхамптън. Разположен покрай южния край на търговски център „Уесткий“, базарът беше ежегодно събитие — възможност за закупуване на оригинални, ръчно изработени подаръци, които не фигурираха в препоръчителен списък на „Амазон“. Хелън мразеше Коледа, но всяка година без изключение купуваше по нещо за Ана и Мари. Това бе единственото ѝ празнично удоволствие и тя му се отдаваше изцяло. Този път купи бижута, ароматни свещи и други дреболийки, но не подмина и щандовете с храна, откъдето напазарува фурми, шоколади, безумно скъп коледен пудинг и красива опаковка шоколадови бонбони с ментов пълнеж — Мари много ги обичаше.

Тя взе мотоциклета си „Кавазаки“ от паркинга на „Уесткий“ и се понесе през централния градски трафик в посока югоизток, към Уестън. Отдалечаваше се с висока скорост от празничното настроение и охолството — път към бедността и отчаянието, безжалостно съсредоточени около петте монолитни многоетажни сгради, превзели тамошния хоризонт. Те от години посрещаха онези, които идваха в Саутхамптън по море; в миналото са вдъхвали респект с внушителния си вид, с футуристичното си оптимистично излъчване. Но сега нещата стояха коренно различно.

В най-тежко състояние се намираше „Мелбърн Тауър“. Преди четири години на шестия етаж се бе взривил нелегален цех за дрога. Пораженията бяха огромни, сърцето на сградата бе изтръгнато. От градския съвет бяха обещали да я изградят отново, но рецесията попречи на плановете им. Чисто технически тя продължаваше да фигурира в графиците за бъдещи ремонти, ала вече никой не вярваше, че това щеше да се случи. Така че сградата просто си стърчеше в този

си вид — ранена, злощастна, изоставена от повечето си обитатели. Сега там се навъртаха единствено наркомани и бездомници. Противно, запуснато място.

Хелън паркира мотоциклета си на безопасно разстояние от сградите и продължи пеша. Нощно време в този район обикновено не се разхождаха жени, но Хелън никога не се тревожеше за своята безопасност. Тук хората я познаваха и старателно я избягваха, което я устройваше идеално. Тази вечер наоколо нямаше никого, с изключение на няколко кучета, които душеха около изгоряла кола, така че Хелън бързо си проправи път покрай използваните спринцовки и презервативи и влезе в „Мелбърн Тауър“.

Качи се на четвъртия етаж и спря пред апартамент 408. Някога приятното и уютно общинско жилище сега изглеждаше като военна база. Входната врата бе осеяна с ключалки, но най-забележителни бяха металните решетки — заключени с катинари от вътрешната страна — които подсилваха главния вход. Обидните графити — *малоумник*, *олигофрен*, *идиот* — по стените, издаваха защо апартаментът се нуждаеше от подобна защита. Това бе домът на Мари и Ана Стори. Ана бе с тежка степен на инвалидност, неспособна да говори, да се храни или да ходи сама до тоалетната. Ана (вече на четиринайсет) се нуждаеше от непрекъсната грижа, така че майка ѝ (на средна възраст) правеше всичко възможно да ѝ я осигури. Живееха от социални помощи, пазаруваха храна от „Лидл“, икономисаха от отопление. Щяха да си живеят добре по този начин — такива карти им бе раздала съдбата, а Мари не беше от хората, които обичат да се оплакват — ако ги нямаше местните хулигани. Фактът, че бяха безделници и произхождаха от разбити семейства, не беше оправдание. Тези хлапета бяха противни малки гангстери, които изпитваха удоволствие да унижават, тормозят и нападат една уязвима жена и детето ѝ.

Хелън знаеше всичко това, защото проявяваше специален интерес към тях. Един от онези идиоти — изключен от училище пъпчив злобар на име Стивън Грийн — подпалил апартамента им. Пожарникарите дошли навреме и ограничили щетите до коридора и най-близката стая, ала ефектът върху Мари и Ана бе опустошителен. Бяха изплашени до смърт, когато Хелън пристигна. Това бе опит за убийство и виновникът трябваше да бъде наказан. Тя се постара максимално, но случаят така и не стигна до съда поради липса на

очевидци. Хелън настойчиво молеше Мари да се премести, ала тя упорстваше. Апартаментът бе техният семеен дом, специално пригоден за нуждите на Ана — защо те трябваше да се местят? Мари продаде всичките си останали ценности, за да укрепи входната врата на жилището. Четири години по-късно се взриви цехът за наркотици. Преди това асансьорът работеше и апартамент 408 беше един щастлив дом. Сега бе затвор.

Социалните служби трябваше да ги навестяват, да ги държат под око, но те отбягваха района като чума и идваха от дъжд на вятър. Затова Хелън, която нямаше много причини да си седи у дома вечер, се отбиваше да ги види. Именно затова беше там, когато Стивън Грийн и компания се върнаха да довършат делото си. Той беше надрусан както обикновено; стискаше в ръка тенекиена туба с бензин и се опитваше да я запали със самоделен фитил. Но така и не успя да го направи. Полицейската палка на Хелън се стовари върху лакътя му, после през тила и го просна на земята. Останалите се стреснаха от внезапно появилото се ченге и побягнаха, захвърляйки своите петролни бомби. Някои успяха, други — не. Хелън беше добре обучена как да попречи на заподозрени да избягат от местопрестъплението. Тя успя да осуети нападението и скоро след това бе възнаградена с огромното удоволствие да види как Стивън Грийн и трима от най-близките му приятели получават солидна присъда зад решетките. Имаше дни, в които работата ѝ носеше огромно удовлетворение.

Хелън потръпна. Мрачните коридори, разбитите животи, графитите и мръсотията ѝ напомняха твърде много за собственото ѝ детство. Събуждаха спомени, които отдавна бе потиснала с цената на огромни усилия и сега трябваше да го направи отново. Тя беше тук заради Мари и Ана — и нямаше да позволи на нищо друго да помрачи днешното ѝ настроение.

Тя почука три пъти — тайният им код — и след продължително отключване на многобройните ключалки, вратата най-после се отвори.

— Социален патронаж — каза Хелън.

— Разкарай се — бе очакваният отговор.

Хелън се усмихна и когато Мари отвори външната решетка, влезе. Мрачните ѝ мисли се разсеяха — „топлото“ посрещане на Мари винаги ѝ въздействаше така. Веднага щом прекрачи прага, Хелън раздаде подаръците си, получи своите и се почувства напълно

спокойна. За един кратък момент апартамент 408 се превърна в нейно убежище от мрачния и жесток външен свят.

5.

Поройният дъжд отмиваше сълзите ѝ. Усещането би трябвало да е пречистващо, но не — беше стигнала твърде далече. Проправяше си път през шубраците, без да обръща внимание на посоката. Просто не трябваше да спира. Искаше да се махне надалече, надалече.

Трънлив клон раздра лицето ѝ, камъни разраняваха стъпалата ѝ, но тя продължаваше напред. Трескаво се оглеждаше за някого, за нещо, ала наоколо имаше само дървета. В един момент я връхлетя ужасна мисъл — дали изобщо все още се намираше в Англия? Опита се да извика за помощ, но гласът ѝ беше слаб, прегракнал.

Семейства се редяха търпеливо пред шейната на Дядо Коледа на сампсънския коледен базар, който всъщност не беше нищо повече от няколко шатри, разпънати в калното поле, но на децата явно им харесваше. Четиридесет и три годишният Фреди Грийн тъкмо бе захапал първия си пай с кайма за сезона, когато я забеляза. В проливния дъжд тя приличаше на призрак. Паят с кайма на Фреди застина във въздуха, докато тя бавно, но целеустремено пресичаше базара с накуцване, фиксирала поглед върху него. Отблизо видът ѝ не беше призрачен, а жалък — мокра, окаляна, кървяща и мъртвешки бледа. Фреди не искаше да има нищо общо с нея — изглеждаше душевноболна — но не можеше да помръдне краката си, сякаш беше парализиран от свирепия ѝ втренчен поглед. Тя измина последните няколко метра по-бързо от очакванията му и той внезапно залитна назад, повален от тежестта на тялото ѝ. Паят му направи тройно салто във въздуха и се приземи с мощно пляс в една кална локва.

В мобилния офис на базара, загърната в одеяло, тя продължаваше да изглежда душевноболна. Отказваше да им каже къде живее и откъде идва. Нямаше представа дори кой ден е. Всъщност единственото, което успяха да изкопчат от нея, бе това, че се казва Ейми и че сутринта е убила приятеля си.

Хелън наби спирачки пред Централното полицейско управление на Саутхамптън — футуристичната сграда от стъкло и метал, издигаща се високо над нея, предлагаше фантастични гледки към града и пристанищата. Беше построена преди година-две и по всички параграфи си беше впечатляващ пандиз. Свърхмодерни арестантски килии, екип на Британската кралска прокуратура, лаборатория за тестове „Смарт Уотър“^[1] — изобщо всичко, от което би могъл да се нуждае съвременният полицаи. Тя паркира мотоциклета си и влезе в сградата.

— Спиш в работно време ли, Джери?

Дежурният сержант се отърси от дрямката си и се опита да си придаде зает вид. Всички изпъваха гърбове всеки път, когато Хелън влезеше. И не само защото тя беше детектив инспектор; имаше нещо в осанката ѝ, което ги караше да се държат така. С внушителния си ръст от метър и осемдесет и кожените си рокерски дрехи тя излъчваше мощна енергия и амбиция. Никога не закъсняваше, никога не страдаше от махмурлук, никога не боледуваше. Живееше и дишаше за работата си със страст, за каквато те само можеха да мечтаят.

Хелън се запъти право към отдел „Тежки престъпления“. Саутхамптън може и да разполагаше с революционно новаторско полицейско управление, но градът, за който отговаряше, си оставаше непроменен. Докато преглеждаше делата си, Хелън изпита лека досада от баналните случаи. Семеен скандал, завършил с убийство — два провалени живота и едно дете под опеката на социалните служби. Опит за убийство на фен на „Сейнтс“ от гостуващи поддръжници на „Лийдс Юнайтед“. И най-накрая — бруталното убийство на 82-годишен мъж при объркал се уличен обир. Нападателят бяха изпуснали откраднатия портфейл в бързината да напуснат местопрестъплението, предоставяйки на полицията ясен отпечатък, по който да ги идентифицират. Извършителят бе добре известен на саутхамптънската полиция — поредният мизерник, опропастил предстоящите коледни празници на нищо неподозиращо семейство. Хелън трябваше да изложи подробностите пред екипа на Британската кралска прокуратура тази сутрин. Тя отвори папката с твърдото убеждение, че този малък бандит ще си получи заслуженото.

— Не се разполагай твърде удобно. Чака те работа.

Партньорът ѝ, детектив сержант Марк Фулър, се приближи до бюрото ѝ. Привлекателен и кадърен полицаи, Марк бе работил рамо до рамо с Хелън през последните пет години. Убийства, отвлечения на деца, изнасилвания, трафик на жени — беше ѝ помагал да разреши куп неприятни случаи и тя постепенно свикна да разчита на неговата преданост, интуиция и смелост. Тежкият му развод обаче му се беше отразил зле и напоследък не се справяше добре с работата си. На Хелън ѝ стана неприятно, като усети, че той отново миришеше на алкохол.

— Младо момиче, което твърди, че е убило приятеля си. — Марк измъкна снимка от папката си и я подаде на Хелън. В горния десен ъгъл стоеше познатият печат „изчезнал“. — Името на жертвата е Сам Фишър.

Хелън погледна ведрото лице на снимката. Младият мъж имаше порядъчен вид, излъчваше оптимизъм, дори известна доза наивност. Марк изчака за момент, за да даде възможност на Хелън да разгледа снимката, после ѝ подаде още една.

— И нашата заподозряна. Ейми Андерсън.

Хелън не успя да скрие изненадата си, докато оглеждаше снимката. Красиво и жизнерадостно момиче на не повече от 21 години. С дълга буйна коса, поразителни кобалтовосини очи и нежни устни, тя изглеждаше като олицетворение на младостта и невинността. Хелън взе якето си.

— Да тръгваме.

— Искаш ли да шофираш, или аз...

— Аз ще шофирам.

Двамата мълчаливо се отправиха към паркинга. Пътном Хелън забра и следователката, с която работеше по случаи с обявени за издирване хора. Неустоимата чаровница Чарлийн Брукс — Чарли, бе добър полицаи, усърдна и енергична, но категорично отказваше да се облича като ченге. Днешният ѝ избор на тоалет включваше прилепнал по тялото кожен панталон. И макар в пълномощията ѝ да не влизаше критикуване на работното облекло на колегите ѝ, Хелън все пак се изкушаваше да го направи.

Алкохолният дъх на Марк се усещаше още по-силно в купето на колата. Хелън го изгледа многозначително и отвори прозореца си.

— Е, какво имаме? — попита тя.

Чарли вече беше отворила папката си.

— Ейми Андерсън. Обявена за издирване преди малко повече от две седмици. За последен път е видяна по време на концерт в Лондон. Вечерта на втори декември е изпратила имейл на майка си, в който я уведомява, че си тръгва на автостоп със Сам и ще се прибере преди полунощ. Оттогава и двамата са в неизвестност. Майка ѝ се е обадила в полицията.

— А после какво?

— Тази сутрин се появява в Сампсънс. Казва, че е убила приятеля си, после млъква. До този момент не е обелила и дума на никого.

— А къде е била през цялото това време?

Марк и Чарли се спогледаха, преди Марк да отговори.

— Знаем толкова, колкото и ти.

Оставиха колата на паркинга пред коледния базар и се запътиха към очукания мобилен офис на обекта. Хелън прекрачи прага и бе шокирана от гледката, която я посрещна. Младата жена, сгушена под дрипаво одеяло, изглеждаше подивяла, психически неуравновесена и болезнено слаба.

— Здравей, Ейми. Аз съм детектив инспектор Хелън Грейс. Наричай ме Хелън. Може ли да седна?

Никакъв отговор. Хелън внимателно се настани на стола срещу нея.

— Бих искала да поговорим за Сам. Имаш ли нещо против?

Момичето вдигна поглед и подивялото ѝ изражение издаде ужаса, който я обзе. Хелън внимателно се вгледа в нея и мислено я сравни със снимката, която бе видяла малко по-рано. Ако не бяха поразително сините ѝ очи и белегът от травма на брадичката ѝ, трудно биха я идентифицирали. Блестящата ѝ коса висеше мазна и сплъстена. Ноктите ѝ бяха дълги и мръсни. Лицето, ръцете и краката ѝ носеха следи сякаш от самонараняване. А и миризмата. Първо те удряше миризмата. Сладникава. Остра. Противна.

— Трябва да открия Сам. Можеш ли да ми кажеш къде е?

Ейми затвори очи. Една сълза се отрони изпод клепача ѝ и потече надолу по бузата ѝ.

— Къде е той, Ейми?

Дълго мълчание; после тя най-после прошепна:

— В гората.

Ейми категорично отказа да напусне убежището си в офиса, така че Хелън трябваше да използва кучето. Тя остави Чарли да наглежда Ейми, а Марк взе със себе си. Ретривърът Симпсън зарови муцуна в окървавените парцали, служили някога за дрехи на Ейми, после се втурна през гората.

Не беше трудно да се види откъде бе минала. Толкова сляпо се беше лутала в гората, толкова безразсъдно, че бе направила огромни дупки в гъстия шубрак. Парчета плат и късчета кожа маркираха пътя ѝ. Симпсън ги вадеше, докато скачаше през храстите. Хелън го следваше, а Марк бе твърдо решен да не се остави да го изпревари жена. Но се задъхваше и миришеше на пот и алкохол.

Пред погледите им изникна самотна сграда. Обществена баня, предвидена за събаряне преди много години, тъжна реликва от отдавна отминали времена на веселие. Симпсън започна да драска по заключената с катинар врата, после започна да обикаля сградата, докато накрая спря пред един счупен прозорец. По нащърбените ръбове на стъклото имаше следи от прясна кръв. Бяха намерили мястото, откъдето беше се измъкнала Ейми.

Достъпът в сградата беше затруднен. Въпреки занемареното състояние на сградата, всички входи бяха старателно заключени и обезопасени. Но защо бяха нужни всички тези предпазни мерки? Наоколо не живееше никой. В крайна сметка катинарът беше разбит и те пристъпиха предпазливо вътре, обути в стерилни калцуни. Не им отне много време да го открият. Лежеше на около пет метра под тях, на дъното на басейна. Малко се забавиха, докато намерят стълба, след което Хелън се озова в басейна, лице в лице със Сам — приятеля на Ейми. Имаше вид на свястно момче, щеше да му отива кариера в адвокатска кантора, но точно в този момент той изглеждаше като труп на стар клошар, намерен на улицата. Дрехите му бяха омазани с изпражнения и урина, ноктите му — изпочупени и мръсни. А лицето му... Чертите на изпитото му лице бяха застинали в отблъскващо изражение на гняв, агония и ужас. Приживе е бил привлекателен и успял. В смъртта беше отблъскващ.

[1] Невидим химически маркер, който се вижда единствено на ултравиолетова светлина. — Б.пр. ↑

6.

Щяха ли някога да спрат да я тормозят?

Ейми си мислеше, че в болницата в Саутхамптън ще бъде в безопасност. Че ще я оставят на спокойствие да скърби и да се възстановява. Но те упорито я изтезаваха. Не й позволиха да яде или да пие въпреки настойчивите й молби. Езикът й бе подут, стомахът й — твърде свит, а червата й можеха да се разкъсат, ако през тях минеше твърда храна. Затова й сложиха интравенозна система. Може би това беше правилното решение, но не беше онова, което тя *искаше*. Те някога бяха ли гладували в продължение на три седмици? Представа нямаха какво е.

Бяха й сложили и система с морфин, която помагаше до известна степен, макар че внимателно следяха да не я препълват. Ейми натискаше бутончето с лявата си ръка всеки път, когато болката ставаше непоносима. Дясната й ръка бе закопчана с белезници към леглото. На сестрите това ужасно много им харесваше и споделяха предположенията си шепнешком. Дали е убила бебето си? Или съпруга си? Очевидно им доставяше огромно удоволствие.

И тогава — за бога! — тогава пуснаха майка й в стаята. Ейми обезумя; крещеше като подивяла и дори се наложи майка й да излезе по препоръка на лекаря. Какви ги вършеха, *по дяволите*? Тя не можеше да види майка си, не и сега. Не и в това състояние.

Тя просто искаше да я оставят сама. Тогава би могла да фокусира цялото си внимание върху нещата около себе си, да втренчи поглед в сложната плетеница на памучните нишки на калъфката на възглавницата си, да се взира часове наред в хипнотизиращите, нажежени жички в лампата на нощното си шкафче. По този начин би могла да се изолира от реалността и да успокои мислите си. А когато призракът на Сам изскочеше изневиделица, тя щеше да натисне дозатора на морфина и поне за кратко да се отнесе на някое по-щастливо място.

Но дълбоко в сърцето си тя знаеше, че никой нямаше да я остави на спокойствие за дълго. Демоните вече я обграждаха, влачеха я обратно към реалната смърт, която бе оставила зад гърба си. Тя виждаше как полицаите сновяха навън в очакване да влязат и да започнат да я разпитват. Нима не разбираха, че тя нямаше никакво желание да отговаря на въпросите им? Нима не беше страдала достатъчно?

— Кажи им, че не мога да говоря с тях.

Медицинската сестра, която разлистваше медицинския ѝ картон, вдигна поглед.

— Кажи им, че имам висока температура — продължи Ейми. — Кажи им, че спя...

— Не мога да ги спра, скъпа — равнодушно отвърна сестрата. — Най-добре ще е да приключиш с това, а?

Колкото и да страдаше, никога нямаше да е достатъчно. Ейми вече бе наясно с това. Тя бе убила мъжа, когото обичаше, и нищо не можеше да се поправи.

7.

— Кажи ми как излезе от басейна, Ейми.

— Стълба.

— Не видях стълба там.

Ейми се намръщи и се обърна настрана. Придърпа болничното одеяло до брадичката си и отново се затвори в себе си. Хелън я наблюдаваше с интерес. Ако момичето лъжеше, значи бе дяволски добра актриса. Тя хвърли поглед към Марк, после продължи:

— Каква беше тази стълба?

— Въжена стълба. Пуснаха ми я отгоре, след като...

Очите ѝ се насълзиха и тя наведе глава. Дланите на Ейми действително изглеждаха леко охлузени. Може би наистина се бе катерила по въжена стълба? Хелън мислено се укори за доверчивостта си — защо изобщо обмисляше подобна възможност? Историята на Ейми беше безумна. Според нея двамата със Сам били взети на автостоп от магистралата, упоени, отвлечени, оставени да гладуват — а после принудени да извършат убийство. Защо изобщо някой би направил нещо подобно? На пръв поглед Ейми и Сам бяха две добри хлапета, но причината за това ужасно престъпление със сигурност се криеше някъде в историите им.

— Разкажи ми за връзката си със Сам.

Тук момичето започна да хлипа.

— Може би сега е моментът да направим почивка, детективе, не мислите ли? — Майката на Ейми бе настояла разпитът да се проведе в присъствието на адвокат.

— Още не сме приключили — отсече Хелън.

— Но нали виждате, че е изтощена. Със сигурност бихме могли да...

— Всичко, което виждам, е едно мъртво момче на име Сам Фишър. Застрелян в гърба. От упор. От вашия клиент.

— Моят клиент не отрича натискането на спусъ...

— Но отказва да ни каже *защо*.

— Казах ви защо — гневно се намеси Ейми.

— Да, и това е страхотна история, Ейми. *Ала звучи абсолютно неправдоподобно.*

Хелън изчака думите ѝ да направят нужното впечатление. Без да чака покана, Марк пое щафетата, за да засили натиска.

— Никой не те е видял. Нито теб, нито микробуса, Ейми. Никой. Нито шофьорите на камиони, нито пътните полицаи, нито другите младежи, които са пътували на стоп по този маршрут. Така че защо просто не зарежеш глупостите и не ни кажеш защо уби приятеля си? Удари ли те? Заплаши ли те? Защо те заведе на онова ужасно място?

Ейми не каза нищо, дори не вдигна поглед. Сякаш не бе чула и дума от това, което каза Марк. Хелън продължи, но с по-мек тон.

— Не си мисли, че си първата, Ейми. Не си първото момиче, хлътнало по симпатично момче, а то се е оказало садистичен насилник. Вината не е твоя, никой не те съди. Ако ми кажеш какво се случи, какво се обърка, аз ти обещавам, че ще ти помогна. Изнасили ли те? Имаше ли и други замесени? Защо те заведе там?

Никакъв отговор. За пръв път в гласа на Хелън се прокрадна раздразнителност.

— Преди два часа ми се наложи да съобщя на майката на Сам, че синът ѝ е бил застрелян. Сега за нея — и за по-малките му братя и сестри — е важно виновникът да бъде подведен под отговорност. А точно в момента ти си единственият заподозрян. Така че — за твое и тяхно добро — спри с глупостите и ми кажи истината. Защо го направи, Ейми? Защо?

Последва дълго мълчание; после Ейми вдигна глава и я погледна със замрежен от сълзи, гневен поглед:

— Тя ме накара да го направя.

8.

— Е, какво мислиш, шефе?

За пръв път през живота си Хелън не можеше да отговори. Да или не, виновен или невинен — Хелън Грейс винаги имаше отговор. Но не и сега. Това тук беше нещо различно. Според професионалния ѝ опит Ейми лъжеше. Историята с отвличането звучеше достатъчно безумно, а твърдението, че извършителят е жена без съучастници, надхвърляше всякакви граници. Жертви на жените убийци са съпрузите им, децата им или хора, за които се грижат. Те не отвличат непознати и избягват рисковани сюжети като този, който описваше Ейми, където жертвите превъзхождат по численост нападателя си. Но дори и така да беше, как би могла една жена да упражни необходимата физическа сила, за да измъкне двама души от микробус и да ги вкара в празен басейн? Хелън се изкушаваше да хвърли цялата вина върху Ейми. Може би, ако повдигнеха обвинение срещу нея, тя — под заплахата на присъда за убийство — най-после щеше да признае истината.

И все пак, защо трябваше да си измисля подобна история? Може би казваше *истината*? Ейми беше умно, уравновесено момиче, без психични заболявания. От самото начало показанията ѝ бяха ясни и последователни. Даде точно и подробно описание на „похитителката“ — тъмноруса, късо подстригана коса; ниско подрязани, мръсни нокти — и строго се придържаше към него. До най-дребния детайл като това как форсирала двигателя на ниска предавка. А беше ясно, че обичаше — *истински* обичаше — Сам и бе съкрушена от смъртта му. Всички ги описваха като неразделни, две половини на едно цяло. Запознали се в университета в Бристол, после кандидатствали за магистърска степен в Уоруик, за да отложат започването на работа и възможната раздяла. Не разполагали с много пари, но през времето, в което били заедно, обиколили на автостоп цялата страна, рядко с компания.

Криминалистите бяха свързали оръжието с нея и нямаше никакво съмнение, че тя го бе извършила, но освен това бяха

потвърдили и историята ѝ за пленничеството им. Физическото им състояние — косата, ноктите — плюс човешките отпадъци в басейна, всичко това предполагаше, че са били там поне две седмици преди тя да го убие. Може би бяха изгубили надежда и бяха теглили жребий? Или просто се бяха споразумели?

— Защо той, а не ти? — Ейми отново се бе отнесла, но Хелън повтори въпроса.

Момичето едва намери сили да отговори:

— Защото той ме помоли да го направя.

В името на любовта значи. Саможертва. Доста тежък товар за нечия съвест... ако изобщо беше вярно. И точно това я човъркаше непрекъснато — простичкият факт, че Ейми беше съсипана от случилото се. Не просто травмирана. Тя бе смазана под тежестта на вината си. Това бе емоция, която Хелън познаваше твърде добре, и внезапно усети, че независимо от обстоятелствата, дълбоко в себе си съчувства на Ейми. Може би се държеше твърде сурово с тази уязвима млада жена.

Не можеше да е вярно. *Защо* изобщо някой би решил да направи това? Какво точно би могла да спечели „тя“? Според Ейми похитителката дори не е била там, за да ги наблюдава, така че какъв беше смисълът? Не можеше да е вярно, но въпреки това, когато отвори уста, за да отговори на типичния за Марк директен въпрос, Хелън сама се изненада от отговора си:

— Мисля, че момичето казва истината.

9.

Бен Холанд ненавиждаше ежеседмичното си пътуване до Борнмът. Намираше го за безсмислено, за един прахосан на вятъра ден. Ала фирмата имаше твърди правила относно преките контакти между отделните офиси, така че веднъж седмично Бен и Питър (Портсмут) хапваха сандвичи и пиеха кафе с Малкълм и Елинор (Борнмът) и Хели и Сара (Лондон). Обсъждаха тънките особености на морското право, банковите съдебни дела и международната легализация на завещания, а после се впускаха в оплаквания срещу клиентите си. Понякога имаше полза, чисто информативно, дори бе забавно, но като се вземеше предвид времето за пътуване от Портсмут и обратно, всичко си беше колосална загуба на време.

Това пътуване се очертаваше да бъде дори по-зле от обикновено. Както винаги, Бен шофираше до мястото на срещата в Борнмът и обратно, за да може по-възрастният му колега Питър да пие алкохол по време на обяда. Питър имаше бърза мисъл и постигаше отлични резултати. Освен това се отличаваше с просташко поведение, повтаряше едно и също и имаше неприятна телесна миризма. Достатъчно мъчително бе да си в една конферентна зала с Питър. А сега Бен беше заклещен с него в тясното купе на колата за цели два часа. Или поне щеше да бъде, ако не беше свършил бензинът.

Бен тихо изруга и извади мобилния си телефон. После се ококори и пребледня.

— Няма обхват.

— Какво?! — възкликна Питър.

— Нямам обхват. Ти?

Питър провери телефона си.

— И аз.

Последва дълго мълчание.

Бен полагаше огромно усилие да сдържа гнева си. Какви грехове имаше да изплаща, за да се озове тук, наред с Питър, на свечеряване? Бен бе заредил догоре на бензиностанцията на излизане

от Борнмът — там горивото беше най-евтино — и въпреки това едва час по-късно резервоарът беше празен. Не повярва на предупредителната лампичка и беше сигурен, че ще има достатъчно гориво да стигнат поне до Саутхамптън. Но само минута след светването на лампичката колата спря. Едно зло никога не идва само. Нима трябваше да вървят пеша до следващата бензиностанция? И да прекарат нощта заедно?

— Пълно автокаско и каква полза от това? — услужливо се обади Питър.

Бен огледа пустия горски път в двете посоки. Никой не го натякваше, но негова бе идеята да минат напърно през Ню Форест. Бен винаги го правеше — за да избегне магистрала М27 около Саутхамптън, използваше таен пряк път, който го извеждаше директно до Калмор — но днес не им провървя. Бен имаше усещането, че натякването нямаше да му бъде спестено, но чак когато драмата приключеше. Питър задължително щеше да се възползва от това. Просто изчакваше подходящия момент.

— Ти ли ще отидеш, или аз? — попита Питър.

Риторичен въпрос. Уважавай по-възрастните, това първо, и второ, Питър имаше „проблем с коленете“. Така че Бен нямаше избор. Той погледна картата и видя, че само на два-три километра имаше някакво малко вилно селище. Може би, ако побързаше, щеше да успее да стигне, преди да се е стъмнило. Той вдигна яката си, кимна на Питър и тръгна надолу по пътя.

— *Ще се срещнем отново...* — запя Питър.

Кретен, помисли си Бен.

И после неочаквано късметът му се усмихна. В сумрака отсреща се появиха две малки светли точки. Той присви очи. Да, никакво съмнение. Автомобилни фарове. За пръв път през този ден Бен почувства как цялото му тяло се отпуска. Имаше господ в крайна сметка. Той енергично размахна ръце във въздуха, но шофьорът на микробуса така или иначе вече намаляваше скорост, за да му се притече на помощ.

Слава богу — помисли си Бен. — *Спасение.*

10.

Даян Андерсън не беше виждала дъщеря си от три седмици. Дори и сега не я виждаше, въпреки че Ейми бе притисната към гърдите ѝ в задушаваша прегръдка. В болницата се бяха погрижили за нея — бяха ѝ позволили да вземе душ и да си измие косата — но тя продължаваше да изглежда различно.

Симпатичната служителка от полицията — Чарли — ги бе придружила до дома им. Каза, че ще помогне на Ейми, ще я накара да се почувства в безопасност, докато постепенно се приспособява отново към външния свят, ала тя беше шпионин. Даян изобщо не се съмняваше в това. Щеше да чака, да наблюдава и да докладва. Дъщеря ѝ продължаваше да се намира в опасност. Двамата униформени полицаи, оставени на пост пред дома им, го доказваха. Дали бяха там да я пазят, или да я спрат, ако реши да избяга? И все пак, поне бяха изгонили журналистите. Репортер от някакъв местен жълт вестник си бе позволил да крещи през пощенската кутия и да пита по най-вulgарния начин защо Ейми бе убила приятеля си. Фактът, че въпросният репортер бе млада жена, правеше нещата още по-ужасни — какво ги прихващаше тези хора?

„Ейми застреля Сам.“ Ето така го бе формулирала онази безчувствена жена, детектив инспектор Грейс. Това звучеше абсурдно. Ейми никога не би застреляла когото и да било, най-малко пък Сам. Тя дори не беше докосвала пистолет. Тук не беше като в Америка.

Беше се обърнала към съпруга си Ричард в очакване той да възрази, да изчисти това недоразумение, ала неговото изражение бе като огледален образ на нейното — пълен шок. Изпита прилив на гняв — Ричард винаги отсъстваше, когато имаше най-голяма нужда от него — преди да се вземе в ръце и да се сблъска за пореден път с горчивата действителност. Ейми обичаше Сам. Даян неведнъж бе размишлявала какво ще стане, ако — когато — те се оженеха. И винаги бе стигала до извода, че Ейми ще последва модерната практика на съвместно съжителство, а не брак. Но Ейми я бе изненадала, когато сподели с нея,

че определено изпитва желание да мине под венчилото, когато му дойде времето. Типично за нея обаче, Ейми щеше да го направи по нестандартен начин. Категорично изключваше бяла рокля и имаше твърдото намерение да бъде предадена на младоженеца от Даян, а не от баща си. Как ли би го приел Ричард? Дали другите хора щяха да харесат идеята, или щеше да им се стори странна? Даян сепнато осъзна, че отново се е замечтала. За сватбено тържество, което никога нямаше да се състои.

В цялата история нямаше никаква логика. Сам не беше сприхав или агресивен, така че не би могло да е самозащита. Инспектор Грейс бе вбесяващо потайна относно фактите — „Най-добре е Ейми да ви разкаже, когато се почувства готова“. Ала Ейми не обелваше и дума. Държеше се като глухоняма. Даян се опитваше да пробие стената — правеше ѝ малцови шейкове, отваряше кутии с френски петифури (любимите ѝ лакомства от дете), отрупа спалнята, която сега деляха, с всичките ѝ стари играчки и джунджурии. Но нищо не помогна. Така че трите просто седяха и мълчаха. Чарли се разполагаше в единия край на дивана и се стараеше да не разлее чая си, Даян трупаше в чиниите сладкиши, които никой не ядеше, а Ейми просто се взираше в празното пространство и приличаше на празна обвивка на жизнерадостното момиче, което някога беше.

11.

Това беше засада. Жената дебнеше Хелън и когато тя слезе от колата, веднага ѝ се нахвърли.

— Ще ми отделите ли няколко минути, инспекторе?

Сърцето на Хелън се сви. Започваше се.

— Радвам се да те видя, Емилия, но съм много заета.

Хелън понечи да тръгне, но другата жена рязко протегна ръка и препречи пътя ѝ. Хелън я изгледа гневно: *Ти шегуваши ли се?* Противничката ѝ веднага схвана намека и бавно отпусна ръка. Емилия Гаранита невъзмутимо се ухили до уши. Тя имаше доста странен вид — младолика и стройна, но същевременно грохнала и обезобразена. Като тийнейджърка бе привличала мъжките погледи, но едва осемнайсетгодишна беше станала жертва на жестоко нападение с киселина. Ако човек погледнеше профила ѝ отляво, щеше да види привлекателна и дори красива жена. Отдясно тя будеше единствено съжаление — чертите ѝ бяха разкривени, а изкуственото ѝ око не помръдваше. Бе известна с прякора си Красавицата и Звяра и работеше като главен криминален репортер на „Ехо“.

— Случаят „Ейми Андерсън“. Знаем, че тя го е убила, но не и защо. *Какво ѝ е причинил, за да я принуди да натисне спусъка?*

Хелън се опита да прикрие раздразнението си — беше сигурна, че точно Емилия бе крещяла през пощенската кутия на семейство Андерсън, но знаеше, че е неразумно да се държи враждебно с пресата на този ранен етап от разследването.

— От сексуално естество ли е проблемът? Биел ли я е? Издирвате ли и други заподозрени? — продължаваше да разпитва тя.

— Знаеш процедурата, Емилия, веднага щом имаме какво да кажем, говорителят на полицията ще съобщи. А сега ме извини, ако обичаш...

— Просто съм любопитна, защото сте я пуснали. Дори не е под гаранция. Обикновено ги карате да се потят доста по-дълго от това, не е ли така?

— Не караме никого да се поти, Емилия. Аз следвам стриктно правилата, познаваш ме. И точно затова всяка комуникация с пресата ще се осъществява по установения ред.

Хелън я дари с най-лъчезарната си усмивка и продължи по пътя си. Беше спечелила първата битка във война, която със сигурност щеше да се проточи. Емилия имаше престъпна кръв. Най-голямото от шест деца в семейството, тя се бе прочула, когато баща ѝ, дилър на наркотици, бе осъден на осемнайсет години затвор за използване на децата си като „мулета“. От най-ранна детска възраст Емилия и петте ѝ братя и сестри бяха принуждавани да поглъщат презервативи с кокаин при всяко от многобройните им пътувания от Карибите до пристанището на Саутхамптън. Когато португалецът влязъл в затвора, шефовете му се опитали да принудят Емилия да поднови дейността си на „муле“, за да възстановят загубите си. Тя отказала, затова я наказали — два счупени глезена и половин литър сярна киселина в лицето. Тя бе описала това в книга, която в крайна сметка я бе подтикнала към журналистиката. Въпреки факта, че все още леко накуцваше, тя не се страхуваше от никого и нямаше пускане, когато захапеше някоя история.

— Не ме забравяй — подвикна Емилия, докато Хелън влизаше в полицейската морга.

Хелън знаеше, че животът ѝ току-що бе станал малко по-труден. Ала нямаше време да размишлява по този въпрос точно сега.

Хелън имаше среща с труп.

12.

Той изглеждаше като призрак. Безгрижното, красиво лице от профила му във „Фейсбук“ по нищо не приличаше на хлътналата смъртна маска, която Хелън гледеше в момента. Измършавялото тяло на Сам лежеше върху масата за аутопсии пред нея и се присмиваше на щастливия, изпълнен с надежда човек, който някога го бе обитавал. Дълбоко печална гледка.

Хелън извърна поглед, за да се разсее и да провери докъде е стигнал патологът Джим Грийвс. Дори след трийсет години в тази професия Джим все още отделяше цяла вечност да се подготви за аутопсия. Безкрайното миене на ръцете го караше да изглежда като съвременна лейди Макбет (макар и с наднормено тегло), а когато човек наблюдаваше несръчните му опити да напъха ръцете си в стерилни ръкавици, му се приискваше да отиде до него и да му помогне. Някои полицаи всъщност не издържаха и го правеха. Други смятаха, че вече не го биваше, но Хелън знаеше най-добре и не го пришпорваше. Тя смяташе, че си струваше да почака; освен това имаше нещо магическо в бавната му трансформация от едър, татуиран дебелак в униформен, проницателен патолог, който ѝ бе помогнал да направи пробив в не един или два заплетени случая.

— Онова, което ще кажа, е придружено с обичайната уговорка, че мнението ми не е окончателно, тъй като отново съм принуден да бързам...

Хелън се усмихна — свикнала на мърморенето на Джим — и го остави да продължи. Тя наистина го караше да бърза, но нямаше друг избор. Уведомяването на майката на Сам за смъртта му беше ужасно, отчасти защото Хелън разполагаше с твърде малко информация. Оливия Тейлър беше вдовица от няколко години, така че нямаше партньор, който да я подкрепи в този труден момент. Тя трябваше да намери някакъв начин сама да помогне на децата си да приемат смъртта на скъпия си по-голям брат, а Хелън трябваше да ѝ даде

достатъчно информация. Затова се налагаше да потвърди или да отхвърли версията на Ейми по най-бързия начин.

Джим бе приключил с мърморенето. Той се обърна към тялото на Сам и започна резюмето си:

— Единична огнестрелна рана в гърба. Куршумът е влязъл под дясната лопатка и е заседнал в гръдния кош. Използвам термини, така че очаквам да ми кажеш, ако има нещо, което не разбираш, нали?

Хелън остави това без коментар; сарказмът на Джим бе типичен за всеки патолог, с когото някога бе имала работа. Той продължи, без да изчака реакцията ѝ:

— Причина за смъртта: спиране на сърдечната дейност. Вероятно причинена от загуба на кръв, но аз бих заложил на шока от удара. Той е бил много зле още преди да го застрелят. Налице е атрофия на торса, крайниците и лицето — ясни признаци за това са хлътналите очни ябълки, кръвта около венците, загубата на коса. Пикочният мехур и червата са почти празни, стомахът съдържа парчета плат, косми, лепило за плочки, както и човешка плът.

Джим заобиколи масата, за да повдигне дясната ръка на Сам.

— Плътта е била негова, отхапана от горната част на дясната му ръка. Съдейки по състоянието на раната, бих казал, че е успял да отхапе три или четири хапки, преди да се откаже.

Хелън затвори очи — ужасът на последните дни от живота на Сам бавно проникна в съзнанието ѝ — после се насили да ги отвори отново. Джим обърна наръфаната част от ръката на Сам към нея, за да я огледа добре, после внимателно я положи обратно.

— По моя преценка той не е приемал храна и течности поне две седмици, а може би и по-дълго. Организмът му е функционирал благодарение на запасите от мазнини, а след изчерпването им е започнал да смуче хранителни вещества от вътрешните му органи. Бил е на косъм от пълна органна недостатъчност, когато е бил убит. От информацията, която имам за медицинското състояние на момичето, тя се е намирала в същото положение. До няколко дни и двамата са щели да умрат.

Джим направи още една пауза, този път, за да разлисти записките си.

— Кръвен анализ. Очаквани резултати за човек, който страда от тежка дехидратация и е пред пълна органна недостатъчност.

Единственото необичайно са остатъчните следи от бензодиазепин. Очаквам да откриете следи от него и в нейната кръв, както и по-значителни количества в изпражненията им.

Хелън кимна. Криминалистите вече бяха потвърдили наличие на следи от това мощно успокоително в екскрементите им, взети от басейна. Хелън потисна нарастващото си безпокойство, но всичко това вече водеше разследването в една-единствена посока. Джим продължи да говори още десетина минути, после Хелън го прекъсна. Вече имаше всичко, от което се нуждаеше.

Противно на всякаква логика, историята на Ейми започваше да звучи все по-правдиво. Криминалистите бяха открили частици от въже близо до един от ъглите на басейна, което подкрепяше показанията на Ейми за въжена стълба. Освен това по дрехите им имаше петна от пръст и следи от растителност, което предполагаше, че Ейми и Сам може би наистина са били издърпани от автомобил и влачени по земята до изоставения басейн. Би ли могла сама жена да влачи тежачия седемдесет и пет килограма Сам, или е имала нужда от съучастник?

Докато се качваше обратно към седмия етаж, Хелън вече знаеше, че отгук нататък този случай щеше да я обсеби цялата. За нея нямаше да има спокойствие, докато не разкриеше това странно престъпление. Още щом влезе в стаята, с удоволствие отбеляза, че Марк вече действаше по случая. Съществуваха куп практически и бюрократични проблеми, които можеха да попречат на сериозно разследване като това, и Хелън имаше нужда от увереност, че нещата ще вървят гладко. Марк бе образцов детектив сержант — твърд и ефективен — който умееше да накара всички да гребат в една посока. Беше подбрал добър екип от полицаи — детективите сержанти Бриджис, Граундс, Сандерсън и Макандрю в допълнение към редовите сътрудници — и разследването започваше да се развива активно пред очите ѝ. Марк се втурна към нея, когато я видя да влиза.

— Какво ще кажем на пресата, шефе?

Добър въпрос, който Хелън обмисляше от момента, в който се бе разделила с Джим Грийвс. Емилия Гаранита нямаше да се откаже, а след нея щяха да се появят и други. Млада жена бе застреляла

приятеля си някъде в пуцинаците. Ужасяваща история, идеална за пресата.

— Възможно най-малко. Докато случаят е под наш контрол, няма да разгласяваме, че има замесена и трета страна. Затова ще определим случая като битов, но няма да навлизаме в подробности. Пресата ще започне да бълва какви ли не предположения относно Сам и защо Ейми го е убила...

— Но ние не искаме да почерняме името му безпричинно — довърши мисълта ѝ Марк.

— Именно. Той и майка му не го заслужават.

— Добре, на този етап ще действаме съвсем дискретно.

Той отново се залови за работа. Имаше занемарен вид — недоспал, небръснат, с измачкани дрехи — но все още във форма. Всеки следовател би се радвал Марк да бъде член на екипа му. Хелън искрено се надяваше, че той ще продължи да работи добре.

Доволна, че всичко е под контрол, тя си позволи пет минути почивка за чаша чай. Чувстваше се уморена, разпитът на Ейми беше изтощителен, а посещението в моргата — още повече. Искаше да се „изключи“ за момент, ала мозъкът ѝ отказваше да го направи. Ужасната смърт на Сам я бе разтърсила издъно и сега не можеше да пропъди образа на безжизненото му, изкривено лице. Мъчителна гледка, която майка му тепърва щеше да види.

Беше толкова потънала в мисли, че забеляза Чарли едва когато тя застана до нея.

— Шефе. Със сигурност искаш да видиш това.

Имаше достатъчно неприятни изненади този ден, но Хелън усети, че я очакваше поредната такава.

Чарли ѝ подаде две снимки — двама елегантно облечени като бизнесмени мъже, единият около трийсетте, другият значително по-възрастен.

— Бен Холанд и Питър Брайтстън. Обявени за издирване преди три дни. Връщали се от среща на адвокати в Борнмът. Но така и не се прибрали у дома.

Хелън изпита ужасно предчувствие.

— Колата им е открита в Ню Форест. Екип на местната полиция и охраната на парка претърсили всеки сантиметър от гората. Няма следа и от двамата.

— И? — Хелън подозираше, че имаше още.

— Палтата, чантите и портфейлите им били в колата. Мобилните им телефони са открити наблизо — с умишлено повредени SIM карти.

Още едно отвличане. По-странно и от първото. Двама възрастни мъже — умни, силни, способни да се грижат за себе си — бяха изчезнали безследно.

13.

Как можеш да се събудиш, когато сънуваш? Когато си в хватката на ужасен кошмар, как се измъкваш от бездната?

Бен Холанд си задаваше тези въпроси непрекъснато. Сигурно сънуваше. Да, той *наистина* сънува, точно в този момент. Може би той и Джени са отишли в магазина за алкохол след работа и са взели бутилка водка „Бизон Грас“? Може би точно в момента сънува алкохолен сън? И всеки момент ще се събуди с пулсираща болка в главата и глуповата усмивка на лицето...

Бен отвори очи. Осъзнаваше действителността през цялото време, разбира се — миризмата бе непоносима. Как би могъл да си представи, че е някъде другаде? А дори и да успееше някак да игнорира адската воня, то непрекъснатото хленчене на Питър веднага щеше да го върне с гръм и трясък обратно в реалността. От самото начало на отвличането им Бен кипеше от гняв и отказваше да се примири. Но Питър избра отчаянието.

— Питър, няма ли да млъкнеш най-после, за бога...

— Майната ти — просъска в отговор колегата му.

Къде са сега лидерските ти качества, помисли си злобно Бен.

Намираха се в капан. Нямаше никаква логична причина, но това беше истината. В един момент се намираха в микробуса, спокойни и щастливи, а в следващия се събудиха тук. Замаяни, ожулени и изцапани с гъста, лепкава кал. Бен се бе изправил бавно на крака, изумен и невярващ, и бе напрегнал очи в мрака, за да се ориентира в обстановката. Намираха се в нещо като гигантска силажна яма или складово помещение, чийто под бе покрит с каменни въглища. Целите бяха покрити с въглищна пепел, която проникваше в очите и ушите им и ги караше да усещат езиците си натежали и мръсни. Бен инстинктивно запълзя към стените. Придвижваше се трудно по неравната повърхност, но в крайна сметка успя. Студена, гладка стомана. Подпирайки се на стената за ориентир, той започна да обикаля с надеждата да открие врата, шлюз или какъвто и да било друг

начин за измъкване. Ала стените бяха гладки и след няколко пълни обиколки той най-после се отказа. Когато вдигна поглед нагоре, забеляза слаба светлина, която се процеждаше през огромен шлюз. Явно точно оттам бяха попаднали в този необясним ад.

Едва сега Бен забеляза драскотините и синините по лицето и тялото си. Бяха паднали през шлюза от поне десет метра височина, а плътната настилка от каменни въглища далеч не бе помогнала за меко приземяване. Внезапно всичко започна да го боли. Шокът постепенно отслабваше и натъртеното му тяло започваше да протестира. Някакъв шум го накара да се обърне. Питър залиташе към него, а на лицето му бе изписано тъпо изумление. Човекът търсеше обяснения, ала нямаше как да ги получи от Бен. И точно докато си стояха там, изтощени и отчаяни, телефонът звънна. И двамата застинаха за миг, после едновременно се втурнаха към апарата. Бен го докопа пръв.

След като получиха смъртоносния ултиматум, и двамата се разсмяха истерично, сякаш цялата тази работа бе някаква абсурдна шега. Ала смехът им бавно утихна.

— Хайде да се обадим в офиса. — Бен изпита болезнено желание да се измъкне от тази дупка незабавно.

— Добра идея. Обади се на Каръл, тя би трябвало да знае какво да направи — каза Питър, който сякаш се хранеше от енергията на Бен.

Бен набра познатия номер. Но телефонът беше заключен с пин код. Четири малки цифрички, които ги деляха от свободата.

— Какво да пробваме?

Вниманието на Бен бе привлечено от иконката за батерията в горния десен ъгъл на екрана, която примигваше предупредително.

— Имаме съвсем малко време. Какво да пробваме? — Гласът на Бен прозвуча напрегнато; той започваше да осъзнава невъзможността на задачата им.

— Не знам. 1, 2, 3, 4.

Бен не успя да прикрие раздразнението си.

— Ами не знам, мамка му! — гневно отвърна Питър. — През коя година си роден?

Отчаяно предположение като всяко друго при тези обстоятелства. Бен пробва рождената година на Питър, после своята.

Тъкмо когато изпробваше третата комбинация, телефонът изгасна в ръцете му.

— Мамка му.

Думата отекна в празното пространство над главите им.

— А сега какво?

Двамата стояха мълчаливи, вперили безнадеждни погледи в заключения шлюз над тях. През процеците му се процеждаше тънък лъч бледа светлина и осветяваше пистолета, който кротко лежеше помежду им.

— Нищо. Няма нищо...

Думите на Бен постепенно заглъхнаха, когато се обърна и се оттегли в тъмното. Свлече се върху каменните въглища, обзет от внезапен пристъп на отчаяние. Защо това се случваше точно на тях? С какво го бяха заслужили?

Той хвърли поглед към Питър, който крачеше наоколо и тихичко си мърмореше. Бен никога не бе харесвал Питър, но нямаше желание да го убива, за бога! Може би пистолетът не беше истински? Той се надигна, за да провери, но погледът, който Питър му хвърли, го накара да седне обратно на мястото си.

Бен изживяваше своя ад. Не обичаше тесни пространства. Винаги искаше да знае къде се намира изходът. Но сега бе заклещен в капан, при това под земята. Погребан жив. Ръцете му вече започваха да треперят. Чувстваше се замаян, потеше се, пред погледа му танцуваха светлинки. От години не бе получавал пристъп на паника, но сега нямаше да му се размине. Чувстваше се притиснат, започваше да се задушава.

— Трябва да изляза. — Бен се изправи на крака, олюлявайки се. Питър се обърна, сепнат и объркан. — Моля те, Питър, трябва да изляза. ПОМОЩ! НЯКОЙ ДА МИ ПОМОГНЕ! — Той крещеше, опитвайки се да предотврати паническия пристъп, но му прилоша и млъкна. Със сигурност някой щеше да ги открие и да ги спаси, нали? Трябваше да ги спасят. Алтернативата беше немислима.

14.

Марк Фулър излезе от полицейското управление малко след като Чарли пусна бомбата си. Бе започнато отделно разследване по новия случай, но засега основната работа по него вършеха униформените полицаи. Течеше мащабна двойна и тройна проверка на фактите и едва когато се потвърдеше, че имаше нещо съмнително в изчезването на двамата мъже, щеше да се намеси и отдел „Криминални разследвания“. Следващият ден се очертаваше дълъг за Марк, Чарли и останалите от екипа, затова Хелън ги изпрати по домовете им да си починат. Но Марк нямаше никакво намерение да спи.

Вместо това пое към покрайнините на града и паркира колата в тиха уличка на квартала „Шърли“. Никога не използваше личния си автомобил, за да не се издава. Очуканият „Голф“ със затъмнени прозорци трябваше да отклонява вниманието от истинската му цел и засега се получаваше — минувачите го виждаха като поредния тийнейджърски опит за освежаване на стара браква. Идеалното място, от което да наблюдаваш незабелязано.

Зад стъклото на прозореца се появи седемгодишно момиченце; Марк изпъна гръб и погледът му се закова върху детето. То огледа улицата, после дръпна завесите. Марк прокле късмета си — имаше дни, когато Елси стоеше на това място по двайсет минути или повече. Шареше с поглед и с времето Марк успя да убеди себе си, че търсеше него. Въобразяваше си, разбира се, но това топлеше душата му.

По тротоара се чу потракване на високи токчета и той се сниши в седалката си. Глупава реакция, тъй като никой не можеше да го види в колата. Но срамът те кара да вършиш странни неща. Той просто не искаше тя да го вижда така. Слабата трийсет и две годишна жена стигна до къщата и още преди да успее да пъкне ключа си в ключалката, вратата се отвори и висок, мускулист мъж я придърпа в обятията си. Двамата се целунаха дълго и страстно.

Ето цялата история накратко. Бившата му съпруга обичаше друг мъж, а Марк беше изхвърлен като ненужна вещ. Заля го вълна от

мощен гняв. Бе дал на тази жена всичко, а тя беше стъпкала сърцето му. С какви думи сложи край на краткия им брак? Не го обичала достатъчно. Най-жестокият удар по нечие самочувствие. Той не бе направил нищо лошо. Просто не ѝ беше *достатъчен*.

Бяха се оженили твърде млади. Роди им се дете твърде бързо. Известно време хаосът и емоцията от родителството поддържаха близостта им. Споделеният страх, че бебето им ще спре да диша, ако го оставят без наблюдение, недоспиването заради параноята, че не се справят добре, но същевременно и огромната радост да виждат как момиченцето им расте и се развива. Но постепенно Кристина се умори от тежестта на родителските грижи — изтощителния режим, лишенията — и отново се посвети на кариерата си. Което направи аргументацията ѝ по време на съдебната битка за попечителство още по-отвратителна. Тя изигра картата с майчинството максимално добре, противопоставяйки собствената си любяща същност, подредено ежедневие и добре платена работа на непредсказуемия и опасен живот на Марк като полицаи в Саутхамптън, като не пропускаше да подхвърля и добре подбрани истории за пиенето му. И какво бе направила, след като получи попечителство над Ейми? Беше се върнала на работа и бе поверила грижите за детето им на любовника, с когото живееше. Жената, която някога бе твърдяла, че обича Марк с цялото си сърце, се бе оказала лъжлива и отмъстителна кучка.

Кристина и Стивън влязоха в къщата и всичко утихна. Елси би трябвало да се е изкъпала и да е облякла пижамата си. Сгушена в халатчето си с Хелоу Кити и пантофите, които Марк ѝ беше купил, сега сигурно лежеше на дивана и гледаше „Сибийби, приказки за лека нощ“. Вече бе твърде голяма за тях, но все още много ги харесваше и никога не пропускаше епизод. Марк усети как гневът му внезапно утихна и на негово място се появи дълбока тъга. Той също бе смятал отглеждането на дете за трудно занимание — безкрайната поредица от вечерни вани, приспиване, четене на приказки, игри с други деца и какво ли още не — но сега би дал всичко да се върне отново във вихъра на това ежедневие.

Глупаво беше да идва тук. Марк запали двигателя и се махна оттам с надеждата, че тревогите му ще останат на улицата пред къщата. Ала те изпълваха мислите му и го караха да страда, че се е провалил, че е незначителен и самотен. И докато шофираше към дома

си, той внезапно смени посоката и пое към Касъл Уей. Близо до пристанището имаше нелегална кръчма, която работеше до късно. Ако успееш да влезеш преди полунощ, можеш да пиеш до сутринта. Което напълно съвпадаше с плановете му.

15.

Домът на семейство Брайтстън бе внушителна викторианска къща близнак в богатия квартал „Ийстлий“. Хелън сновеше нервно откън, измъчвана от гняв и безсилие. Имаше предварителна уговорка с Марк да се чакат тук в 09:30. Вече бе почти десет, а от него нямаше и следа. Тя остави трето съобщение на гласовата му поща, после реши, че няма смисъл да чака повече, и натисна звънеца. Защо трябваше да й връзва тенекия?

Отвори й Сара Брайтстън, привлекателна жена в средата на четиридесетте. Беше скъпо облечена, безупречно гримирана и не показва никаква емоция, че на прага й стои полицейски служител. Тя покани Хелън да влезе.

— Кога съобщихте, че съпругът ви е изчезнал?

Любезностите бяха приключили, затова Хелън премина директно към въпросите.

— Преди два дни.

— Въпреки че не се е прибрал и в нощта преди тези два дни?

— Питър е човек на живота. Понякога обаче се увлича. Тези пътувания до Борнмът бяха за забавление и е напълно в стила на Питър да вбеси целия екип, а после да пренощува в някой местен хотел. Но той не е безчувствен човек и на следващата сутрин би звъннал на мен и на момчетата.

— А имате ли някаква представа къде би могъл да е в момента?

— Старият глупак сигурно се е загубил. Вероятно колата им се е повредила и е трябвало да вървят пеша до някой автомобилен сервиз. Може да е прекалил с алкохола и да е изкълчил глезен или нещо подобно — типично за него.

Звучеше напълно убедена в думите си — не изпитваше никакво съмнение, че съпругът й е жив и здрав. Хелън бе възхитена от твърдостта й, но и леко озадачена.

— Колко души сте ангажирали с издирването му? — продължи Сара.

— Всички свободни полицаи.

Това поне не беше лъжа. Издирването *действително* течеше с пълна сила, но до този момент не бяха открили нищо и с всеки изминал час страховете на Хелън за безопасността им нарастваха. Пътят, по който бяха тръгнали двамата мъже, би трябвало да ги изведе от гората при Калмор — дълга разходка, но без особени препятствия. Времето бе хладно, но приятно, така че...

Дълбоко в сърцето си Хелън знаеше, че премеждията на Ейми и изчезването на Питър бяха свързани, но бе забранила на всички останали да го споменават — официално това все още беше проучване на сигнал за изчезнали хора. Хелън все още не беше казала на Сара, че работи в отдел „Убийства“. Отлагаше това за по-късно.

— Питър имаше ли някакви тревоги? Нещо притесняваше ли го? — попита Хелън.

Сара поклати глава. Погледът на Хелън се плъзна по стилното обзавеждане. Питър получаваше високи хонорари за адвокатските си услуги, а Сара работеше в търговията с антики, така че не им липсваха пари.

— Някой искал ли му е пари наскоро? Забелязали ли сте някаква промяна във финансовото си положение? Повече пари? По-малко?

— Не, всичко беше... нормално. Разполагаме с достатъчно средства, живеем спокойно. Винаги е било така.

— А как бихте описали брака си?

— Любов. Доверие. Стабилност.

Тя наблегна на последната дума, сякаш се почувства обидена от въпроса.

— Някакви проблеми на работното място? — попита Хелън, ловко променяйки темата.

Питър и Бен работеха за престижна адвокатска кантора, специализирана предимно в морското право. Много пари бяха замесени в продължителните им дела, особено в онези, свързани с корабоплаване и превоз на стоки. Някой би могъл да има полза от изчезването им.

— Чувствал ли е натиск във връзка с конкретно дело?

— Не е споделял с мен.

— Оставаше ли на работа по-дълго от обикновено?

Сара леко поклати глава.

— Обсъждаше ли делата с вас?

Сара твърдеше, че няма никаква представа от делата на Питър, затова Хелън си отбеляза наум да проследи този въпрос на работното му място. Но през цялото време имаше неприятното усещане, че се хваща за сламки. Докато оглеждаше стените в търсене на вдъхновение, тя забеляза снимка в рамка на Питър от някакъв слънчев плаж — главата на семейството, широко усмихнат в центъра на група от хора. Сара проследи погледа ѝ и разясни подробностите, после продължи да говори за бъдещите им планове — семейно пътуване до Бостън за Великден. Сара твърдо вярваше, че Питър ще се върне и че животът им ще си продължи постарому. Хелън също искаше да повярва в това, но не можеше. Дълбоко в сърцето ѝ се таеше опасението, че Сара никога повече нямаше да види съпруга си.

16.

Беше някъде посред нощ и Питър Брайтстън бе измръзнал до кости. Той винаги носеше леки костюми дори през зимата заради обилното си потене — навик, за който сега горчиво съжаляваше. Някъде в Ню Форест се намираше колата на Бен, а в нея бе подплатеното палто, подарък от Сара за рождения му ден. Той гневно изруга и се загърна още по-плътно със сакото си. Виждаше как дъхът му излиза на пара. В общи линии това беше всичко, което виждаше — навън беше тъмно и затворът им тънеше в пълен мрак. Усещаше, че Бен е наблизо, но не го различаваше в тъмното. Какво ли правеше? Бен, в общи линии, беше свестен човек, но тесните пространства му се отразяваха зле. Малко по-рано едва не изгуби съзнание по време на мъчителен пристъп на паника, или нещо такова, и крещеше насън. Металните стени, които ги обграждаха, засилваха нощните му страхове. Те придаваха на цялата обстановка кошмарно усещане и подклаждаха ужаса, стаен дълбоко в душата на Питър. Дали някой щеше да ги открие навреме? Или щяха да умрат в тази жалка дупка?

Възползвайки се от предимството на мрака, Питър хвърли поглед в посока към Бен, после плъзна ръка в джоба си. Той никога не тръгваше на път без пакетче дъвчащи ментови бонбони — не искаше да се прибира у дома, смърдящ на алкохол — и внимателно извади последния бонбон от вече празната опаковка. После бързо го мушна в устата си. Когато попаднаха тук, имаше половин пакет в джоба си. Успя да изяде всичките скришом, без да казва на Бен. Беше сигурен, че и Бен би постъпил по същия начин, така че защо не? Къркоренето на празния му стомах заглушаваше гузната му съвест. Питър прехвърляше бонбона из устата си, а захарта бавно се топеше и се процеждаше надолу по гърлото му. Топла, сладка и успокояваща.

Какво щеше да прави сега? Оскъдните му хранителни запаси бяха изчерпани. Освен това не можеше да спи, а от това се чувстваше още по-гладен. Какво, по дяволите, щеше да яде той — щяха да ядат те — сега? Въглища? Той се засмя горчиво, после сподави смеха си.

Ехото прозвуча странно, а той вече беше достатъчно напрегнат. *Трябваше да запази спокойствие.* В рамките на последните пет години вече имаше два инфаркта и нямаше нужда от трети — не и тук долу.

В началото бе шокиран от попадането им в този затвор, ала отказваше да се предаде и отчаяно търсеше начини за измъкване. Стените на силажната яма бяха ръждиви на места и след дълго дърпане той успя да отдели петсантиметрова метална шина. Реши да я използва. Удряше с нея по стените, опита се да пробие дупка в стената, дори се пробва да я използва като пикел, за да се изкатери нагоре. Но всичките му усилия бяха напразни и той се свлече безпомощно на земята.

После внезапно се разплака. Мисълта да умре в тази дупка без въздух, далеч от момчетата си, го изпълни с безутешно отчаяние. Бе живял като почтен човек. Беше вършил добри дела. Или поне се беше опитвал. Определено не заслужаваше *това*. Никой не го заслужаваше. Питър гневно разрита въглищата и си подготви плитка дупка, в която да прекара нощта. Дали Бен вече спеше? Най-после беше притихнал, но Питър не можеше да прецени дали е заспал. Може би трябваше да се опита да го успокои по време на среднощните му пристъпи? Дали Бен щеше да се сърди, задето не го бе направил? Щеше ли да повлияе на отношението му... сега, когато бяха... Питър пропъди тази мисъл — не искаше да стига дотам. Но в действителност той нямаше никаква представа какво мислеше или чувстваше Бен. Познаваше го като колега, но не и като човек. Бен беше много потаен относно миналото си. Защо? Заради *него* ли се намираха тук? При тази мисъл Питър се оживи и се надигна, като понечи да извика на Бен, но размисли и се отказа. Предпочете да не го обвинява в нищо — не можеше да предположи как би реагирал.

Докато лежеше в леденостуденото си легло, Питър се укори, че никога не си бе направил труда да опознае Бен малко по-добре. Но голата истина беше една — бе невъзможно да опознаеш истински някой човек.

И точно тази мисъл щеше да го държи буден през цялата нощ.

17.

Стаята, отделена специално за това разследване, кипеше от трескава дейност. На дъската имаше забодени снимки на Ейми и Сам, карти с маршрута им от Лондон до Хампшир, диаграми и снимки на изоставения басейн, списъци с имената на приятели и близки и т.н. Сандерсън, Макандрю и Бриджис разпитваха по телефона потенциални свидетели, а компютърните оператори въвеждаха наличната информация в HOLMES 2^[1] и съпоставяха данните за това отвлечане с десетките хиляди престъпления, съхранявани в огромната база данни.

Марк спря до вратата, неспособен да прекрачи прага. Главата му пулсираше, връхлитаха го периодични пристъпи на гадене, трескавото оживление в стаята му причиняваше световъртеж. Изкушаваше се да се обърне и да избяга, ала знаеше, че трябваше да си понесе последствията. Той влезе в стаята и се запъти право към бюрото на Чарли.

— Тъкмо навреме — весело го посрещна тя. — Оперативката започва след десет минути. Все щях да я изтърпя, а и ти вече си тук...

Марк много харесваше Чарли в дни като този. Въпреки безотговорното му държание и липса на професионализъм, Чарли никога не го съдеше. Точно обратното — винаги бе готова да протегне ръка за помощ. Марк се почувства виновен за това, че я е разочаровал.

— Ще отида да ти донеса чаша кафе. Ще се освежиш, преди да запретнеш ръкави и да се заловиш за работа — продължи тя.

Чарли тъкмо се надигаше от стола си, за да изпълни намерението си, когато зад тях прокънтят гласът на Хелън — силен и отчетлив.

— Детектив сержант Фулър. Колко мило, че благоволихте да се присъедините към нас.

Марк много се притесни. Ето че дойде време да получи заслуженото си. Той се завъртя на пета и пое по дългия път на срама към кабинета на Хелън. Екипът все така продължаваше да работи усилено, но никой не изпускаше осъдения от поглед.

Марк затвори вратата зад себе си и се обърна с лице към Хелън. Тя не му предложи стол, затова той остана прав. Очевидно искаше целият екип да го вижда. Марк се засрами още повече.

— Съжалявам, шефе.

Хелън вдигна поглед от бюрото си.

— За какво съжаляваш?

— Че пропуснах срещата ни. Че се държа непрофесионално. Че...

Марк си бе подготвил реч по пътя към управлението, но в момента не можеше да си я спомни. Положи усилия да я възстанови в съзнанието си, но тя упорито му се измъкваше. Главата му продължаваше да тупти, непрекъснато му се виеше свят — той просто искаше да се махне оттук.

Хелън го гледаше втренчено, но изражението на лицето ѝ си оставаше неразгадаемо. Ядосваше ли му се? Или изпитваше разочарование? Или просто отегчение?

Последва дълго мълчание. Накрая тя заговори:

— Е...

Марк продължаваше да мълчи — все още не можеше да проумее какво точно искаше Хелън от него.

— Ще ми кажеш ли какво става? Закъсняваш. Пиян си. Млад мъж си, а изглеждаш като парцал.

Марк не можеше да оспори това, затова продължи да мълчи. От опит знаеше, че човек не биваше да прекъсва Хелън, когато е набрала скорост.

— Знам, че преживяваш тежък период, Марк, но съм длъжна да те предупредя, че си на косъм да изхвърчиш оттук. Уитакър с нетърпение чака повод да се отърве от теб, повярвай ми. Не искам да се стига дотам, затова просто ми кажи какво става. Намираме се в трудна ситуация и аз имам нужда от подкрепата ти, тялом и духом.

— Излязох и изпих две питиета...

— Пробвай пак.

Главата на Марк започна да пулсира още по-мощно.

— Добре, много питиета, но имах среща с едни приятели и...

— Пробвай пак. И ако отново ме излъжеш, ще вдигна телефона и лично ще се обадя на Уитакър.

Марк заби поглед в пода. Ненавиждаше грубото натякване относно пиенето му, усещаше неодобрението. Всички знаеха, че Хелън никога не пиеше, така че как да признае, че се наливаше всяка вечер, без да изглежда жалък?

— Къде отиде?

— В „Юникорн“.

— Божичко. И?

— Пих там от осем вечерта до осем сутринта. Бира, уиски, водка.

Готово — всички карти на масата.

— От колко време е така?

— Два месеца. Или три може би.

— Всяка нощ?

Марк сви рамене. Не успя да намери сили да каже „да“, макар да бе очевидно, че това е отговорът. Ставаше ясно — и за Хелън, и за Марк — че го делеше само крачка от алкохолизма. Той неволно зърна отражението си в стъклената стена зад Хелън. В съзнанието си все още се виждаше като хубавия мъж отпреди година — висок, строен, с гъсти къдрици — но сега бе стигнал дъното и му личеше. Отпусната кожа, безжизнен поглед. Небръсната, раздърпана развалина.

— Не мога да продължавам така. — Просто се изплъзна от езика му. Не го бе планирал. Не искаше да го казва. Ала наистина имаше нужда да поговори с някого. Хелън винаги бе откровена с него. Той й дължеше същото. — Не мисля, че е честно спрямо теб и екипа да съм пречка за работата...

Хелън го погледна право в очите. За пръв път през днешния ден Марк забеляза смекчаване в изражението й.

— Знам как се чувстваш, Марк, и ако имаш нужда да се оттеглиш за малко, да си починеш, няма проблем. Но не и да напускаш. Не можеш да ми причиниш това.

Гласът й бе твърд като стомана.

— Твърде добър си, за да зарежеш всичко. Ти си най-способният детектив сержант, с когото някога съм работила.

Марк не знаеше какво да каже. Очакваше подигравки, но тонът й бе мил, а предложението за помощ звучеше напълно искрено.

Наистина бяха преодолели много трудности заедно — случаят с убийствата на „Паджет стрийт“ от миналата година бе връхната точка в кариерата на Марк — а с времето бяха изградили силна професионална връзка. По някакъв начин доброто ѝ отношение се оказа много по-мъчително за него, отколкото гневът ѝ.

— Искам да ти помогна, Марк — продължи тя. — Но имам нужда от теб тук. В разгара сме на разследване за убийство, така че, когато ти кажа, че искам да бъдеш някъде в 09:30, значи трябва да си там, дявол да го вземе. Ако не можеш да го направиш — или не искаш — ще те прехвърля в друг отдел или ще бъдеш отстранен от длъжност. Разбираш ли?

Марк кимна.

— Никаква водка за закуска — продължи Хелън. — Никакви обедни разходки до кръчмата. Никакви лъжи. Ако ми се довериш, аз ще ти помогна и заедно ще преодолеем това, но трябва да ми се довериш. Вярваш ли ми?

Марк вдигна глава и я погледна в очите.

— Разбира се, че ти вярвам.

— Хубаво, тогава да запретваме ръкави. Оперативката започва след пет минути.

И след тези думи тя отново потъна в работата си. Марк излезе от кабинета ѝ — замаян от неочаквания обрат, но много по-спокоен. Хелън Грейс винаги успяваше да го изненада.

[1] Home Office Large Major Enquiry System — информационно изчислителна система, използвана главно от полицията в Обединеното кралство за разследване на тежки престъпления, като серийни убийства и финансови измами. — Б.пр. ↑

18.

Докато се прибираше с мотоциклета към апартамента си в центъра на града, Хелън не спираше да мисли за разговора си с Марк. Дали не бе твърде сурова с него? Или твърде деликатна? Дали не повтаряше предишни свои грешки? Продължаваше да размишлява над тези въпроси и когато хлопна входната врата зад гърба си. Сложи веригата на вратата и се запъти право към банята. Не беше спала четиридесет и осем часа и копнееше да се почувства отново чиста. Вдигна глава към струята и остави водата да облива лицето и гърдите ѝ. После се обърна. Горещата вода блисна по гърба ѝ и болката мигновено прониза цялото ѝ тяло. Първоначално изпита непоносима агония, но болката постепенно намаля и Хелън отново се успокои.

Тя се загърна с хавлия и отиде в спалнята. Подсуши се, пусна хавлията на земята и се погледна в голямото огледало. Чисто голото ѝ тяло бе привлекателна гледка, но малцина го бяха виждали. Подхождаше към интимните отношения с предпазливост и бе нащрек за неизбежните въпроси, затова връзките ѝ бяха случайни и кратки. Не че на мъжете им пукаше особено — в общи линии изглеждаха изключително доволни да открият жена, която би си легнала с тях, без да им се мотае наоколо след това.

Хелън отвори гардероба, плъзна поглед по закачалките с джинси и ризи и се спря на спортен екип от две части — по-късно имаше тренировка по бокс, така че нямаше смисъл да се преоблича отново. Преди да затвори гардероба, огледа полицейските си униформи, старателно прибрани в безупречно чисти калъфи за костюми — носеше ги по време на дежурствата си като патрулен полицай. Онези дни бяха началото на нейното преобразяване. Първият ден, в който прибра косата си на опашка, закопча предпазната си жилетка и излезе на улицата, бе един от най-щастливите в целия ѝ живот. За пръв път се почувства на мястото си. За пръв път изпита усещането, че е важна. Наслаждаваше се на начина, по който униформата я правеше да изглежда и да се чувства — безполовата ѝ анонимност в съюзничество

със силата и сигурността, които осигуряваше. Беше като дегизировка, но такава, която всички разпознаваха и уважаваха. Една мъничка част от Хелън копнееше да се върне на улицата, но тя беше твърде амбициозна и дейна, за да се задържи на този пост дълго време.

Хелън се отърси от носталгичните си мисли, направи си чаша чай и се запъти към всекидневната — просторна, спартанска стая. Нямаше снимки по стените или разпръснати списания. Чисто и подредено помещение, в което всичко си беше на мястото.

Хелън си избра книга и започна да чете. Лавиците бяха претъпкани с книги. Издания за криминално поведение, серийни престъпления, история на „Куонтико“ — всичките четени многократно. Тя рядко четеше художествена литература — не вярваше в щастливия край — но се прекланяше пред знанието. Докато разлистваше любимата си книга на тема криминална психология, запали цигара. Беше пробвала да ги откаже многократно, но винаги се предаваше накрая, затова се отказа да опитва. Можеше да изтърпи угризенията си заради тръпката, която цигарите ѝ даваха. *Всеки има някой и друг лош навик*, казваше си.

Образът на Марк неочаквано изникна в съзнанието ѝ. Какво ли правеше сега? Дали думите ѝ бяха постигнали желания ефект, или точно в момента той беше в „Юникорн“ и даваше мъката си в алкохол? Порокът му можеше да му струва работата и дори живота — тя искрено се надяваше, че Марк ще намери сили да се поправи. Не ѝ се искаше да го губи.

Хелън се опита да се концентрира върху книгата си, ала четеше думите, без да възприема значението им, и непрекъснато се връщаше назад, за да улови смисъла на прочетеното. Тя просто не умееше да безделничи — това бе една от причините да работи толкова усилено. Хелън дръпна дълбоко от цигарата си и усети как онези познати неприятни чувства бяха на път да я връхлетят отново. Тя загаси цигарата си, захвърли книгата върху масичката за кафе, грабна спортния си сак и се запъти към мотоциклета си.

Би могла да се отбие през службата на път за тренировката, за да провери дали имаше нещо ново. Трябваше да си намери занимание за през следващите няколко часа, за да държи мрака настрана.

19.

Не мога да си спомня кога за пръв път видях баща ми да удря майка ми. Имам лоша зрителна памет. Но ясно си спомням звуците. Звукът на юмрук върху лице. На тяло, което се сгромолясва върху кухненска маса. Череп, който удря стена. Скимтене. Крясъци. Тормоз и насилие до безкрайност.

Не можеш да свикнеш с това, никога. Но започваш да го очакваш. И всеки път, когато се случи, ставаш една идея по-гневен. И се чувстваш една идея по-безпомощен.

Тя никога не се съпротивляваше. И точно това ме вбесяваше. Тя просто го приемаше. Сякаш си го заслужаваше. Това ли си мислеше наистина? Както и да е, ако тя не възнамеряваше да му се опълчи, щях да го направя аз. Следващия път, когато ѝ посегнеш, щях да се намеся.

Не се наложи да чакам дълго. Джоно — най-добрият приятел на баща ми — умря от свръхдоза хероин и след погребението баща ми пи в продължение на трийсет и шест часа без прекъсване. Когато мама се опита да го спре, той я удари с глава и счупи шибания ѝ нос. Не можех да търпя повече и наритах тъпия негодник в топките.

Той ми счупи ръката, изби предните ми зъби и започна да ме души с колана си. Наистина си мислех, че ще ме убие.

Веднъж една психоложка изказа предположение, че това е основната причина за неспособността ми да създавам пълноценни връзки с мъже. Аз просто кимнах, обаче ужасно ми се искаше да се изплюя в окото ѝ.

20.

Възможно ли е да умреш от страх? Питър не беше помръдвал от часове.

— Питър?

Нито звук. Бен усети прилив на надежда. Може би сърцето му не бе издържало от драматичното самосъжаление. Да, точно така. Щеше да е страхотно. Идеалното решение. Оцелява по-силният.

Бен веднага се почувства отвратително. Да пожелава смъртта на някого. Жалко бе дори да си го мисли, като се имаше предвид през какво преминаваха и двамата. А и дори да *беше* мъртъв, това броеше ли се? Щяха ли да го освободят? Той не го беше убил в крайна сметка.

Бен отново насочи мислите си към тяхната похитителка. Със сигурност не я познаваше — би запомнил дългите черни плитки и сочните ѝ розови устни — така че защо бе избрала точно тях? Възможно ли беше това да е някоя извратена скрита камера на телевизионно риалити? Щеше ли скоро да се появи някой, който да разкрие, че оръжието е пълно с халосни патрони? Тонът ѝ по телефона подсказваше друго. Жената искаше кръв.

Бен се разплака. В живота му вече имаше толкова кръвопролития, че нямаше по-голяма жестокост от това да приключи дните си така.

Сега. Защо не? Просто да разбере дали Питър е мъртъв, или не. Изглежда умрял, така че защо не?

— Питър?... Питър?

Бен внимателно се изправи на крака. Невъзможно беше да го направи тихо, затова нарочно вдигна шум. Протегна се, прозя се и каза:

— Отивам по нужда, Питър. Съжалявам.

Нищо.

Бен направи крачка към пистолета. После още една.

— Чу ли ме, Питър?

Бен бавно се наведе. Ставата на глезена му изпука — звукът отекна в стените на силоза, дявол да го вземе — и той застина. После бавно, съвсем тихо, вдигна пистолета от земята. Хвърли поглед към Питър в очакване да подскочи уплашен, но той не помръдна. Искаше му се да го бе направил. Тогава поне щеше да се е съпротивлявал. Той освободи предпазителя и насочи оръжието към гърба на Питър. Не, не така. Можеше да не улучи. Или само да го рани. Един бог знаеше какво би могъл да направи един рикошет в тези метални стени. Да ги убие и двамата? Да, шегата си я биваше.

Престани да отлагаш. Бен пристъпи крачка напред.

— Питър?

Той наистина е мъртъв. И все пак трябваше да го направи, за да е сигурен. За да е сигурен, че ще се измъкне. Внезапно през съзнанието му пробягна мисъл за Джени. Годеницата му. Която щеше да го преживее тежко. Която скоро щеше да е в прегръдките му. Която щеше да му прости. Разбира се, че щеше да му прости. Той просто щеше да направи онова, което трябваше. Което всеки би направил.

Още една крачка напред.

Бен сниши пистолета, докато дулото му почти опря в тила на Питър. *Това е*, помисли си и започна да натиска спусъка. Точно в този момент Питър внезапно се изправи и проряза с метална шина лявото око на Бен точно през средата.

21.

Хелън така и не стигна до спортната зала. Още щом влезе в стаята на разследването, Чарли се втурна към нея. Този път обикновено жизнерадостната Чарли имаше сериозно изражение. След кратък разговор на четири очи двете веднага излязоха.

— Лесбийска вечер във фитнес залата — пошегува се детектив сержант Бриджис, опитвайки се — безуспешно — да скрие факта, че точеше лиги по видимо хетеросексуалната Чарли.

Хелън и Чарли едва напредваха в оживения трафик в центъра на града на път към отдела на криминалистите. Петминутното пътуване можеше да отнеме и двайсет и пет в пиковите часове, а с предколедните купувачи и гуляйджии, които задръстваха улиците на Саутхамптън, днешният ден се очертаваше от натоварените. Сезонът на фирмените празненства беше в разгара си. Хелън изръмжа от безсилие към автобусите, които задръстваха платната. Тя включи сигналната полицейска лампа и превозните средства неохотно ѝ направиха път. Хелън настъпи педала и премина през прясна локва повърнато — и опръска изненадания извършител по време на деянието му. Чарли едва съдържа усмивката си.

Сребристият „Лексус“ на Бен Холанд бе вдигнат на стенда в очакване на огледа, когато Хелън и Чарли влязоха в отдел „Съдебно-техническа експертиза“. Посрещна ги Сали Стюърт — стожерът на екипа.

— Чарли вече ти е съобщила основните неща, но аз реших, че трябва да го видиш лично.

Те застанаха под колата и погледнаха нагоре. Сали насочи фенерчето си към свода над задното дясно колело.

— Доста мръсно, както би могло да се очаква при количеството километри, което вашият шофьор е изминавал всяка седмица. Но сводът над това колело изглежда — и мирише — по-мръсно от всички останали. Защо? Защото е бил обилно обливан с бензин. — Тя им даде

знак да се отдръпнат встрани и спусна колата до нивото на очите им.
— Ето защо.

С помощта на колегата си Сали внимателно свали калника от дясната страна на автомобила. Вътрешностите на престижното возило бяха надлежно оголени и лъчът от фенерчето на Сали застина върху резервоара за горивото. Хелън се ококори от изненада.

— Резервоарът е бил пробит. Дупката не е голяма, но е разположена в най-долната част, което гарантира постепенното източване на целия запас от гориво. Съдейки по наслагванията върху свода над колелото, бих казала, че резервоарът е бил почти пълен, когато вашите двама спътници са тръгнали от Борнмът. Горивото е изтичало бързо и равномерно — по моя преценка с приблизително темпо литър и половина в минута — което означава, че вашият шофьор би трябвало да е останал с празен резервоар някъде по средата на пътя през Ню Форест. А защо е избрал да мине точно оттам — това вече не знам.

Хелън не каза нищо. Мозъкът ѝ вече работеше трескаво, опитвайки се да обработи новата информация по случая.

— Следващият ви въпрос е дали това е станало случайно. Всичко е възможно, но смятам, че е било умишлено. Контурът на дупката е твърде добре оформен и кръгъл — сякаш някой е забил с чук малък гвоздей, за да пробие дъното на резервоара. Ако *действително* е било саботаж, направен е простичко и ефективно.

И с това тя приключи. Не беше нейна работа да търси причините — задължението беше да осигури фактите. Хелън и Чарли се спогледаха — очевидно и двете си мислеха едно и също. След като е напълнил резервоара догоре, Бен едва ли е следил показанията на таблото и е осъзнал твърде късно, че е останал почти без гориво. А когато е забелязал предупредителната лампичка, вероятно са минали не повече от две минути преди резервоарът да се изпразни напълно.

— Тя сигурно е знаела — Хелън сподели мислите си гласно. — Тя трябва да е *знаела*, че Бен и Питър пътуват по този маршрут всяка седмица. Че Бен винаги зарежда резервоара на тази бензиностанция. Тя очевидно е проучила всичко — вместимост на резервоара, разход на гориво, изчислила е размера на дупката...

— За да спрат точно там, където тя е искала да спрат — продължи мисълта ѝ Чарли.

— Тя ги е *дебнела*. Това е отправната ни точка. Заеми се със семейството на Ейми — всякакви признаци за натрапници, подозрителни вмъквания в къщата, каквото и да е. Същото се отнася за семейство Холанд и за семейство Брайтстън.

Това бе тяхната отправна точка, първият им ход. Хелън се надяваше, че бяха избрали правилната посока, но имаше усещането, че тази игра щеше да е дълга, тежка и смъртоносна. Вече съзнаваха, че си имаха работа с добре организиран човек, интелигентен и прецизен. Мотивът за тези престъпления оставаше загадка, но за калибъра на този убиец вече нямаше съмнение. Най-големият въпрос сега бе къде се намираха Питър и Бен. И дали щяха да ги открият живи.

22.

Часове след случката нивото на адреналина все още стигаше до небесата. Гневът не бе отстъпил пред усещането за вина и затова Питър Брайтстън сновеше напред-назад и обиждаше жертвата си. Бен имаше ясното намерение да го *застреля*, да го застреля от упор в главата — какво, по дяволите, очакваше?!

Питър се засмя горчиво, когато се сети, че самият той бе назначил Бен на работа в кантората, предпочитайки го пред по-квалифицирани кандидати, защото хареса решителността и енергията му. И така ли му се отплащаше той? Младокът просто щеше да му пръсне главата, без да му мигне окото. Никаквец.

Питър стисна още по-здраво гладката метална шина, върху която бавно се съсирваше кръвта на Бен. Най-лошото вече беше сторено, но Питър не можеше да се успокои.

Беше самозащита. Разбира се. Трябваше да си го повтаря непрекъснато. Ала от друга страна, си бе подготвил оръжие толкова старателно, толкова потайно и може би се заблуждаваше, че не го бе планирал? Той знаеше, че Бен не го харесваше. Държеше се неуважително с него. Шегуваше се за негова сметка зад гърба му. Нима някога бе изпитвал съмнение, че Бен би сложил себе си на първо място? Питър го знаеше и се бе подготвил. Това бе единственото разумно решение. Той имаше съпруга и деца. Какво имаше Бен? Годеница, която хората смятаха за безмозъчна и алчна. Сватбата им щеше да си съперничи по безвкусица с тази на Кейти Пери — розова каляска, рокли като сметанови торти, понита и пажове, кичозна имитация на светско събитие, което щеше да се коментира...

Бен е мъртъв. От дупката в лицето му се стича кръв. Сватбата се отменя.

Тишина. Най-ужасната, самотна тишина, в която Питър някога бе попадал. Убиецът насаме с жертвата си. О, боже.

И после — заслепяваща светлина. Капакът на тавана се отвори и дневната светлина рязко нахлу в ямата, причинявайки му остра болка в

очите. Нещо тежко падна на главата му.

Въжена стълба.

Дробовите му се изпълниха със свеж въздух, с кислород и цялото му тяло потръпна от усещането за еуфория. Той бе свободен, той беше жив. Бе оцелял.

Питър бавно пристъпваше по пустия черен път. Тук вече не идваше никой, така че какви бяха шансовете му да открие помощ? И макар че бе извоювал свободата си, той все още подозираше, че всичко това бе някаква измама. Че тя му се присмиваше отнякъде, докато той влачеше изтощеното си тяло по пътя. Че щеше да го погне отново. Питър се бе примирил, че ще умре в онази тъмна дупка — дали бе възможно тя наистина да изпълни своята част от сделката? Тогава забеляза в далечината признаци на живот и ускори крачка.

Засмя се, когато я видя. Табела „Добре дошли“, изписана със закачлив шрифт над входа на малък супермаркет. Надписът имаше толкова приветлив вид, че Питър се разплака. Нахълта през вратата и се озова наред с море от уплашени лица — пенсионери и ученици, шокирани от безумния му вид. Вонящ на урина, с опръскано с кръв лице, Питър хукна към касата. Изгуби съзнание, преди да стигне дотам, и се срути върху промоционален щанд на чипс „Доритос“. Никой не му се притече на помощ. Изглеждаше точно като труп.

23.

Електростанция „Фоли“ се издигаше гордо на западния бряг на пристанище Саутхамптън. Свързана чрез подземен тръбопровод с близката нефтена рафинерия, „Фоли“ някога бе осигурявала електричество за Южния бряг и далеч отвъд него. Ала през 2012 г. бе затворена — жертва на правителствено решение да се рестартират британските енергийни доставки. „Фоли“ бе стара, неефикасна и не можеше да се конкурира с нисковъглеродните алтернативи, които се изграждаха навсякъде другаде във Великобритания. Персоналът бе преназначен, а обектът — запечатан. Не се предвиждаше извеждане от експлоатация в близките две години, така че засега електростанцията бе просто празен паметник в чест на славното минало. Гигантският централен комин хвърляше дълга сянка над местопрестъплението и накара Хелън да потръпне, докато вървеше към полицейските заграждения от жълти ленти, които бясно плющяха от силния морски вятър.

Марк крачеше през обекта в синхрон с бързите стъпки на Хелън. Той настоя да шофира от управлението. Не беше пил и изглеждаше сравнително отпочинал. Може би Хелън бе успяла да го вразуми в крайна сметка. Докато вървяха рамо до рамо, погледът на Хелън се стрелкаше ту в една посока, ту в друга, оглеждайки обстановката.

В обекта бе имало алармена система, но след многократното ѝ разбиване от крадци на мед бе взето решение да не се занимават повече с това. Всичко, което си струваше да бъде откраднато, вече го нямаше. А това означаваше, че всичко, което „тя“ трябваше да направи, за да влезе, бе да махне веригата от главния вход. Щяха ли да открият следи от автомобилни гуми? Отпечатъци от стъпки? Капакът на тавана на подземната яма бе леснодостъпен след влизане в обекта и макар и твърде тежък за вдигане от един човек, можеше лесно да се отвори с помощта на верига и микробус. Дълбоките отпечатъци от автомобилни гуми в близост до ямата предполагаха, че точно това се беше случило. Същият микробус, транспортирал жертвите.

— Как ги е прехвърлила от микробуса в ямата? — каза Марк, сякаш четеше мислите ѝ. — Бен е около метър и осемдесет, но слаб. Колко ли е тежал? Седемдесет и пет килограма?

— Там някъде. Възможно е жена да успее да влачи сама такава тежест, но Питър...

— Поне деветдесет килограма. Ако не и повече.

Хелън се наведе, за да огледа по-добре. По земята около капака определено имаше доста следи, но дали се дължаха на влаченето на жертвите към ямата, или на ужасения Питър, докато се е мъчел да изпълзи навън?

Това очевидно се превръщаше в порочна практика. Всеки опитен полицаи знае, че никога не бива да прави необмислени, инстинктивни заключения относно естеството на престъплението или самоличността на извършителя. Но Хелън *знаеше*, че това беше второто убийство. Дори ако оставеха настрана уликите за саботаж на колата на Бен, историята на Питър Брайтстън бе толкова близка до тази на Ейми, че безспорно можеше да се отхвърли всяко съмнение за случайно съвпадение. Болката, вината и ужасът, изписани върху лицето на Питър, когато го откриха, бяха същите като на Ейми. Те двамата бяха живи визитни картички, свидетелства от плът и кръв за нечий садизъм. Това ли бе целта на всичко това?

Очевидно си имаха работа със сериен убиец. Хелън бе преминала всички курсове, бе прочела купища практически анализи, но въпреки това се чувстваше абсолютно неподготвена за този случай. Обикновено мотивът и връзката с жертвата се установяваха лесно, но не и сега. Това не беше дело на женомразец, не беше сексуално престъпление, нямаше видима прилика по възраст, пол или обществено положение между жертвите. Хелън се почувства като засмукана в дълъг и тъмен тунел. Обзе я внезапно униние и тя се стегна, за да се измъкне от това състояние. Щеше да залови виновника. Без съмнение.

Хелън и Марк застанаха до отвора на ямата. Хелън помоли да им донесат стълба — нямаше търпение да слезе долу възможно най-бързо, за да види с очите си най-лошото. Капакът вече бе отворен и тя надникна вътре. Блъсна я непоносима воня на серен диоксид. Един бог знаеше какво бе усещането да си залостен там долу. Тя извърна глава,

вдиша дълбоко чист въздух и отново надникна вътре. Там, в тъмнината, лежеше тялото. Мъжът, когото Питър бе убил. Бен Холанд.

— Искаш ли да слезеш долу, или предпочиташ аз да го направя?

Въпросът на Марк бе добронамерен и той полагаше усилия да не звучи снизходително. Но Хелън трябваше да види това лично.

— Добре съм. Няма да се бавя.

Тя внимателно се спусна по стълбата към дъното на ямата. Миризмата ставаше все по-тежка. Комбинация от бензинови пари, въглищен прах и екскременти. Криминалистите бяха открили следи от голямо количество от мощното сънотворно бензодиазепин в екскрементите на Ейми и Сам. Вероятно щяха да го открият и тук. Хелън насочи вниманието си върху трупа. Мъжът лежеше по очи наред локва съсирена кръв около главата му. Тялото му се бе усукало настрана при падането. Като внимаваше да не го докосва, Хелън коленичи и протегна врат, за да погледне лицето на жертвата.

Отвращение, а после изненада. Отвращение от кървавата дупка на мястото на лявото му око. И изненада при осъзнаването на факта, че това не беше Бен Холанд.

24.

Джейк бе шокиран да я види отново толкова скоро. До този момент тя бе сравнително предсказуема: едночасова сесия веднъж месечно. Изкуши се да не вдига слушалката на домофона — минаваше единайсет вечерта, а всички срещи трябваше да се провеждат само с предварително уговорен час, по съображения за сигурност. Но когато видя лицето ѝ на екрана, изпита тревога. Тревога и любопитство. Нещо се беше случило. Тя не го погледна, когато влезе в апартамента, не обели и дума относно късния час. Обикновено успяваше да получи от нея бегла усмивка или поне „здравей“. Но не и тази вечер. Беше разсеяна, вгълбена в себе си и по-необщителна от обичайното. Остави парите на масата и се съблече, без да го поглежда. После свали сутиена и бикините си и се изправи гола пред него. Това не беше съвсем в реда на нещата — този тип поведение обикновено водеше до предложение. Той бе господар, а не проститутка. Предлагаше услуги, но не от такъв тип.

Понечи да заговори, когато тя тръгна към него, но тя го подмина и продължи към арсенала му от инструменти. Още едно нарушено правило — само той можеше да избира метода за наказание. Това беше част от играта — подчиненият не знаеше как точно ще бъде наказан. Ала Джейк премълча; нещо в действията ѝ подсказваше, че тази вечер нямаше да има спорове. Джейк потръпна от страх и вълнение. Сякаш играта се променяше и поне веднъж той нямаше да диктува правилата.

Тя подмина камшиците за езда и се запъти право към бичовете с шипове. Прокара пръсти по всичките и накрая избра най-бруталния. Той бе за заклет мазохисти, далеч от предпочитанията ѝ, но тя му го подаде и се запъти към стената. Той ѝ сложи веригите. Все още никой от двамата не обелваше и дума.

Джейк се чувстваше неуверен, сякаш самият той не бе наясно какво ставаше. Затова първия път я удари леко.

— По-силно.

Той се подчини, но не беше достатъчно.

— ПО-СИЛНО.

И той ѝ даде онова, което искаше. Този път до кръв. Тялото ѝ потръпна от болка, после отново застина, а по гърба ѝ потече струйка кръв.

— Отново.

Как щеше да приключи това? Джейк нямаше представа. Едно нещо знаеше със сигурност — тази жена искаше да кърви.

25.

— Кажи ми още веднъж какво се случи?

Ейми затвори очи и наведе глава. Чарли изглеждаше мила жена и се държеше внимателно с нея, но защо трябваше да ѝ причинява това? От момента, в който я освободиха от ареста, всячески се опитваше да *спре* да мисли за случилото се. В началото майка ѝ я преследваше навсякъде като ловджийско куче, но се бе отдръпнала за малко след избухването на Ейми. Възползвайки се от моментната си свобода, тя претърси къщата и намери останали бутилки алкохол, както и тайните запаси на майка си от валиум, но когато и те не помогнаха, прибягна до сънотворните таблетки на баща си. Огромна грешка. В сънищата ѝ — кошмарите — винаги присъстваше Сам. Усмиваше ѝ се. Смееше се. Беше непоносимо и тя се събуждаше с писъци — за да открие, че се намира до входната врата и отчаяно дърпа веригата в опит да се измъкне. Тогава реши, че ще остане будна до края на живота си — без да мигне — и ще избягва всякакви контакти с хора. Но ето че полицията отново дойде, припомняйки ѝ за ужасното ѝ предателство.

— Пътувахте на автостоп. Валеше. До вас спря микробус.

Ейми кимна безмълвно.

— Опиши ми микробуса.

— Вече дадох показания, аз...

— Моля те.

Тежка, измъчена въздишка. Усещането, че се задушава. От очите ѝ отново бликнаха сълзи, но този път Ейми не направи опит да ги спре.

— Товарен микробус.

— Каква марка?

— „Форд“? „Опел“? Нещо такова. Беше бял.

— Какво ви каза тя? Точните думи, моля.

Ейми замълча, докато неохотно се ровеше в паметта си.

— „Имате нужда от спасение?“ — ето това каза. „Имате нужда от спасение?“ После отвори пътническата врата, имаше място за трима в купето, така че се качихме. Мамка му, да не бяхме го правили.

И този път тя се разплака. Чарли изчака за момент, после ѝ подаде салфетка.

— Имаше ли акцент?

— Южняшки.

— Нещо по-специфично от това?

Ейми поклати глава.

— После какво каза?

Ейми отново разказа случилото се, дума по дума. Жената обяснила, че е инженер топлотехник и се прибира вкъщи след спешно повикване за авария. Ейми не помнеше да е видяла лого или име на фирма, изписано на микробуса. Ако е имало, просто не бе забелязала. Жената говорела за съпруга си — който бил безполезен за всякакви практични неща — и за двете си деца. Попитала ги къде отиват в студената зимна нощ и им предложила напитки.

— Как точно го формулира?

— Забеляза, че леко треперя, и подхвърли: „Имаш нужда да се постоплиш“. Това беше. После ни подаде термоса си.

— Напитката гореща ли беше? На какво миришеше?

— Миришеше точно на каквото си беше. Кафе.

— А вкусът.

— Приятен.

— Как изглеждаше тази жена?

Кога щеше да свърши всичко това?

— Имаше къса руса коса. Носеше огледални очила на главата си като диадема. Работни дрехи. Малки обеци, без висулки, ако не се лъжа. Къси, мръсни нокти. Виждаха се върху волана. Мръсни ръце. Виждах лицето ѝ само в профил. Голям нос, възпълни устни. Никакъв грим. Среден ръст. Изглеждаше нормална. Абсолютно нормална, разбирате ли?

След тези си думи Ейми излезе от всекидневната и се качи на горния етаж, давейки се от сълзите си. Измъчваше я ужасна вина, затова не се овладя. Сам се бе измъкнал лесно. Той беше мъртъв. *Неговите* страдания бяха приключили. Но нейните нямаха край. Тя никога нямаше да забрави какво бе сторила. Ейми се загледа в паважа, който се виждаше от прозореца на таванската ѝ стая, и се запита дали Сам щеше да я посрещне, ако решише да го последва. Идеята внезапно

я обсеби и тя задърпа дръжката на прозореца, но той бе заключен, а ключа го нямаше. Дори семейството ѝ я измъчваше.

26.

— Как изглеждаше тя?

Питър Брайтстън потръпна. Побиваха го тръпки от момента, в който го прибраха. Цялото му тяло се тресеше, сякаш излъчвайки ритъма на травмата му по някакъв странен, първичен начин. Хелън бе сигурна, че може да се срути по всяко време. Но полицейският лекар ги бе уверил, че състоянието му позволява да го разпитат, така че...

Не я поглеждаше. Просто се взираше втренчено в пода, тресеше се и се люлееше напред-назад.

— Как изглеждаше тя, Питър?

Питър отново потръпна, после процеди през стиснати зъби:

— Изглеждаше невероятно привлекателна.

Хелън не очакваше подобен отговор.

— Опиши ми я.

Той си пое дълбоко въздух и заговори:

— Висока, мускулиста... черна коса... гарвановочерна коса. Дълга. Под раменете. Тясна бяла тениска. Хубави цици.

— Лице?

— Гримирано. Плътни устни. Не видях очите. Тъмни очила — марка „Прада“.

— „Прада“? Сигурен ли си?

— Харесаха ми. Запомних ги. Реших, че бих могъл да купя такива на Сара по случай годишн...

Тогава започна да хлипа.

В крайна сметка успяха да изкопчат от него още малко информация. Жената шофирала червен микробус „Воксхол Мовано“, собственост на съпруга ѝ. Живеела с мъжа си и трите си деца в Торнхил. Били в процес на преместване в Борнмът и за да спестят пари, пренасяли покъщнината си сами и затова се нуждаели от микробус. Била приказлива, жизнерадостна и закачлива, скоро им

предложила джобната плоска бутилка на съпруга си, зле прикрита под пътната карта в жабката. Питър приел, естествено, а после я подал на Бен. И в този момент от показанията си Питър отново блокира. Хелън остави Чарли да го наглежда. Тя се справяше добре с мъжете. Притежаваше по-традиционна красота от Хелън, както и приятен, дружелюбен маниер на общуване — неслучайно мъжете се трупаха на рояци около нея. В по-злобните си моменти Хелън я смяташе за посредствена, но момичето определено имаше качества и с времето щеше да стане добро ченге. Но тя си пасваше най-добре с Марк и точно от него имаше нужда в момента.

„Бялата мечка“ бе закътана в странична уличка, достатъчно далеч от управлението, за да не ги изненадват колеги. Хелън нарочно — провокативно — бе избрала това място, за да изпита Марк, който до момента се справяше добре. Пиеше диетичен тоник. Странно беше да се срещат в кръчма, все едно бяха на романтична среща, и двамата го усещаха. Но имаше по-важни неща, които да ги занимават.

— Е, с какво си имаме работа? — започна разговора Марк. Усещаше, че Хелън непрекъснато прехвърля информацията в главата си, опитвайки се да възприеме последните неочаквани разкрития.

— Бен Холанд не е Бен Холанд. Истинското му име е Джеймс Хокър.

Всеки път, когато се сетеше за Джеймс, в съзнанието ѝ изникваше един и същ образ — опръскан с кръв млад мъж, който изглеждаше напълно изгубен. В ступор от шок.

— Баща му бил бизнесмен. Освен това — фантазьор и мошеник. Джоъл Хокър изгубил всичко в лоша сделка и решил да сложи край със себе си и семейството си, вместо да си понесе последствията... Първо убил конете си, после семейното куче, след това подпалил конюшните. Съседите се обадили на 999, но аз пристигнах там първа.

Гласът на Хелън леко потрепери при спомена за гледката. Марк я наблюдаваше внимателно.

— По онова време бях патрулиращ полицаи. Видях пушека, чух писъци от къщата, затова не се поколебах и разбих вратата. Съпругата беше мъртва, най-голямата дъщеря и приятелят ѝ — също, а той се канеше да нападне Джеймс с кухненски нож точно когато влязох.

Хелън замълча, преди да продължи:

— Обезвредих го и го съборих на земята. Удрых по-дълго и по-грубо, отколкото беше нужно. Получих похвала за това, но и предупреждение за поведението си в бъдеще.

Хелън се усмихна унило, а Марк ѝ отвърна със същото.

— Но на мен не ми дремеше. Щеше ми се да му бях хвърлила още по-здрав бой.

— И след това Джеймс е сменил името си?

— Ти не би ли постъпил така? Просто не е искал тази му слава да го преследва до края на живота му. Подложи се на терапия за известно време, опита се да се справи с травмата, но всъщност искаше да се престори, че не се е случило. Опитвах се да поддържам връзка с него, но година или две след убийствата той спря да контактува с мен. Не искаше нищо да му напомня за това. Натъжих се, но го разбих и исках да се справи. И той се справи.

Вярно беше. Джеймс успя да получи добро образование, намери си хубава работа, а после и момиче — мило и невинно — което искаше да се омъжи за него. От толкова ужасно, травмиращо начало той бе успял да изгради добър живот за себе си. А за финал някой бе принудил колегата му да го прободат в окото. Било е при самозащита, разбира се, но — толкова по-зле. Джеймс/Бен ненавиждаше насилието — какво ли трябва да е преживял, за да се опита да убие Питър?

Беше твърде извратено, твърде зловещо, за да бъде описано с думи. И същевременно точно с това си имаха работа.

— Мислиш ли, че са свързани? Убийствата на Джоъл Хокър и смъртта на Бе... Джеймс? — прекъсна мислите ѝ Марк.

— Може би. Но Ейми и Сам нямат нищо общо с това. Къде се вписват те?

Помежду им се загнезди мълчание. Може би имаше и други връзки, които тепърва щяха да открият.

С какво разполагаха на този етап? Две убийства — садистични, без мотив — които изглеждаха абсолютно несвързани, и извършител, който бе или мърлява блондинка с инженерно образование, или знойна, палава домакиня с дълга гарвановочерна грива. Пълна каша — ето с какво разполагаха, знаеха го и двамата.

Марк шареше с поглед из заведението, измъчван от жажда. Навсякъде около него мъже и жени се смееха, шегуваха се и пиеха.

Вино, бира, твърд алкохол, коктейли, шотове се лееха щедро.

— Справяш се много добре, Марк.

Думите на Хелън го сепнаха. Той я изгледа подозрително. Съжалението бе последното нещо, от което имаше нужда в момента.

— Знам, че е трудно, но това е началото на края. Скоро ще се почувстваш по-добре. Аз ще бъда до теб. Чу ли?

Марк кимна признателно.

— Можеш да ми кажеш да се разкарам и да се обърнеш за помощ към „Анонимни алкохолици“. Но аз не мисля, че те те познават. Те нямат представа през какво преминаваме всеки ден. И как ни се отразява това. Точно поради тази причина искам да ти помогна. Когато и да имаш нужда от компания, когато и да имаш нужда от помощ, аз ще съм насреща. Ще има моменти — при това много често — когато ужасно много ще искаш да пиеш. И това е нормално — то ще се случва, независимо дали ти харесва, или не. И ето каква сделката предлагам. Ще пиеш само в мое присъствие. И когато ти кажа да спреш — спиращ. Става ли?

Марк не се възпротиви.

— Ето така ще решим този проблем. Но ако разбере, че си нарушил това правило, че си ме излъгал, ще те изрита на мига. Съгласен ли си? Добре.

Тя изчезна в посока към бара, върна се с бутилка бира и я плъзна през масата към него. Ръката на Марк леко трепереше, докато посягаше към нея. Допря я до устните си. Студената течност се плъзна надолу по гърлото му. И тогава тя взе бутилката от ръката му. За момент му се прииска да я удари. Но тогава алкохолът стигна до стомаха му. И всичко мигновено се оправи. Едва сега осъзна, че тя продължаваше да държи ръката му, и инстинктивно започна да гали дланта ѝ с палец. Хелън се отдръпна.

— Нека се изясним, Марк. Тук не става въпрос за „нас“. Става въпрос за теб.

Бе изтълкувал ситуацията погрешно. И сега се чувстваше нелепо. Да гали ръката на началника си. Ама че идиот. Скоро след това си тръгнаха. Хелън изпрати с поглед колата му — вероятно, за да се увери, че няма да се върне обратно в кръчмата. Топлият, бирен оптимизъм на следобеда вече се изпаряваше и Марк се чувства потиснат и самотен.

На свечеряване голфът на Марк спря пред някогашния му семеен дом. По това време Елси би трябвало да е горе в спалнята си заедно с Шийпи, обляна в меката зелена светлина от нощната си лампа. Той не можеше да я види, но знаеше, че е там, и тази мисъл го изпълваше с любов. Не беше достатъчно, но трябваше да се примири с това — засега.

27.

Когато Хелън се върна в главното управление, там я чакаше началникът на полицията, старши детектив Майкъл Уитакър. Той бе чаровен четиридесет и пет годишен мъж — със слънчев загар и спортна фигура — любимец на жените от администрацията, които мечтаеха да се докопат до този влиятелен и преуспял ерген. Освен това той бе и прозорлив човек с набито око за всичко, което би могло да подпомогне — или спъне — кариерата му. В миналото се славеше като страшилище за крадците до момента, когато престрелка при злополучна полицейска акция по време на банков обир го лиши от половин бял дроб и го закотви зад бюрото. Заради невъзможността да ръководи операции на улицата, той бе склонен да важничи и да се разпорежда, когато усещаше, че нещата се движат твърде бавно или се изплъзват от контрол. Бе оцелял — и преуспял — толкова дълго време благодарение на завидното си умение да забелязва детайлите.

— Как го прави? — излая той към Хелън. — Сама ли действа, или някой ѝ помага?

— На този етап е трудно да се каже — отвърна Хелън. — Действа незабелязано и никога не оставя следи, което предполага, че работи сама. Прецизна е, педантична и според мен е малко вероятно да е въвлякла и друг човек в толкова внимателно планирана операция. Използва упойващи средства, а не сила, за да подчини жертвите си, което отново загатва, че няма нужда или желание за помощ. Следващият логичен въпрос е как ги премества. Транспортирани са с товарен микробус, където лесно биха могли да се скрият, докато са упоени. Избира отдалечени и пусти райони за своите пленници, за да намали до минимум вероятността да бъде забелязана, докато ги мести от микробуса. Помага ли ѝ някой да ги премести? Възможно е, макар че и четирите ѝ жертви имат синини около глезените. Което може би означава, че първо е завързвала глезените им с въже, а после ги е влачила. Имат и охлузвания по краката, телата и главите, което подкрепя предположението, че са влачени през неравен терен, но

въпреки това е трудно за осъществяване. Дори ако завържеш тел или въже около глезените на Питър Брайтстън, да речем, той пак ще си тежи деветдесет килограма, които трябва да влачиш след себе си. Възможно, но трудно.

— А микробусите? — продължи Уитакър, след като й даде възможност да си поеме дъх.

— Нищо конкретно. Ейми не е сигурна за модела, а близо до обекта няма пътни камери за наблюдение, които да ни помогнат. Питър е сигурен, че е бил отвлечен с „Воксхол Мовано“, но десетки такива биват откраднати всеки месец само в Хампшир. Червен на цвят, което е доста полезно като информация, но тя може да го е пребоядисала. Взела ги е от Ню Форест и ги е прекарала по селски път до електростанция „Фоли“, но не разполагаме със записи от камери за наблюдение, които да ни помогнат.

Уитакър въздъхна.

— Надявам се, че не съм те повишил напразно, Хелън — отбеляза той с равен тон. — Имах очаквания да поемеш поста ми някой ден... но случаи като този лесно могат да провалят нечия кариера. Имаме нужда от арести, Хелън.

— Разбрано, сър.

— Онази кучка Гаранита е опънала палатка във фоайето и насъсква останалата журналистическа паплач на местно ниво. Една-две национални медии започнаха да следят случая тази сутрин. Идиотите от Отдела за връзки с медиите получават нервен срыв всеки път, когато им звъннат от „Таймс“, и веднага тичат при мен. Какво да им казваме?

— Смъртта на Сам се разглежда като престъпление от битов характер. Не търсим други извършители. Смъртта на Бен минава за нещастен случай. Придържаме се към историята, че той и Питър са ходили до „Фоли“ по служебни дела, станала е злополука и т.н. Засега пресата го приема за чиста монета.

Уитакър запази мълчание. Той никога не би признал, че *неговите* началници го въртяха на шиш, но Хелън знаеше как стояха нещата. При случаи като този напрежението се покачваше неимоверно.

— По някое време ледът може да се пропука, така че бихме могли да направим публично изявление, ако преценим, че това е

правилният ход. Да кажем на пресата, че е намесена и трета страна. Да си осигурим обществена подкрепа...

— Твърде рано е за това — прекъсна я Уитакър. — Не разполагаме с достатъчно информация. Ще изглеждаме като идиоти.

— Да, сър.

Хелън усети тревогата му — и гнева му — и се изненада. Уитакър умееше да пази самообладание. Искаше ѝ се да успокои страховете му — обикновено се справяше успешно — но в конкретния случай се чувстваше безсилна. Уитакър имаше склонност да се поддава на напрежение. А точно в момента Хелън нямаше нужда от това. Затова се постара да му вдъхне увереност, обяснявайки му надълго и нашироко за огромните усилия, които се полагаха за издирването на убиеца, и той постепенно започна да се успокоява. Той винаги бе имал доверие на Хелън — ако някой би могъл да държи нещата под контрол, това беше тя. И макар че Уитакър никога не би го признал на глас, Хелън бе точно от онзи тип полицаи, които началството обичаше. Женски пол, пълен въздържател, работохолик, нулево желание да ражда бебета. Никаква опасност от алкохолизъм, неочаквани изненади, отпуск по майчинство или каквито и да било други проблеми от страна на Хелън. Тя работеше като машина и успяваше самостоятелно да повиши процента на разкриваемост на престъпленията. Така че дори да им късаше нервите периодично, те се примиряваха, защото тя се нареждаше сред най-добрите.

Хелън бе говорила толкова убедително, че за момент изпита еуфория от собствените си глупости. Но докато караше мотоциклета си към къщи, тази фалшива увереност започна да се изпарява. Утре бе Коледа и празничното настроение заливаше целия град. Сякаш всички се подчиняваха на колективно решение да игнорират зловещите заглавия на първа страница в „Еко“ и да се отдадат на забавления. Музиканти от „Армията на спасението“ свиреха коледни мелодии, ярки евтини лампички весело мигаха над магазините по главната улица, навсякъде се виждаха усмихнати детски лица. Ала Хелън нямаше коледно настроение. Цялата тази работа ѝ изглеждаше като натруфено и неуместно карнавално шествие. Някъде наоколо бродеше убиец, който ликвидираше жертвите си брутално и не оставяше следи. Може би точно в този момент дебнеше следващите си мишени. Или те вече бяха затворени някъде и молеха за милост. За пръв път през

живота си Хелън се чувстваше толкова объркана. Не усещаше твърда земя под краката си, не можеше да разчита на никакви сигурни изводи. Щеше да се пролее още кръв, но засега всичко, което Хелън можеше да направи, бе да седи и да чака следващата жертва.

28.

Странно какви неща помни човек, нали? Защо този елен се е запечатал така в паметта ми? Доста калнав елен при това, крастав елен с печални очи. Изглеждаше така, сякаш беше умрял. Но аз просто не можех да спра да се взирам в него, докато чакахме на дългата опашка. Може би отчаянието ме привлича. А може би не. Понякога човек затъва в твърде дълбоки анализи.

Беше Коледа и по изключение животът си течеше нормално. Татко отсъстваше — дали пък нямаше друго семейство, с което прекарваше Коледа? Никога не разбрах. Както и да е — вкъщи бяхме само момичетата. Мама пиеше, но аз имах план, който ѝ помагаше да не прекалява. За да не преуморява краката си, аз ѝ предлагам да купя алкохола вместо нея. Изтичвах до магазина на ъгъла, вземах няколко кутийки бира, но и нещо за хапване. Хляб, чипс и други такива неща. Когато се върнех, правех компания на мама, докато пиеше. Мисля, че се чувстваше малко неловко да пие пред мен, а и когато татко го нямаше да я подстрекава, тя лека-полека намаляваше количеството, докато накрая почти не пиеше. С нея никога не сме били особено близки, но онази Коледа всичко беше нормално. И точно поради тази причина тя ни заведе до търговския център. Лигава музика, евтина украса, мирис на страх. Навсякъде имаше паникьосани родители, приклучени в ъгъла от един празник, дошъл твърде бързо за кой ли пореден път. Нашият списък за пазаруване беше къс — твърде кратък — но въпреки това ни отне дълго време. След като се увери, че охраната в Би Ейч Ес бе заета с нещо друго, мама започна да пъха дрехи и евтини бижута под пуловерите ни. Имаше и „награда“ — за финал да отидем да видим Дядо Коледа. Като се има предвид, че мъжът, който играеше тази роля, бе учител в местното католическо училище, наградата вероятно бе изцяло за него.

И до днес много добре си спомням лицето му. Сложи ме да седна на коляното му и с най-старателното си „йо-хо-хо“ ме попита какво

искам най-много за Коледа. Аз се усмихнах, погледнах го право в очите и казах: „Искам татко ми да умре“.

Тръгнахме си веднага след това. Дядо Коледа си шушукаше с отвратените майки — кучки, които обожаваша да мятат обиди към „бели боклуци“ като нас. На излизане забих един лакът на онзи нещастен елен. Нямах възможност да видя последствията — трябваше да се измъкнем, преди охраната да успее да ни хване.

Очаквах мама да ме удари или поне да се разкрещи. Но тя не го направи. Просто заплака. Седна под козирката на автобусната спирка и заплака. Жалко наистина — това е един от най-щастливите ми спомени.

29.

Неочакваното ѝ посещение много ги зарадва. При тях почти не идваха хора — та кой нормален човек би дошъл тук? — а тези, които все пак минаваха, обикновено не го правеха с добра умисъл. Крадци или разбойници. Наоколо рядко се навъртаха полицаи, а от социалните служби нямаше и следа. Тъжна история.

Майка ѝ подскочи сепнато, когато на вратата се звънна. Мари бе толкова погълната от телевизионното състезание „Танцувай със звездите“, че не бе чула стъпките по коридора към апартамента. Но Ана ги чу. Всеки път, когато Ана чуеше шум отвън, сърцето ѝ ускоряваше ритъм. Всички съседни апартаменти бяха необитаеми, така че, ако не беше някой бездомник, който търси подслон, или цигани на оглед за плячка, значи идваха заради тях. Стъпките спряха пред входната им врата. Ана искаше да предупреди майка си и изръмжа с всичка сила, обаче Флавия танцуваше фокстрот и Мари не откъсваше очи от телевизора. После се чу звънецът — силно и ясно. Мари хвърли поглед към Ана — миг колебание — после реши да не отваря.

Ана се зарадва. Тя не обичаше посетители. Не обичаше изненади. И въпреки всичко я глождеше любопитство. Защото стъпките по коридора бяха леки и потракващи. Като от обувки на токчета. Ана се засмя вътрешно. Не беше чувала подобен звук, откакто курвите се изнесоха.

Посетителят им отново позвъни. Само веднъж — учтиво, но настоятелно. После чуха гласа ѝ, викаше имената им и питаше дали би могла да разговаря с тях. Мари намали звука на телевизора — вероятно, ако не ги чуваше, щеше да си помисли, че ги няма, и да си тръгне. Всъщност нямаше смисъл — светлината и шумът от техния апартамент бяха като сигнален огън в тъмна нощ. После звънецът иззвъня за трети път и тогава Мари стана и се запъти към вратата. Ана я проследи с поглед — мразеше да я оставят сама. Ами ако нещо се случеше там, навън?

Но минута по-късно Мари се върна, следвана от симпатична жена, която носеше няколко найлонови торби. Изглеждаше като социален работник, само че не беше потисната като повечето и носеше прилични дрехи. Огледа стаята, после се приближи до Ана и коленичи до инвалидната количка.

— Здравей, Ана. Казвам се Ела.

Имаше толкова топла усмивка. Ана я хареса от пръв поглед.

— Тъкмо казвах на майка ти, че работя за организация, наречена „Падащи звезди“. Може да си виждала нашите реклами в местния вестник. Знам, че майка ти обича да ти го чете.

Ухаеше прекрасно. На рози.

— Всяка година раздаваме кошници с храна на семейства като вашето, които имат затруднения да излизат. Как ти звучи това? Харесва ли ти?

— В този дом няма място за съжаление — остро се намеси Мари.

— Това не е съжаление, Мари — отвърна Ела и се изправи. — Това е просто подадена ръка за помощ. Не сте длъжни да я приемете. Има много други хора, които с радост биха грабнали тези лакомства, повярвай ми!

Думата „лакомства“ попадна точно в целта. Мари стоеше притихнала, докато Ела вадеше от торбите различни консерви и пакети. Истински съкровища — освен обичайните кутии със супа, нектари и шербет за Ана, имаше локум и шоколад с джинджифил. Помощите бяха подготвени с голямо старание — Ана се изненада, че съществуваха толкова загрижени хора, отделили от времето си за всичко това. Ела се държеше изключително учтиво, задаваше на Мари куп въпроси за Ана. Какво обичаше да ѝ четат? Харесваше ли историите за Трейси Бийкър? Кои телевизионни предавания гледаше? Ана се разтапяше от цялото това внимание.

Тази година имаха късмет. Присъстваха в нечий благотворителен списък. Мари бе във възторг и празничното настроение се поохлади за кратко, когато отиде да донесе бутилката шери. Ана погледна към гостенката. Жената се усмихваше и кимаше, но изглеждаше леко напрегната. Ана реши, че може би графикът ѝ я притискаше, ала не беше така, защото, когато Мари се върна, Ела предложи да опитат пая с кайма. Тя не си взе, но настоя Мари да го пробва. Беше прясно

изпечен — благотворителна коледна акция на пекарна по „Сейнт Мери Роуд“.

Ела видимо се отпусна, след като Мари го опита. И точно тогава нещата започнаха да се объркват. Мари се почувства зле — прилоша ѝ, повдигаше ѝ се. Опита се да стане права, но не успя. Ела се втурна да ѝ помогне, но после внезапно, напълно неочаквано блъсна Мари на пода. Какво правеше тази жена?! Ана искаше да крещи, да вика, да се бие, но можеше само да ръмжи и да плаче. Ела притисна майка ѝ към пода и завърза ръцете ѝ зад гърба с някаква отвратителна жица. *Спри, моля те, спри*. Пъхаше нещо в устата ѝ, крещеше ѝ. Защо? С какво го бе заслужила? После „Ела“ погледна към Ана. Сякаш се бе превърнала в коренно различен човек. Очите ѝ бяха студени, усмивката — ледена. Тя тръгна към Ана. Момичето искаше да се съпротивлява, но безползното ѝ тяло не помръдваше. После жената нахлузи някаква торба върху главата ѝ и всичко потъна в мрак.

30.

Сандра Лотън. Възраст: 33. Психически тормоз.

Хелън прегледа досието ѝ. Сандра Лотън имаше склонност към романтично обсебване и ставаше отмъстителна след отхвърляне. Вече имаше три присъди за психически тормоз и заплашване. Спокойно можеше да се каже, че лечението ѝ не даваше резултат, а убеждението ѝ, че умни и образовани мъже на отговорни постове тайно желаеха да спят с нея, бе по-твърдо от всякога.

Хелън премина към следващото досие. Сандра бе луда, но нямаше склонност към насилие.

Изабел Скрийд. Възраст: 18. Киберпреследвачка.

Хелън отхвърли и нея. Дребно момиченце, което прекарваше живота си в словесно малтретиране на актриси от сапунени сериали посредством съобщения в „Твитър“ и през телефона си. Заплашваше да ги разпори, да изтръгне матките им и прочее, но на практика почти не излизаше от стаята си, така че не се вписваше. Класическа киберстрахливка.

Алисън Стедуел. Възраст: 37. Притежание на оръжие. Нанасяне на лека телесна повреда. Множество присъди за тормоз.

Звучеше по-обещаващо. Опитен рецидивист. Арестувана и излежала присъдата си в психиатрична клиника след опит да стреля с арбалет по свой колега, когото е преследвала. Вече отново се

подвизаваше сред обществото — под надзор, очевидно — и не бе упражнявала тормоз от няколко месеца. Беше ли тази жена способна да организира нещо такова? Хелън се отпусна назад в стола. Кого заблуждаваше? Алисън може и да беше кофти жена, но далеч не пипаше фино и прецизно — тя действаше открито и шумно, а и не наблюдаваше жертвите си. Описанието на Питър Брайтстън за красавица с гарвановочерна коса по никакъв начин не се доближаваше до дебеланата с раздалечени зъби, която се взираше в Хелън от екрана. Поредното име, което отпаднаше от списъка.

Хелън ровеше в HOLMES 2 от часове и проучваше всички регистрирани жени, получили присъда за тормоз и преследване през последните десет години. Но усилията ѝ бяха напразни. Търсената от полицията жена бе коренно различен тип от недодяланите преследвачки, които я гледаха от екрана. Тяхната заподозряна сигурно бе наблюдавала жертвите си в продължение на седмици, след като бе наясно с предпочитанията на Ейми и Сам да се прибират на автостоп, както и с детайлите около седмичните пътувания на Бен и Питър до Борнмът. Да планира отвлеченията им по начин, който позволяваше да бъдат извършени на отдалечени пътища, в райони без обхват на мобилните телефони, бе удивително. Но да открие места, където да ги затвори и където никой не би могъл да ги чуе или открие, места, на които те можеха бавно да полудеят от глад и ужас — това пък беше истински впечатляващо. Подобна жена нямаше как да бъде изровена от архивите на HOLMES 2; тя щеше вече да се е превърнала в жива легенда, в редовна тема за обсъждане на полицейски семинари и в научни публикации.

След разкритието относно колата на Бен, Хелън и Марли отново разпитаха Ейми, Питър и техните семейства в опит да открият доказателства, че някой ги е наблюдавал в периода преди отвлеченията. Ейми и Сам бяха добродушни, без каквато и да било мнителност спрямо околните. В оживеното им студентско общежитие нищо — и никой — не бе привлякло вниманието им по начин, който да предизвика безпокойството им. Питър Брайтстън каза, че би забелязал, ако го следи красива жена, и думите му прозвучаха по-скоро като безпочвено самохвалство — но той също не бе имал причина да бъде подозрителен. При Бен беше по-различно, той бе предпазлив и внимателен по природа, но вече нямаше как да бъде разпитан лично, а

годеницата му твърдеше, че не е споделял нищо тревожно с нея в дните преди отвличането.

Единственият миниатюрен напредък се дължеше на колата на Бен. Убийцата бе разполагала с ограничен времеви промеждутък, в който да пробие дупка в резервоара. Въпрос на не повече от три или четири часа, тъй като този път служебната среща в Борнмът била по-кратка от обичайното. Бен обикновено оставял колата на паркинга пред офиса, но той бил пълен заради обяд с клиенти в сградата, така че се наложило да ползва обществен паркинг зад ъгъла. Инстинктът на Хелън й подсказа, че всяко нещо извън рутинното поведение на Бен би могло да създаде проблем на убийцата, така че си струваше да бъде проверено. Записът от охранителната камера показваше как Бен и Питър паркират на четвъртия етаж, недалеч от асансьорите. Пет минути след напускането им пред камерата премина женска фигура в жълто-зелено шушляково яке и бяла бейзболна шапка с надпис *Карра*. Дали оглеждаше обстановката? Вероятно, защото секунди по-късно пред обектива на камерата внезапно изникна ръка в ръкавица и го напръска с боя, заличавайки видимостта. Хелън разпореди анализ на записа и по възможност допълнителна обработка, за да се изчистят образите. Тя възложи на Сандерсън да провери и останалите камери в близост до паркинга, за да установят маршрута на заподозряната до сградата, но засега трябваше да се задоволят с наличната информация. Не беше много, но все пак разполагаха с бегла визуална представа за тяхната убийца и този образ сякаш потвърждаваше всичко, което Ейми и Питър им бяха казали за нея. Или поне факта, че наистина беше „тя“. Имаше хора в екипа й — Граундс и Бриджис например — които се съмняваха, че зад всичко това стоеше жена. Но вече имаха доказателства.

Хелън затвори системата HOLMES 2, излезе от офиса и се отправи към кръчмата зад ъгъла — „Папагал и двама председатели“. Днес там се провеждаше служебното коледно парти на управлението и независимо от факта, че считаше това събитие за крайно неуместно при тези обстоятелства, Хелън, като част от командния състав, трябваше да отиде — доста нелепо всъщност, защото редовите служители едва ли имаха нужда от присъствието на шефовете си, когато се забавляваха.

Хелън видя екипа си и си проправи път през тълпата, за да стигне до тях. Не им се празнуваше, когато имаше толкова много за вършене по случая, но полагаха усилие да се насладят на момента. Марк бе в добро настроение и гордо се перчеше с диетичния си тоник като с трофей на трезвеността. А и добре му се отразяваше: изпитото му лице имаше повече цвят, а в очите му — повече блясък. Той поздрави Хелън с усмивка и прояви ентусиазъм да я включи в груповото бръцолевене на новогодишна тематика. Според Хелън се стараяше прекалено и на няколко пъти тя улови многозначителния поглед на Чарли.

— Е, кой иска целувка под клонката имел?

Уитакър. Извън офиса бе напълно друг човек. Нервността и пресметливостта изчезваха, а на тяхно място се появяваше непринудена дружелюбност.

— Толкова много красавици, толкова малко време — каза той и хвърли престорено похотлив поглед към присъстващите жени.

— Тези сме ги чували — иронично отвърна Хелън. — Не ме впечатляваш.

— Е, тогава Чарли — продължи невъзмутимо Уитакър. — Зарадвай ме на Коледа.

Чарли се изчерви до корените на косата си, смутена от шеговитите задявки на подпийналия полицейски началник.

— Тя е омъжена, сър. Или поне сериозно обвързана — намеси се Хелън.

— Чух, че все още живее в грях, което трябва да означава, че има някакъв шанс — самоуверено отвърна Уитакър.

— Аз бих се отказала, сър. Имате голям избор.

— Жалко. Все пак човек трябва да умее и да губи. — Погледът му се спря върху младата и красива детектив Макандрю.

— Ако сте толкова отчаян, ще се прежаля с удоволствие — намеси се Марк.

Хелън се засмя заедно с останалите, но Уитакър остана сериозен. Не си падаше особено по подчинените си от мъжки пол — интересуваха го жените.

— Ще пропусна, благодаря. А сега ме извинете...

И тръгна да си търси други жертви. Останалите подновиха разговора си и детектив Сандерсън попита всички къде смятаха да

прекарат Коледа. Хелън прие това като знак, че трябва да си тръгне.

Изненада се, когато разбра, че е била в кръчмата повече от час. Всъщност ѝ се бе отразило освежаващо — възможност за мозъка ѝ да изключи за известно време — но сега, когато крачеше обратно към управлението в студената нощ, случаят отново изпълни мислите ѝ. Искаше ѝ се да започне да разследва нишката с бензодиазепина. Откъде си го набавяше убийцата? Дали това би могло да ги насочи към нея?

Хелън се върна в празната стая за разследване на случая и за пореден път се залови с търсенето на неуловимата убийца.

31.

Гневът ѝ достигаше пределната си точка и ѝ се искаше да вика, докато дробовете ѝ се пръснеха. Последните няколко дни бяха кошмарни и объркващи за Ана, но майка ѝ вече отказваше да говори с нея и това влошаваше положението неимоверно.

Когато Ела бе нахлузила торбата на главата ѝ, първоначално Ана си бе помислила, че ще се задуши, защото изобщо не можеше да движи врата си и с покрита глава щеше да умре от бавна и мъчителна смърт. Но за щастие торбата беше голяма и не стягаше гърлото ѝ, така че можеше да диша спокойно. Отдъхна си и се напрегна да чуе какво се случваше. Обир ли беше това? Щяха ли да убият майка ѝ? Ала не чу нищо друго освен звука от затварянето на входната врата, а после и на металната решетка. Ела ли излизаше? Или майка ѝ? *Моля те, Господи, не ме оставяй сама тук*, молеше се Ана. Никой обаче не отговори на молитвите ѝ и тя си остана там, съвсем сама и безпомощна, потънала в ужасяващ мрак.

Стоя така часове наред, после някой рязко свали торбата от главата ѝ. Обля я ослепителна светлина. Тя стисна очи, после бавно ги отвори, опитвайки се да се приспособи към свободата си. Докато тънеше в мрак, си бе представяла всякакви чудовищни сценарии — че домът им е претършуван, а майка ѝ е убита — но сега, когато се огледа, установи, че всичко изглежда сравнително... нормално. Нищо не липсваше, двете с майка ѝ отново бяха сами в апартамента. Отначало Ана изпита облекчение и зачака Мари да ѝ обясни, че онази луда жена е откраднала някои неща, но си е тръгнала и вече всичко е наред. Ала майка ѝ не каза нищо. Ана изръмжа в опит да привлече вниманието ѝ. Очите ѝ трескаво се въртяха в орбитите си и отчаяно се опитваха да срещнат погледа на Мари. Но майка ѝ не я поглеждаше. Защо? Какво се бе случило, та се чувстваше твърде засрамена да погледне собствената си дъщеря?

Ана отново започна да плаче. Тя бе само на четиринайсет и нямаше никаква представа какво се случваше около нея. И въпреки

това майка ѝ отказваше да я погледне и дори не направи опит да я успокои. Вместо това излезе от стаята. Бяха минали три или четири дни от посещението на Ела и през цялото това време майка ѝ не беше казала и една смислена думичка. Четеше ѝ, водеше я до тоалетната, помагаше ѝ да си легне, но не ѝ говореше. Ана никога не се бе чувствала толкова самотна. И толкова объркана. Знаеше, че винаги е била в тежест на майка си, и я обичаше безрезервно заради търпението, обичта и нежността, с които се грижеше за нея. Но сега я мразеше. Мразеше я с цялото си сърце заради жестокостта, с която я измъчваше.

Освен това умираше от глад. Стомахът ѝ непрекъснато се свиваше от болезнени спазми, виеше ѝ се свят, а устата ѝ бе толкова суха, че усещаше вкус на кръв. Но майка ѝ отказваше да ѝ даде каквато и да било храна. Защо? И защо самата тя не се хранеше? Какво ставаше тук, по дяволите?!

Шум в коридора. Ужасяващо блъскане, писъци. Удари от юмруци, майка ѝ виеше. Внезапно Мари влетя обратно в стаята. Профуча покрай Ана като обезумяла и отвори прозореца.

Тъй като сградата бе висока, прозорците имаха панти през средата и се отваряха съвсем мъничко, за да не скочи някой — разумно решение предвид отчаянието на обитателите. Но човек би могъл да поеме глътка свеж въздух, ако пожелаеше.

Мари крещеше и молеше за помощ. Молеше се някой — който и да било — да дойде и да ги спаси. И точно тогава Ана разбра. Те бяха пленници. Ето това не ѝ казваше майка ѝ. Ела ги бе заключила вътре като в затвор. Намираха се в капан.

Ето защо майка ѝ крещеше в нощта. Таеше нищожната надежда, че някой ще мине оттам и ще я чуе. Че някой ще прояви загриженост. Но Ана знаеше от опит, че не можеше да разчита на добрина от непознати. Мари се свлече сломена на пода — тя най-после осъзна, че бяха погребани в собствения си дом.

32.

Да отменят ли празнуването на Коледа? Това беше първият въпрос на Сара към Питър веднага щом той се прибра у дома. Не го попита за здравето му — сама виждаше в какво състояние е — нито пък прояви желание да говорят за случилото се. Никой не искаше да говори за *това*. Но тя държеше да се разберат относно Коледа. Дали Питър би искал да посрещнат празника в обичайната компания от братовчеди и родители? Един вид — животът продължава, радваме се, че си жив на Коледа. Или предпочиташе да покаже, че животът внезапно бе станал много мрачен и нямаше повод за празнуване?

В крайна сметка решиха да не нарушават традицията. Питър копнееше с цялото си същество да стои настрана от приятели и роднини. Не можеше да понася загрижените им утешителни думи и незададените въпроси, които изпълваха главите им. Но мисълта да остане сам със Сара на Коледа, го ужасяваше още повече. Всяка секунда, в която оставаше сам, започваха да го заливат мрачни спомени. Трябваше да ангажира съзнанието си с нещо, да насочи вниманието си към приятни неща, въпреки че всичко това беше само лицемерие, досада и безпокойство.

В началото се изкуши да намрази жена си. Тя очевидно бе много объркана и не знаеше как да се отнася към своя съпруг убиец. Все още не можеше да възприеме случилото се, затова пърхаше наоколо и вършеше милион дребни неща, за да покаже загрижеността си — всичките до едно абсолютно безполезни. Но дните минаваха и Питър осъзна, че я обичаше заради дребните ѝ прояви на обич и защото тя очевидно не го *обвиняваше*. Успя дори да се усмихне, когато разбра, че тази година тя бе забранила празничната заря. Сара нямаше ясна представа какво точно се бе случило в онази преизподня, но инстинктивно усещаше, че тази година той би предпочел да не чува шумни гърмежи. Сара бе права и затова — както и за много други неща — Питър ѝ беше признателен.

Дойдоха обичайните гости. Мили боже, бяха толкова шумни и весели. Подминаха полицаите, които стояха на пост пред входната врата, все едно ги нямаше, и започнаха да сипят коледни пожелания по прекалено ентусиазиран и пресилен начин. Повечето разменени подаръци бяха алкохолни питиета — като че ли всички колективно бяха решили, че ще имат нужда от сериозно количество твърди питиета. Подаръците валяха непрекъснато, сякаш всяка пауза би била фатална. Купчините не спираха да растат и заплашваха да превземат цялата стая.

Питър внезапно усети пристъп на клаустрофобия. Стана рязко от мястото си и се измъкна от стаята. Влезе в кухнята и се опита да отключи задната врата, но пръстите му не го слушаха и той ядосано изруга. Накрая все пак успя да се справи и побърза да излезе на двора. Студеният въздух го успокои и той реши да запали цигара. След излизането си от болницата възобнови вредния навик, с който се бе преборил преди няколко години, и разбира се, никой не бе посмял да му каже и дума. Една малка победа.

До него неочаквано се появи Аш. Най-големият му племенник.

— Имах нужда от глътка въздух. Дали бих могъл да си изпрося една? — каза той и кимна към цигарите на Питър.

— Разбира се, Аш. Трови се на воля — отвърна Питър и подаде на Аш пакета и запалката си.

Питър наблюдаваше непохватния му опит да запали цигарата си. Аш не беше кой знае какъв пушач, но като актьор съвсем не го биваше. Питър веднага разбра, че племенникът му бе изпратен навън, за да го държи под око. В болницата лекарите обсъждаха със Сара психическото му състояние в продължение на един час, пълнейки тревожното й съзнание с купища допълнителни кошмарни сценарии. Което означаваше, че Питър — малко или много — бе поставен под наблюдение поради опасност от самоубийство, при все че никой не би го изрекъл на глас. Нелепо опасение, защото точно в момента той нямаше енергията да извърши нещо такова, макар че — господ му бе свидетел — тази мисъл често го спохождаше. Аш не спираше да бърбори, а Питър сумтеше и се усмихваше, без да обръща и капчица внимание на казаното. Момчето спокойно би могло да говори и на мандарин.

— Е, ще влизаме ли обратно?

Аш наистина не даваше вид на човек, който се наслаждава на цигарата си, така че Питър реши да го избави от мъките му и кимна в знак на съгласие. Двамата се прибраха обратно в къщата и се присъединиха към празнуващите. Масата вече беше разтребена и на мястото на храната бяха извадени настолните игри. От тях спасение нямаше, така че Питър се подготви психически за поредната доза бавно мъчение. Положи максимално усилие да попие от веселото настроение на околните, но умът му беше другаде. Някъде в същия този град годеницата на Бен Холанд прекарваше много мрачна Коледа, мразейки живота — мразейки човека — който бе убил любимия ѝ едва няколко седмици преди сватбата им. Как щеше да живее тя занапред? Как щеше да живее той занапред?

Питър се усмихна и хвърли заровете, но вътре в себе си умираше. Трудно е да се забавляваш на Коледа, когато ръцете ти са изцапани с кръв.

33.

Хелън вдиша дълбоко опияняващия аромат на подправки. Единствената частица от Коледа, на която тя истински се наслаждаваше, бе собственото ѝ непокорно плуване срещу течението. Тя никога не бе обичала пуйка и смяташе коледния пудинг за едно от най-отблъскващите неща, които някога бе опитвала. Смяташе, че ако човек не харесваше този празничен период от годината, просто трябваше да прегърне чувствата си и да се оттегли в обратна посока. Така че, докато останалите се биеха в магазините за играчки и даваха 80 лири за свободно отглеждана пуйка, Хелън избираше друг път и се отдалечаваше максимално от всичко. А храната, която поръчваше от „Мумрай Тандури“ за коледната вечер, бе връхната точка на нейния ежегоден протест.

— Мург зафрани, пешвари нан, алу гоби, пилаф и две плоски питки с добавка от кълцан кориандър — изстреля на един дъх Замир Хан, докато опаковаше поръчката на Хелън. Той управляваше популярния сред местните ресторант от двайсет години.

— Идеално.

— Знаеш ли какво, понеже е Коледа и прочее, ще пусна в торбата и няколко шоколадчета „Афър Ейт“. Как ти звучи?

— Ти си моят герой — каза Хелън, взе торбата и се усмихна в знак на благодарност.

Хелън винаги си поръчваше голямо количество храна, която ядеше в продължение на два дни, но една от радостите ѝ на Коледа бе да подреди цялото това индийско изобилие върху кухненската маса и бавно да напълни чинията си догоре. Тя прегърна торбата и се запъти обратно към апартамента си. Там нямаше нито лъскави гирлянди, нито празнична украса или картички — всъщност единственото ново допълнение към апартамента бяха папките с документи около отвлеченията на Ейми и Питър, които Хелън си беше взела за домашна работа. Бе прекарала почти цялата вечер във внимателно преглеждане на материалите, без минута почивка, и в един момент внезапно осъзна,

че умира от глад. Тя включи фурната и се обърна да си вземе чиния, за да стопли храната, но докато се обръщаше, ръката ѝ закачи торбата и я събори от барплота. Крехките картонени кутии се стовариха върху плочките на пода и навсякъде се разхвърча пикантна храна.

— Мамка му, мамка му, мамка му.

Хелън бе почистила кухнята същата сутрин и ароматът на лимон на почистващия препарат за пода се смеси с индийските мазнини и подправки в остра, неприятна миризма. Тя застина шокирана, после внезапно усети парещи сълзи в очите си. Беше бясна и разстроена, искаше да стъпче с крака цялата тази гадост, но успя да овладее гнева си и изтича към банята.

Запали цигара и седна на студения ръб на ваната. Ядоса се на себе си, че прие случката твърде емоционално, и дръпна дълбоко от цигарата. Обикновено никотинът я успокояваше, но днес просто ѝ горчеше. Тя хвърли с отвращение цигарата в тоалетната и наблюдаваше как огънчето изгасва във водата. Точно така се чувстваше и тя. Всяка година се плезеше подигравателно на Коледа и всяка година Коледата ѝ отвръщаше с юмрук в лицето. Повлече я водовъртеж от мрачни чувства, като бурна виелица, и тя отново се почувства безполезна и необичана. Тези мисли бавно започнаха да обземат цялото ѝ същество и докато депресията си проправяше път през мозъка ѝ, тя хвърли поглед към шкафчето в банята, където държеше бръснарите.

Острието се вряза в пуйката и отвътре бликна бистър сок. Чарли, с хартиена шапка на главата, бе в стихията си. Тя обожаваше Коледа. Още в ранна есен, щом листата пожълтееха, вълнението на Чарли се пробуждаше и започваше да расте. Тя винаги се подготвяше много старателно и купуваше всички подаръци през октомври, поръчваше пуйката през ноември, така че, когато декември най-после дойдеше, тя можеше да се наслаждава на всяка секунда от него. Среци за по питие, коледните хорове, опаковане на подаръци край камината, гледане на коледни филми, уютно сгушена на дивана — за нея това бе най-хубавият период от годината.

— Можем ли вече да отворим подаръците?

Племенницата на Чарли — Мими. Нетърпелива както винаги.

— Не и преди коледния обяд. Знаеш правилата.

— Но дотогава има цяла *вечност*.

— Точно очакването прави отварянето на подаръците още по-възбуждащо. — Чарли нямаше намерение да прави компромиси по този въпрос; целият смисъл на Коледа се заключаваше в семейните ритуали.

— Кого заблуждаваш? — намеси се Стив. — Просто отлагаш във времето неизбежното разочарование от подаръците.

— Говори за себе си — каза Чарли и шляпна гаджето си по рамото. — Аз съм много старателна в избора на *моите* подаръци. Ако *ти* не постъпваш така, ще получиш точно такова отношение.

— По-късно ще съжаляваш за думите си. Бъди сигурна — самодоволно отвърна Стив.

Чарли вече знаеше какво ще получи от Стив — бельо. От известно време той непрекъснато правеше намеци, а освен това в момента водеха доста активен сексуален живот. Чарли искаше бебе повече от всичко на света. Чувстваше се готова за това — и честно казано, единствено на този подарък би се зарадвала истински. Все още не беше се случило, макар че опитваха от известно време, и Чарли за пръв път започваше да изпитва тревога. Ами ако нещо не беше наред с нея и не можеше да има деца? Чувстваше се отвратително при тази мисъл — тя винаги бе мечтала да има поне две или три деца.

И все пак бе Коледа, затова Чарли избути черните мисли и тревогите в най-отдалеченото кътче на съзнанието си. Коледа, най-хубавият ден от годината, затова, докато режеше на порции коледната пуйка, тя сложи на лицето си най-широката си усмивка и се постара да възвърне коледното си настроение.

Чакането беше към края си. Марк вече започваше да усеща празнично настроение при мисълта, че отново ще види Елси. Тази година Кристина му отстъпваше деня след Коледа — първата му задача утре сутрин бе да вземе малкото си момиченце и да прекара с него цял празничен ден, изпълнен със забавления. Изминалата година бе истински кошмар, но поне финалът й щеше да е прекрасен. Марк вече бе резервирал посещение на ледена пързалка, билети за кино и

маса в „Байрънс“, където щяха да си направят пищно угощение с чийзбургери.

Мисълта, че ще прекара един ден насаме с Елси, го държеше на крака през последните трийсет и шест часа. На Бъдни вечер, както обикновено, се отби до къщата на Кристина, за да остави подаръците си. Елси и майка ѝ ги нямаше — бяха отишли до местната църква за празничната служба. Отвори му Стивън, който любезно прие подаръците и го попита дали иска да влезе за питие. Марк изпита желание да му избие зъбите; как се *осмеляваше* да се прави на домакин в *собствената* му къща? За какво биха могли да си говорят? Да обсъждат какви подаръци ще им донесе Дядо Коледа? Марк не знаеше дали Стивън го бе направил нарочно — изглеждаше искрен, а може би беше добър актьор — но и не се задържа достатъчно дълго в компанията му, за да разбере. От личен опит знаеше, че когато се спуснеше червената мъгла на гнева, най-разумно бе да се оттегли. Оттогава кръвта му кипеше и той многократно ругаеше наум стрелките на часовника, че се влачеха толкова бавно, но... най-послед настъпваше неговият час. Хубавите неща се случват на онези, които умеят да чакат.

Още една Коледа бе отминала. До следващата година.

34.

Мари лежеше на леглото си и втрънчено гледаше тавана. Това ли щеше да е последната гледка в живота ѝ? Това потъмняло, неравно, жалко подобие на таван? Никога досега не му бе обръщала внимание, но от седмица го гледаше почти непрекъснато и в нея се надигаше гняв, който бе колкото свиреп, толкова и абсурден. Какво изобщо правеше тук? Тя трябваше да е в другата стая, при Ана. От самото начало знаеше, че трябва да ѝ каже истината, но как да намери думите? Всичко бе толкова ужасно, толкова невероятно, какво би могла да ѝ каже? Затова мълчеше. Ден след ден, един от друг по-кошмарни. Дъщеря ѝ нямаше представа нито за смъртния ултиматум, нито за пистолета, който Мари криеше в чекмеджето на масичката до леглото. Ана се разкъсваше от мъка и объркване, затова Мари нямаше — не можеше — да ѝ каже истината. Тя беше лоша майка. Лош човек. Защо иначе би допуснала да се случи това нещастие? Тя бе избрала боклука, за когото да се омъжи; тя бе заченала дете, чийто организъм едва функционираше. Без да дава какъвто и да било повод за агресия, тя бе провокирала нескончаем тормоз и безброй прояви на жестокост. А сега и това. Най-жестокият удар, който щеше да сложи край на тяхната жалка история. Отдавна бе спряла да се чуди защо тези неща се случваха точно на тях — просто го приемаше като факт. Вече се бе отказала и да се съпротивлява. Телефонната линия бе прекъсната от момента, в който Ела си тръгна, вратите бяха заключени от външната страна и никой не откликваше на виковете ѝ. Веднъж ѝ се стори, че видя нечий силует — дребен, може би детски — докато крещеше през прозореца. Но човекът избяга. Може би така ѝ се бе сторило. Когато си заклещен в безкраен кошмар, трудно разбираш кое е истинско и кое не.

Ана отново плачеше. Това бе едно от малкото умения, които ѝ се удаваха и което късаше сърцето на Мари. Дъщеря ѝ бе самотна и уплашена — двете неща, от които Мари се бе заклела да я пази.

Мари не разбра кога бе станала от леглото. Тръгна към вратата, но спря. *Не го прави.* Но трябваше да го направи. Наистина трябваше.

Единственото им оръжие срещу света бе взаимната им любов и сплотеност, а Мари безразсъдно унищожи това заради собствения си страх и малодушие. Жалка постъпка. След твърдото си решение да не казва на Ана истината, сега вече знаеше, че трябваше да го направи. Това бе единственото ѝ оръжие. Единствената им надежда.

И все пак Мари се спря. Опитваше се да намери думите, с които да оправдае жестокостта си, мълчанието си. Но думите не идваха, затова тя просто събра сили, излезе от спалнята и влезе във всекидневната. Очакваше да бъде посрещната от обвинителния поглед на Ана, но — чудо на чудесата — момичето спеше. Плачът най-последно бе изтощил крехкото дете и сега, макар и за кратко, то бе далеч от кошмара им. Ана бе намерила покой.

Ами ако никога не се събудеше? Мари внезапно се оживи от тази мисъл. Знаеше, че никога не би застреляла собствената си дъщеря — такъв вариант просто не съществуваше. Но имаше други начини. През годините след диагностицирането на Ана Мари бе чела за многобройни случаи, в които майки, неспособни да се справят с тежките недъзи на децата си, отнемаха живота им. Те твърдяха, че така слагат край на страданията на децата си, но разтоварваха и себе си. Обществото гледаше на тях със съчувствие, така че защо да не се отнесе така и с нея? Всичко друго би било по-добро от варианта да останат тук и да умрат от бавна гладна смърт. Съвсем скоро телата им и бездруго щяха да се вдигнат на бунт срещу тях, така че какъв избор имаха?

Мари осъзна, че отново се е върнала в спалнята. Запъти се към леглото, взе тънката възглавница и я претегли в ръцете си. Мислите ѝ препускаха. Щеше ли да намери сили да го направи? Или смелостта щеше да я напусне? Устата ѝ внезапно се изпълни със стомашни сокове — тя коленичи и мощно повърна в кошчето за боклук. Изправи се на крака и установи, че все още стиска в ръце възглавницата. Не биваше да се колебае повече. Не биваше да се двоуми. Затова Мари веднага излезе от спалнята си и нахълта във всекидневната, където кротко спеше дъщеря ѝ.

35.

Не биваше да го правя, но не успях да се сдържа. Отдавна търсех начин да го нараня и все напразно. Така и не успях. И един ден неочаквано шансът просто кацна на рамото ми...

Майка ми го намерила да рови около контейнерите за боклук до оградата. Малко мелезче с бяло петно около едното око. Симпатично, но леко мърляво. Подари го на баща ми за рождения му ден. Може би се е надявала, че ако има нещо, за което да се грижи, той може да се задържи у дома. Простичък план, но сравнително успешен. Е, той продължаваше да изчезва за няколко дни, да пие, да се бие, да чука местните проститутки, но безумно обичаше това кутре. Непрекъснато го галеше, а ние, пренебрегнатите, стояхме отстрани и гледахме.

Странно, но веднъж щом осъзнаеш, че ще извършиш нещо лошо, всичко веднага започва да се подрежда. Чувстваш се замаян, свободен, превъзбуден. Никой друг не знае какво планираш. Никой не може да те спре. Това е твоята мръсна малка тайна. Дните преди да го направя бяха едни от най-щастливите в живота ми.

В крайна сметка избрах отровата. Портиерът в нашия блок постоянно се оплакваше от плъховете — непрекъснато ръсеше наоколо огромни количества от отровния прах, но не можеше да се отърве от тях. Така че изобщо не беше трудно да си открадна малко в едно шишенце. Реших, че това е най-добрият начин. Псетото бе ненаситен дребен лакомник и никога не отказваше храна. Затова му приготвих едно много специално блюдо. Най-евтината и най-скапана кучешка храна, смесена с отрова за мишки. Излапа я всичката.

По-късно станах свидетел на последствията и много се смях. Кучешки лайна и повръщано из цялата кухня. Животът му се изливаше навън от двата му края и след два часа кучето беше мъртво. Мама се уплаши ужасно, искаше да го хвърли в контейнера за боклук, преди баща ми да се прибере, и да му каже, че е избягало или нещо такова. Но той се бе измъкнал по-рано от работа и я залови на

местопрестъплението. Направо полудя, започна да я блъска, крещеше й. Ала и тя бе също толкова объркана. В крайна сметка татко откри празното шишенце от мишата отрова в кофата за боклук отвън. Глупава грешка, наистина, но аз бях още малка. Той влетя обратно в стаята, стиснал шишенцето в ръка, а аз, глупавата крава, се ухилих. Той съвсем превъртя.

Събори ме на пода, започна да скача върху главата ми, риташе ме с ботушите в корема, между краката. После ме стисна за врата и притисна главата ми към реотаните на електрическата ни печка, притискаше я, отдръпваше я, отново и отново. Нямам представа колко бе продължило това. Изгубих съзнание след двайсет минути.

36.

Украсите се прибираха и животът отново започваше да си тече постарому. Има нещо особено тъжно и потискащо в офис, който след коледните празненства все още е окичен с гирлянди. Някои хора им се радваха и през януари, но Хелън не бе от тях, затова бе възложила на един полицай да махне всичко, до последната дрънкулка. Искаше стаята на разследването отново да добие предишния си вид. Искаше да възвърне концентрацията си.

Както можеше да се очаква, Уитакър попита за актуалната информация по случая, затова Хелън се отправи директно към кабинета му. Медийното внимание към убийството на Сам сякаш бе отшумяло — местните криминални репортери бяха заинтригувани от конфискацията на огромното количество кокаин на портсмутското пристанище — и Уитакър бе доволен от това, така че срещата им, като никога, приключи бързо.

Когато се върна в стаята, Хелън веднага усети, че ставаше нещо — във въздуха се усещаше напрежение и никой не смееше да я погледне в очите. Чарли се забърза към нея, после спря неуверено, сякаш не знаеше как да започне. Хелън за пръв път я виждаше онемяла от смущение.

— Какво се е случило? — попита Хелън.

— Сандерсън току-що получи обаждане от униформен полицай.

— И?

— Тръгнаха към „Мелбърн Тауър“.

О, господи, не.

— Майка и дъщеря са открити мъртви в апартамента си. Мари и Ана Стори. Много съжалявам.

Хелън я погледна така, сякаш Чарли беше луда — сякаш си правеше някаква извратена шега с нея — но лицето на Чарли бе толкова сериозно и изтерзано, че всички съмнения на Хелън се изпариха.

— Кога?

— Обаждането постъпи преди половин час. Но ти беше в кабинета на началника и...

— Трябваше да ме уведомите незабавно. За бога, Чарли, защо не дойде да ми го кажеш?

— Искях първо да се запозная с подробностите.

— Какви подробности? Защо?

— Смятам... ние смятаме, че това може да е третото отвличане.

Целият екип гледаше нея и затова Хелън положи огромно усилие да запази самообладание. Разпореди всички обичайни процедури, но в мислите си вече бе в другия край на града. Трябваше да отиде там, за да се увери лично дали съществуваше подобна вероятност. Докато се придвижваше с мотоциклета си към „Мелбърн Тауър“, тя си мислеше за всички неща — и хубави, и лоши — които бяха преживели заедно. Това ли беше краят, който ги бе чакал през цялото това време? Това ли бе тяхната награда за трудностите, през които бяха преминали?

Има дни, в които животът те рита право в гърлото. На Хелън ѝ призля, когато Чарли ѝ съобщи новината. Тя отчаяно искаше да е станала грешка, копнееше с цялото си сърце да върне времето назад и някак си да предотврати случилото се. Ала не можеше — Мари и Ана бяха мъртви. Екип от строителни експерти правели оглед на сградата, когато забелязали странно съобщение с молба за помощ, изписано върху повесен от четвъртия етаж чаршаф. Качили се да проверят, но никой не отворил, макар че вътре светело, а телевизорът работел, затова се обадили в полицията. Отзовалите се полицаи не били особено доволни — отнело им цяла вечност да свалят желязната решетка, а входната врата била заключена с толкова резета, че се наложило да я разбият с множество изстрели в ключалките. През цялото време били убедени, че напразно си губят времето — че обитателите се крият нарочно или са надрусани, или нещо такова. Но когато влезли, открили майка и дъщеря, които лежали една до друга на пода във всекидневната.

Първата им мисъл била самоубийство. Заключваш се вътре и го правиш. Само че при огледа не успели да открият никакви ключове — нито за вратата, нито за катинарите на външната решетка. И нещо още по-странно — жертвите имали зареден пистолет. Лежал на пода до тях неизползван. Нямаło никакви въжета, никакви празни шишенца от хапчета или отрова — никакви видими улики за самоубийство. При

огледа на външния коридор не открили каквито и да било следи от влизане с взлом, а вътре липсвали признаци за обир.

Всичко изглеждаше много странно. Те бяха просто... мъртви. Мухите, които кръжаха около трупове, подсказваха, че са мъртви от доста време.

Хелън помоли униформените полицаи да претърсят сградата и околните площи — „Търсим мобилен телефон“ — а тя се присъедини към криминалистите за огледа на телата. Никога досега не бе губила самообладание в присъствието на колеги. До този момент. Не можеше да понесе да ги гледа в това състояние. Двете бяха преживели толкова много мъки и страдания и въпреки всичко не бяха загубили любовта. При тях винаги имаше усмивки и смях, независимо от обстановката и ежедневните прояви на насилие. Дори само това бе достатъчно да убеди Хелън, че тук не ставаше дума за самоубийство, а наличието на пистолета категорично отхвърляше всякакви съмнения.

Хелън се оттегли в миниатюрната кухничка, за да се успокои. Започна безцелно да отваря шкафовете, хладилника. Никаква храна. Дори консерви или буркани. Никъде нямаше и трошичка, но въпреки това... кофата за боклук беше празна. Липсваха каквито и да било опаковки от храна или бутилки. При осъзнаването на този факт започна да ѝ се повдига. Тя преглътна мъчително и тръгна към мивката. Завъртя крана. Нищо. Както и очакваше. Вдигна слушалката на телефона. Нямаше сигнал. Хелън се свлече в най-близкия стол.

— Смяташ, че това е нейно дело? — Марк бе влязъл в стаята.

Хелън кимна.

— Заклучила ги е отвън. Взела е всичката им храна, спряла е водата, прекъснала е телефона, оставила им е пистолета. Няма да открием никакви ключове за резетата и катинарите, защото ги е взела със себе си...

Майка и дъщеря, хванати в капана на собствения си дом, неспособни да се измъкнат, нито да потърсят помощ от когото и да било. Най-самотният начин да умреш. Ако имаше някаква утеха, то тя беше във факта, че „тя“ не бе спечелила, не бе успяла да накара Мари да убие собствената си дъщеря. Но Хелън не можеше да се успокои поне от това. Не и в момента.

37.

Днес бе най-черният от всички дни. Най-тежкият, откакто това се случи. Днес погребваха Бен. В началото Питър Брайтстън странеше от жертвата си като от чума — не искаше да знае за страданията на годеницата и приятелите му, нито пък какво си мислеха. Но дните минаваха и той осъзна, че прекарва все повече време онлайн, за да проверява интернет страницата в памет на Бен и съболезнованията във „Фейсбук“, опознавайки повече човека, чийто живот бе разрушил.

Преди три дни бе видял подробности за погребението, публикувани от най-добрия приятел на Бен. Не звучеше като мащабно събитие и Питър неволно се запита кои колеги от кантората щяха да отидат. Всички съдружници, както и повечето хора от екипа на Бен, разбира се. А младшите сътрудници? Нима Питър щеше да е единственият, който нямаше да присъства? В един кратък момент на лудост се запита дали да не отиде, но бързо се отказа. Ако приятелите на Бен го видеха там, щяха да го разкъсат на парчета. Та кой би могъл да ги обвини? И въпреки всичко една голяма част от Питър искаше да присъства. Да се сбогува. Да се извини.

Обмисли и варианта да пише на годеницата на Бен, но Сара го разубеди. Имаше право, разбира се. В пристъп на засегнато самолюбие бе загърбил съветите ѝ и все пак седна да напише писмото — но не успя да измисли и думичка. Всички неща, които искаше да каже — *не исках да го правя, ще ми се да можех да върна времето назад* — звучаха толкова безсмислено и кухо. За нея нямаше значение какво чувстваше и какво искаше *той*. За нея бе важен фактът, че Питър бе наръгал годеника ѝ в окото, за да спаси собствената си кожа.

Струваше ли си? Питър вече не беше сигурен. След отминаването на шока и спада на адреналина Питър изпитваше единствено смазваща празнота, сякаш бе изгубил усещанията си за вкус, мирис и допир, и вече не живееше, а просто съществуваше.

Какво щеше да прави оттук нататък? Можеше ли да се върне на работа? Щяха ли да го приемат? Всичко бе за предпочитане пред

бавното полудяване между четирите стени на дома му.

Искаше му се Бен да бе успял да натисне спусъка. Можеше да го направи. Разполагаше с нужното време. Дали се бе поколебал, защото нямаше смелост, или защото имаше съвест? Ако беше дръпнал спусъка, сега той щеше да се дави в море от вина, а Питър щеше да е намерил спокойствие под земята.

Егоистично копеле.

38.

В един момент всеки трябва да тегли чертата. За Джейк този момент бе настъпил. Вече не беше нито приятно, нито забавно, нито професионално. Противна ситуация, която излизаше извън контрол. Джейк беше с клиентка, когато тя се появи, но това сякаш не я интересуваше. Стоеше пред апартамента му с наведена глава и чакаше Джейк да приключи. Само че желанието му за работа се бе изпарило окончателно и се наложи да обещае на недоволната си клиентка безплатен сеанс, за да се отърве от нея. Това не беше добре за бизнеса. Кръгът на почитателите на играта на господари и слуги на Южния бряг беше тесен и мълната тръгваше бързо.

Тя се извини, но звучеше неискрено. Изглеждаше неадекватна и разстроена. Джейк се зачуди дали е пила алкохол и я попита. Въпросът не ѝ хареса и тя му припомни, че е господар, а не лекар. Той замълча, не искаше да я провокира. Предложи ѝ кратка, щадяща процедура, с цел да я успокои. После биха могли да поговорят.

Тя отказа категорично. Искаше пълната програма, цял астрономически час, без ограничения. Искаше максималното количество болка, което бе способен да ѝ даде. Искаше грубост и обиди — желаше той да ѝ казва, че е зла и противна, че е безполезен боклук, който трябва да бъде убит или нещо по-лошо. Тя настояваше той да я унищожи.

Когато ѝ отказа, тя се ядоса, но той трябваше да остане верен на себе си. Имаше хора, които би унижил с удоволствие — ако това им харесваше — но не и нея. Не само защото я харесваше, но и защото инстинктивно усещаше, че не от това имаше нужда тя. Често се питаше дали посещаваше и друг вид терапия — защото се изкушаваше да ѝ го предложи. Джейк усещаше, че вместо да отвежда агресията си спрямо нея до все по-екстремни нива, бе дошло време да тегли чертата в пясъка и да ѝ предложи други алтернативи, които да изпробва.

— Това шибана шега ли е? — изригна Хелън. — Как се осмеляваш да ми казваш какво да правя?

Джейк се стресна от силата на гнева ѝ.

— Това е просто предложение и ако не ти харесва — няма проблем. Но аз не се чувствам комфортно да се движа в тази посока...

— Не се чувстваш *комфортно*? Ти си шибана курва, за бога. Ще се чувстваш комфортно с всичко, за което ти плащам.

Тя тръгна към него и за момент Джейк си помисли, че ще го нападне, толкова бясна беше. Той винаги държеше електрошоков пистолет подръка, но никога не му се бе налагало да го използва. Каква ирония, ако трябваше да го изпробва точно върху *нея*. Но слава богу, тъкмо докато пристъпваше към скривалището на оръжието, тя се завъртя на пета, излезе от апартамента с решителна крачка и затръшна вратата зад гърба си.

Джейк потисна порива си да хукне след нея. Не бяха приятели, тя беше просто клиент. Вече бе пресичал тази граница и после бе съжалявал горчиво. Най-добре беше да приключи с нея още сега и да не поглежда назад. Харесваше я, но нямаше да търпи обидите ѝ. Твърде отдавна се занимаваше с това, за да се примирява с подобно отношение, затова най-доброто решение бе да изреже тумора и да продължи напред. Той въздъхна, спусна щорите и я изключи от живота си завинаги.

39.

Хелън увеличи скоростта на 160 км/ч и премина в бързата лента. В този късен час околоръстният път бе почти пуст. Опияняваше се от свободата и форсираше двигателя все по-силно и по-силно. Високата скорост я успокояваше — за един кратък период от време ужасните, смазващи събития от последните няколко дни се изпариха от съзнанието ѝ.

Оставаха само още няколко километра. Мисълта за онова, което я очакваше, възвърна концентрацията ѝ. Имаше работа за вършене и трябваше да я свърши добре — човешки животи висяха на косъм. Две от жертвите, Бен и Мари, познаваше лично. Твърде голямо съвпадение, със сигурност. Важен ли беше фактът, че ги познаваше? Или имаше нещо в миналото им, с което бяха привлекли вниманието на убийцата?

Препъникамъкът беше Ейми. Хелън не беше я срещала преди и доколкото знаеше, момичето нямаше криминално досие. Същото се отнасяше и за Сам. Така че, ако връзката им с Хелън беше важна, защо бяха избрани именно те? По това време на денонощието майката на Ейми нямаше да се зарадва на посещението ѝ за още въпроси, но просто нямаше друг начин.

Отвори ѝ бащата, готов да избълва залп от ругатни. Емилия Гаранита и колегите ѝ бяха окупирали живота им от завръщането на Ейми у дома и семейство Андерсън се намираха на предела на силите си. Щом видя Хелън, той преглътна обидните думи и я покани да влезе.

Въведоха я във всекидневната и я помолиха да изчака, а Даян Андерсън отиде да извика дъщеря си от стаята ѝ. Хелън плъзна поглед по стените в търсене на вдъхновение. Куп щастливи семейни снимки — мама, татко и любимата дъщеря — се взираха в нея, присмивайки се на безпомощността ѝ.

Ейми излъчваше агресия, очевидно нямаше никакво желание да я връщат насила в кошмара ѝ. Всъщност бе вече заспала — нещо, което се случваше много рядко — и Хелън положи огромно усилие да

я предразположи. Постепенно Ейми осъзна, че жената от полицията не я смяташе за злодей; видимо се оживи и започна да отговаря на въпросите ѝ откровено и открито. Ейми никога не бе имала проблеми с полицията и със сигурност виждаше Хелън за пръв път през живота си. Имал ли бе Сам проблеми с полицията? Доколкото Ейми знаеше — не. Той искал да стане адвокат и никога не забравял, че и най-малкото незачитане на закона би могло да попречи на бъдещата му кариера. В резултат на това някои хора го смятали за скучен, но Ейми ценяла неговата стабилност и надеждност. Той винаги бил насреща, когато имала нужда от него — докато самата тя не го застреляла в гръб.

Ейми отново започна да се затваря в себе си — чувството за вина за пореден път си пробиваше път в съзнанието ѝ и я завличаше към дъното. Майка ѝ искаше да я заведе до спалнята ѝ, но Хелън настоя тя да остане заедно със съпруга си, за да отговорят на въпросите ѝ. Даян Андерсън бе рязка в отговорите си и Хелън за пръв път изгуби търпение — заплаши я с арест, ако не се успокои и не прави каквото ѝ се казва. Даян се подчини и през следващите трийсет минути Хелън засипа семейната двойка с въпроси за живота им. Имали ли са някога проблеми със закона? Бяха ли срещали Хелън и друг път, по какъвто и да било повод? Но с изключение на акт за шофиране след употреба на алкохол за съпруга Ричард преди три години, нямаше нищо. Някаква връзка с Бен? С Ана и Мари? Хелън не спираше да задава въпроси, ала знаеше, че е безполезно — те имаха коренно различен произход и се движеха в различни среди.

Ричард Андерсън я изпрати до вратата. С появата си в дома им посред нощ Хелън бе спечелила тяхната неприязън, без да спечели нищо от това. Трябваше да има някаква връзка — Хелън не се съмняваше в това — но засега тя ѝ се изплъзваше.

40.

Хелън тъкмо заключваше мотоциклета си на паркинга в управлението, когато чу стъпки зад гърба си. Усети ръка на рамото си и се сепна, макар да знаеше кой е.

Марк бе оставил безброй съобщения на мобилния ѝ телефон. Тревожеше се за нея.

— Добре ли си?

Труден въпрос, затова Хелън просто кимна.

— Изчезна твърде бързо от апартамента на Мари. Нямах възможност да говоря с теб.

— Добре съм, Марк. Бях разстроена тогава, но вече съм добре. Просто исках да остана сама за известно време.

— Да, разбира се.

Но не беше толкова сигурен. Тя бе толкова крехка и същевременно толкова далечна. В дома на Мари се бе разплакала — за всеобщо изумление — но сега отново излъчваше обичайната си загадъчност. Не смяташе Хелън за избухлив човек, никога не я бе виждал във фитнес залата, нямаше интимен приятел, съпруг или деца, или поне никой не знаеше за такива, така че какъв бе нейният начин за изпускане на парата? Неговият бе очевиден — злоупотреба с алкохола. Тя бе една дяволска загадка и категорично отказваше да предостави каквато и да било информация за себе си. Това го изкарваше извън релси.

— Благодаря, Марк.

Тя сложи ръка на рамото му, стисна го съвсем леко и тръгна към управлението. За един кратък момент Марк отново се почувства тийнейджър, оглупял до безумие от радост заради някаква дреболия.

— Да видим с какво разполагаме.

Хелън бе събрала целия си екип в стаята на разследването, за да пресеят наличната информация.

— Свидетели?

— Засега нищо — отвърна Бриджис. — Все още имаме хора в района, но наоколо се мотаят предимно наркомани с надеждата за парично възнаграждение или хора, жадни за внимание. Един видял тъмна кола, друг забелязал мотоциклет, трети — НЛО... Горещата телефонна линия е зарината от обаждания, но предимно от възрастни дами и хлапета, които си търсят забавление.

Какво бе очаквала Хелън? Мари и Ана трябва да са били мъртви от две седмици, преди да ги открият, как би могъл някой да помни каквото и да било оттогава?

— Добре, резултати от аутопсията?

Чарли веднага се намеси, нямаше смисъл да увъртат.

— И двете жертви са били измършавели и силно дехидратирани. Причината за смъртта на Ана Стори е асфиксия. Близко до тялото ѝ е открита възглавница, по която има следи от слюнка и сополи.

Хелън се опита да прикрие емоциите си. Значи Мари *наистина* бе убила дъщеря си в крайна сметка — макар и с нежност. Така всичко изглеждаше още по-зловещо. Чарли продължи:

— Мари Стори е починала от спиране на сърдечната дейност след полиорганна недостатъчност. Резултат от продължително гладуване и дехидратация.

Марк забеляза въздействието, което тези прости думи оказаха върху Хелън — и върху всички останали от екипа — затова побърза да вмъкне своята малка порция добри новини.

— Никъде в района няма камери за наблюдение, унищожени са от вандали много отдавна. Криминалистите провериха всеки сантиметър от апартамента за отпечатъци — безуспешно — но все пак успяха да открият частичен отпечатък от стъпка в една от цветните лехи до входа на сградата. Обувка на висок ток, приблизителен размер 39. Униформени полицаи обикалят със снимка на жената в жълто-зелено шушляково яке и бейзболна шапка *Карра* — надяваме се някой да се сети, че я е виждал.

— Добре. Пистолетът? — продължи с въпросите Хелън.

— Бил е зареден, когато са го открили. Не личи да е използван — пое щафетата детектив Макандрю. — Модел „Смит & Уесън“, вероятно от началото на 90-те. Пистолетът в случая с Бен Холанд е „Глок“, а Сам Тейлър е застрелян с модифициран „Таурус“.

— Откъде си ги набавя? — попита Хелън. — Да не би да е служила в армията? Или в полицията? Да проверим дали не липсва оръжие от реколтата в миналогодишната амнистия.

Макандрю веднага се залови да проверява предположението на Хелън. Без твърди доказателства — използваните успокоителни се продаваха свободно в аптеките, мобилните телефони имаха предплатени карти без договор — и почти нищо от свидетелските показания, което би могло да послужи като описание на тази убийца хамелеон, им оставаше единствено общият модел на престъпленията и мотивът. *Защо* постъпваше така „тя“? Принуждаваше жертвите си да играят сатанински вариант на броилката „Онче-бонче“, убедена, че на финала стрелецът ще страда много повече от жертвата. Дали дълбоката психическа травма на оцелелия бе целта, удоволствието? Хелън зададе въпроса си на глас. Ако това бе така, дали убийцата наблюдаваше травмираните си жертви, за да се наслади на победата си? Може би трябваше да засилят охраната на Ейми и Питър. Разходите щяха да скочат до небето, но може би си струваше.

— Как би могла да знае кой ще бъде убит? — попита Чарли.

— Добър въпрос. Дали действително познава двойките толкова добре, че да предвиди жертвата? — допълни Хелън.

— Няма как да знае със сигурност — обади се Сандерсън и Хелън се съгласи:

— Да, изглежда невъзможно. Тя не би могла да предвиди реакциите на хората в условията на подобно напрежение. Кое то неминуемо повдига следващия въпрос — случаен ли е изборът на жертвите?

Това бе по-приемливият вариант. Някои серийни убийци набелязват и дебнат, но повечето избират жертвите си по-скоро случайно. Фред Уест качваше пътуващи на автостоп, Иън Брейди отвлечаше избягали от училищни занятия деца, а Изкормвача от Йоркшир нападаше случайни хора...

Обаче Хелън познаваше две от жертвите лично. Тя сподели това с екипа си, но те не се впечатлиха особено. Какво бе очаквала? Непоклатимо всеобщо мнение за вината ѝ или твърдо отричане, че познанството ѝ с жертвите имаше някакво значение. Не получи нито едното, нито другото, защото — както изтъкна Марк — Хелън не

познаваше Ейми. Хелън имаше право, разбира се — интересна теория, но издишаше. Ейми бе изключението, което проваляше правилото.

— Възможно ли е да ги е избирала, защото са били лесни мишени? — отново се намеси Чарли. — Защото са били уединени и уязвими?

Одобрителен шепот от страна на екипа.

— Ейми и Сам са били доста скромна двойка. И двамата са избягвали шумни компании. Живели са уединено, контактували са само с няколко близки приятели. Бен Холанд също е предпочитал собствената си компания. С времето станал малко по-самоуверен и се сгодил, но продължавал да живее сам, въпреки че оставали едва няколко седмици до сватбата. Ана и Мари са били сам-сами на света. Може би убийцата ги набеязва заради това?

Хелън кимна, но според нея теорията издишаше. Не можеше да се каже, че нямаше да липсват на никого. Ейми беше много близка с майка си, а майката на Сам бе присъствала активно в живота му. Бен е бил сгоден — той със сигурност щеше да липсва на годеницата си. Ана и Мари нямаха близки, но в крайна сметка социалните служби щяха да ги открият, както всъщност се случи.

Ключът бе да се открие връзка между жертвите. Или да се докаже, че са били отвлечени просто защото са били по двойки.

Хелън приключи оперативката. Задачите бяха разпределени: трябваше да преровят цялата база данни за всички осъдени, които биха могли да имат зъб на Хелън, или убийци със склонност към садизъм или сюжетно-ролеви игри — макар че дълбоко в сърцето си Хелън не очакваше да открият нещо. Случаят засега оставаше пълна загадка.

41.

Всички бяха изненадани от бързото завръщане на Питър Брайтстън в службата. Съдружниците му го убеждаваха да си вземе три месеца почивка — или шест, ако иска — водени донякъде от загриженост, но по-скоро се страхуваха от реакцията на колектива. Питър бе грубиян, но в общи линии хората го харесваха, макар и само заради факта, че познаваше закона като петте си пръста. Но той бе убил Бен. Бе отнел живота на колега. В наръчника за управление на човешки ресурси нямаше инструкции за подобна ситуация. Най-вероятно срещу него нямаше да се повдига обвинение. От полицията се въздържаха да дават изявления, но намекваха, че това е някакъв ужасяващ нещастен случай. Питър поддържаше тази версия и не споделяше с никого подробностите, които те копнееха — но и се страхуваха — да чуят.

Появи се след три седмици почивка и възстановяване, което бе в разрез със съветите на лекарите и на адвокатите му. Но Питър бе непоколебим — през януари винаги имаха много работа — а и какво можеха да му направят? Да го изгонят, при положение че срещу него нямаше повдигнато обвинение? Да прекратят двайсетгодишното му сътрудничество с кантората и да го изхвърлят на боклука заради една злополука? Истината бе, че никой не знаеше какво да прави, така че — логично — никой не правеше нищо.

Пристигна рано сутринта в понеделник. Точен както винаги. Офисът бе странно притихнал в онзи ден, докато Питър написа няколко имейла и си направи чаша кафе. Но никой не бе насрочил срещи с него — *влез плавно в ритъм, Питър* — и скоро колегите му си намериха причини да изчезнат — някои тръгнаха към офиса в Борнмът, други отидоха на дълъг обяд с клиенти. В крайна сметка интересът към завръщането му, учтивите въпроси относно здравето му продължиха едва половин час и после всичко си тръгна постарому.

С изключение на празния стол. Все още не бяха назначили никого на мястото на Бен — толкова скоро след погребението — така

че столът и бюрото му стояха празни. Личните му вещи бяха събрани и изпратени на годеницата му и цялото му работно пространство изглеждаше голо. Празна дупка на мястото, където някога бе имало живот.

Дупка, която бъркаше в очите на Питър. И в очите на всички. Упорито напомняне за случилото се. Всички — от ръководството до работниците в столовата — бяха очаквали, че на Питър ще му е много трудно. Но никой не очакваше, че в 3:30 следобед в първия ден след завръщането си на работа Питър ще се качи на покрива на сградата, ще изкрещи името на съпругата си, а после ще се прехвърли през парапета и ще скочи, за да намери смъртта си.

42.

Япония? Австралия? Мексико?

Когато бяхме деца, имахме глобус. Светец при това. Един бог знае откъде или защо го имахме. Образованието не беше силната ни страна, а географските познания на майка ми се простираха до най-близкия магазин за алкохол. Но аз обожавях този глобус. Той бе извор на всички мои фантазии. Прокарваш ръка по гладката му повърхност, прескачаш от континент на континент за секунди — лесно беше да си представя, че съм свободна.

Представях си как тръгвам на автостоп до пристанището с раница, пълна с провизии — маслени бисквити с конфитюр, задължително — и се отправям на дълго пътуване. Катеря се по хлъзгавата верига на котвата, чиито брънки са големи колкото цялото ми тяло, а щом се кача на борда, веднага се шмугвам под платнището на някоя спасителна лодка. Тялото ми потръпва от вълнение, когато усещам как гигантският плавателен съд се откъсва от сушата, и докато пътува през океана и покрай различните континенти, аз съм сгушена на сигурно място в малкото ми скривалище. Накрая акостираме на някое далечно, екзотично място. Аз се спускам по веригата и стъпвам на нова земя. Моята нова земя. Началото на ново, непознато приключение.

Понякога фантазиите стигаха опасно близо до реалността. Вземах две найлонови торби и слагах вътре триъгълни парченца кашкавал, бисквити и един леко мухлясал спален чувал. Измъквах се през входната врата и тихо я затварях зад гърба си. И тръгвах — по опикания тротоар и надолу по улицата. Свобода.

Но нещо — или някой — винаги ме връщаше у дома, преди да съм напуснала квартала.

Ти винаги ме връщаше обратно.

43.

Любопитните досадници са лесна мишена, нали? Те са вампири, които се хранят с чуждото нещастие. И все пак, кой от нас може да се закълне, че не би се изкушил да погледне? Че не е хвърлял поглед, докато бавно е подминавал верижна катастрофа на магистралата или местопроизшествие, обградено от полицейски кордон? Какво очакваме да видим? Признаци от живот? Или следи от смърт?

Питър Брайтстън определено събра огромна тълпа от хора, нетърпеливи да видят как изглеждат 90 килограма плът и кости след сблъсък с паважа. Хелън и екипът ѝ пристигнаха само няколко минути след парамедиците. Но за разлика от клетите хора, чиято работа бе да съберат останките, Хелън, Чарли и Марк не се интересуваха от Питър. Негови колеги бяха станали свидетели на случилото се — и дума не можеше да става за принуда — така че ставаше въпрос за стандартно и очевидно самоубийство. Онова, което интересуваше Хелън, бяха любопитните наблюдатели. Онези, които бяха дошли да се насладят на касапницата.

Нещо подсказваше на Хелън, че убийцата не би зарязала жертвите си, след като ги е пуснала в действие. Самоубийството на Питър със сигурност бе кулминацията на всичките ѝ мечти и надежди.

Живата визитна картичка, неспособна да понесе вменената от похитителя вина. Този път убийцата дори нямаше нужда да се намесва. Можеше просто да си седи и спокойно да се порадва на делото си. Всеки на нейно място би искал да види това, нали?

Точно по тази причина бяха донесли камери и ги бяха поставили на различни дискретни места — някои отвисоко, други на нивото на улицата — те сканираха тълпата и записваха масовия нездрав интерес към отчаянието на един мъж на средна възраст.

Преглеждането на записите впоследствие се оказа депресиращо занимание. Бяха уловили момента, в който се появява съпругата му Сара. Беше обезумяла. Все още не бе преодоляла напълно отвличането и трагичното му завръщане. Все още не бе успяла да се справи с

всепоглътщата му потиснатост — пробва с психоанализа, но защитната му обвивка бе твърде дебела. А сега това. Целият ѝ свят — и мястото ѝ в него — бе разрушен в рамките на седмици. Нейният свят на удобства, частно образование, ски курорти и усещане за спокойствие и задоволеност. Сега светът изглеждаше мрачно място, пълно със злини, опасности и садизъм.

— Нека превъртим малко напред — предложи Хелън и никой не възрази.

Кадрите запрепусаха на бързи обороти, после отново тръгнаха нормално. Безкраен парад от парамедици и любопитни минувачи.

— Търсим жена със среден ръст между 165 и 175 см, стройна. Остър нос, пълни устни. Среден до голям бюст. С пиърсинги на ушите. — Марк припомни на екипа какво точно търсеха.

Но още докато го изричаше, се запита дали не си губеха времето. Дори ако видеха убийцата, щяха ли да я разпознаят? Разполагаха с изображения от фоторобот, компилирани от Чарли след разпита на Ейми, но те бяха груби и нагласени, с различна коса и прочее. Дали бе възможно да погледнат убийцата право в очите, а да не я разпознаят?

Скоро след това записът свърши.

— Какво ще правим сега, шефе? — попита Чарли.

Бяха изгледали записа два пъти, без да успеят да забележат нещо интересно. И все пак бе трудно да огледат всички — на екрана имаше толкова много хора — затова след кратък момент на колебание Хелън отвърна:

— Нека го видим още веднъж.

Настроиха се да изгледат записа за пореден път. Марк почерпи присъстващите с бисквитите си „Орео“ — всички имаха нужда от допълнителна доза захар и с благодарност се възползваха от тайните му запаси с лакомства. После отново впериха погледи към екрана и се опитаха да се съсредоточат повече от всякога.

— Ето.

Чарли го каза толкова отривисто, че Марк и Хелън подскочиха от изненада. Чарли върна записа и отново го пусна. После рязко го спря на пауза.

— Ето тук.

Сочеше към жена в далечния край на тълпата, която наблюдаваше как парамедиците качват торбата с труп на носилка.

— Ако увеличи мъничко картината, може да успеем да подобрим изображението...

— Коя е тя? — прекъсна я Хелън.

— Виждала съм я и друг път. На погребението на Бен Холанд. Беше сама и изчезна веднага след края на службата. Тогава не се замислих особено, но всъщност не си спомням да е разговаряла с някого от присъстващите.

Лицето на жената зае почти целия екран. Това ли беше първата снимка на тяхната серийна убийца? Имаше слабо лице, с добре изразен нос, руса коса до раменете, добре облечена, порядъчна на вид. Тя би могла да бъде жената от рисунките на фоторобота. Трудно е да си сигурен за тези неща — толкова много ти се иска да паснат, че понякога зрението ти погажда номера.

По пътя към дома на семейство Андерсън Хелън изпита дълбоко чувство на облекчение. И още нещо — надежда. Най-после разполагаше с нещо, от което да започне.

Докато Марк шофираше, тя впери поглед в принтираното изображение на заподозряната — коя беше тази жена?

Приеха ги неохотно, както обикновено. Странно как жертвите започват да ненавиждат намесата на полицията, дори когато се нуждаят от помощта ѝ. Хелън влезе във всекидневната и премина директно на въпроса, без да губи излишно време в любезности.

— Имаме снимка на заподозрян, Ейми. Бихме искали да я погледнеш.

Това вече събуди интереса им. Хелън забеляза как родителите се спогледаха — дали и те започваха да се надяват? Тя подаде снимката на Ейми. Момичето я разгледа внимателно, после затвори очи и се опита да си спомни образа на похитителката си. След това ги отвори и отново се вгледа в снимката.

Дълго, дълго мълчание, а после:

— Възможно е да е тя.

Възможно?

— Доколко си сигурна, Ейми?

— Трудно е да се каже. Трябва да я видя на живо, за да съм напълно сигурна, но определено е възможно да е тя. Косата, носът...

да, възможно е.

Не беше идеално, но засега стигаше. Ейми подаде снимката на родителите си, които изгаряха от нетърпение да видят кучката, отвлякла дъщеря им. Хелън изпита желание да дръпне снимката от ръцете им — моментът не бе подходящ за разглеждане на снимки.

— Познавам я. — Гласът на Даян Андерсън отекна в стаята ясно и отчетливо.

Известно време никой не обели и дума.

Накрая Хелън наруши мълчанието:

— Искаш да кажеш, че си я виждала и друг път?

— Познавам я. Говорила съм с нея. *Знам* коя е.

Хелън хвърли поглед към Марк — връзка между жертвите, най-после. Отне им много време — твърде много — да стигнат дотук. Но вече имаха основен заподозрян. Хелън усети мощен прилив на адреналин и за един кратък момент си спомни защо изобщо бе станала полицаи.

44.

Вълнението ѝ не продължи дълго. Докато излизаше от къщата на Андерсън, Хелън налетя на познатия червен „Фиат“ на Емилия Гаранита, паркиран напреки на алеята, който препречваше пътя ѝ. В следващия миг се появи и самата Емилия, лепнала върху лицето си обичайната си пресилена усмивка.

— Знаеш ли какво е наказанието за възпрепятстване на работата на полицията, Емилия?

— Но аз не мога да говоря с теб по друг начин, нали? — невинно отвърна тя. — Ти никога не отговаряш на обажданията ми, а твоите хора за връзка с медиите разполагат с по-малко информация за случая от мен, така че какъв друг избор имам?

— Разкарай се. — Марк започваше да се изнервя, но за награда получи изпълнен с презрение поглед.

— Искам да поговорим за Питър Брайтстън — продължи Емилия.

— Трагедия.

— Колко странно, че се самоуби толкова скоро след инцидента с Бен. Било е просто нещастен случай, нали?

— Така смятаме.

— Само че негови колеги от фирмата разпространяват слухове, че той е убил Бен. Бихте ли коментирали това, инспекторе?

— Хората непрекъснато правят предположения, Емилия, знаеш го много добре. — Хелън отказваше да играе играта по чужди правила. — Ако нещо се промени, ще те уведомя, но засега...

— За какво са се спречкали? Любов? Пари? Хомосексуалисти ли са били?

Хелън я подмина и продължи:

— Губиш ми времето, Емилия. А доколкото ми е известно, това е углавно престъпление.

Хелън и Марк се качиха в необозначения автомобил. Марк многозначително форсира двигателя и хвърли кръвнишки поглед към

Емилия. Тя навири високомерно нос, после бавно тръгна към колата си. Хелън бе довольна, че Ана и Мари останаха извън темата на разговора им: за тях твърдяха, че са починали от естествена смърт и никой не се съмняваше в това — все още.

Когато потеглиха, Хелън хвърли поглед в огледалото за обратно виждане, за да се увери, че никой не ги следваше. Емилия — като никога — бе решила да постъпи разумно и се бе отказала от преследването. Хелън въздъхна с облекчение. Категорично нямаше нужда от публика за онова, което възнамеряваше да направи.

45.

Хана Микъри бе във вихъра на подготовка за вечерно парти, когато Хелън се появи на вратата ѝ. Беше точно толкова красива и впечатляваща, колкото изглеждаше и на уебсайта си. Добър пример за това какво можеш да направиш с парите си. Бутилките „Кло Вужо“, декантирани в гарафи преди пристигането на гостите ѝ, засилваха цялостното усещане за богатство. Тя притежаваше толкова много неща, което според Хелън я правеше особено желана. И въпреки това живееше сама. Това бе първата странна подробност, която поразя Хелън. По-късно в стаята за разпити Хана Микъри подчерта, че това се дължало на работата ѝ. Раздавала се толкова много на клиентите си, че рядко ѝ оставало време за личен живот и интимни срещи. Вечерята за гостите, която Хелън бе провалила, вече била отлагана два пъти заради непредсказуемите ѝ служебни ангажименти. Неприязънта към Хелън заради грубото натрапване отекна остро в стаята.

Адвокатът ѝ седеше плътно до нея. Той също вземаше скъпо. Микъри винаги чакаше той да се намеси и отговаряше на въпросите само ако той не го направеше. Двамата бяха силен, добре стикован, трудно пробиваем екип. Едва ли щяха да ги разцепят, ако изобщо успееха да докарат нещата до съд.

Тя категорично заяви, че единствената причина за присъствието ѝ на мястото, където Питър бе намерил смъртта си, е връзката ѝ с Бен. Тя била един от психотерапевтите, работили с Бен след потресаващите събития от детството му. Убийството бе възможно най-лошият случай, по-тежък дори от самоубийството — което поне има трагично измерение в очевидното си безсилие и отчаяние. Но как да помогнеш на един млад човек да преодолее изстребването на семейството му от собствения му баща? Как да се примириш с факта, че някой, когото си обичал, е изтръгнал и разрушил целия ти свят и те е изоставил сам-самичък? Хана усещала, че започва да постига напредък с младия Бен — или Джеймс, както се наричал тогава. И когато три години по-късно

спрял да я посещава, той бил стъпил на краката си сравнително стабилно. Справял се.

— Поддържахте ли връзка след това? — попита Хелън, подразнена от нотката на умиление в гласа на Хана, докато разказваше спомените си.

— Не, но аз намирах начин да се осведомявам за живота му. Чрез „Фейсбук“ и други подобни.

— Защо?

— Защото го харесвах. Искях да оцелее. Бях във възторг, когато разбрах, че ще се жени.

— А как се почувства, когато научи, че е бил убит?

— Бях съсипана. Разбираемо е.

Казано без капка емоция, усети Хелън.

— А когато чух от приятел, че убиецът му се е самоубил, аз... е, просто не можах да повярвам.

— И трябваше да го видиш с очите си.

— Да, предполагам. Не е много добра идея, не заслужава похвала, но наистина исках да видя с очите си.

— Вярно ли е, че си предложила услугите си на Питър Брайтстън след бягството му от плен?

Последва кратка пауза. И след кос поглед към адвоката си отвърна:

— Да.

— Въпреки факта, че е убил приятеля ти Бен?

— Питър определено се намираше в тежко състояние. И беше освободен, без да му бъде повдигнато обв...

— Откъде знаеш, че е бил в тежко състояние? Видя ли го след освобождаването му?

Този път паузата беше по-дълга. Доста дълга, а после:

— Веднъж отидох до дома му. Звъннах на входната врата и помолих да го видя. Предложих услугите си, но той не прояви интерес.

— Как разбра къде живее?

— Не беше трудно. От информацията във вестниците.

— Значи си го дебнала около къщата му?

— Не съм сигурен, че този термин ми харесва, инспекторе — намеси се адвокатът й.

— Приеми извиненията ми, Санди. Нямах представа, че си толкова чувствителен — каза Хелън и отново насочи вниманието си към заподозряната: — Колко дълго лекува Даян Андерсън?

— Около два месеца. Беше ми препоръчана от колега. Близък неин приятел починал внезапно и тя го понесла много тежко. Имаше нужда от помощ. Но всъщност идваше без желание. Според мен тя смяташе, че психотерапията трудно може да ѝ помогне.

— Запозна ли се с Ейми през този период?

— Не. Макар че знаех за нея, естествено.

— Значи Ейми не би могла да те разпознае?

— Инспекторе... — намеси се адвокатът ѝ, след като усети накъде отива разпитът. Но въпреки това Хелън я накара да отговори на въпроса.

— Не, не сме се запознавали.

После преминаха към алибитата. Хана била вкъщи вечерта, когато Ейми бе отвлечена — нямаше свидетели, тъй като работела сама по документацията си — но твърдеше, че е имала сеанс с клиент, когато Бен изчезнал. Нямаше секретарка или асистент, така че това твърдение трябваше да бъде потвърдено или отхвърлено от пациента ѝ.

— Разкажи ми за Мари Стори.

Това им дойде изневиделица.

— Лекувала си я преди няколко години, в периода след смъртта на съпруга ѝ.

Тази находка принадлежеше на Марк. Интересно как екипът им бавно започваше да затваря кръга на този случай.

След консултация на ухо с адвоката си Хана отговори:

— Нейният случай ми бе поверен от социалните служби в Хампшир. Съпругът ѝ се бе самоубил с белина, доколкото си спомням. Не успял да понесе лошите карти, които му раздал животът. Майката, Мари, се оказала по-силна. Налагало се заради Ана.

— Помниш имената им.

— Имам добра памет.

— Виждала ли си ги скоро?

— Не.

— Говорила ли си с тях?

— Не. Прочетох за смъртта им. Реших, че в крайна сметка на Ана ѝ се е събрало твърде много. Информацията във вестниците беше

доста оскъдна.

— Защо спря терапията ѝ?

— Имаше съкращения в Здравния фонд. Решението не беше мое.

— Как гледаш на пациентите си? Просто така — като на клиенти? Или като на болни хора? А може би като на приятели?

— Гледам на тях като на клиенти. Хора, на които мога да помогна.

— Случвало ли ти се е някога да изпитваш неприязън към някои?

— Никога. Понякога работата е мъчителна, но това може да се очаква.

— Наистина ли никога не те отблъсква тяхната лабилност, самосъжалението им, поведението им тип „горкичкият аз“?

— Никога.

Хана майсторски парираше ударите — като професионалист — и малко по-късно адвокатът ѝ настоя да приключат разпита. Налагаше се да я пуснат. Не разполагаха с нищо, за което да ѝ повдигнат обвинение. Но Хелън нямаше нищо против. Докато тя разпитваше Хана, Марк бе успял да подаде молба и да получи разрешение за обиск на къщата и кабинета ѝ. Можеха да постигнат целта си и по друг начин.

Една заподозряна. Свързана и с трите иначе коренно различни жертви. Човек, който ги познаваше — заедно с техните уязвими места — лично и отблизо. Сега се нуждаеха единствено от доказателство. За пръв път от началото на това разследване Хелън усещаше, че най-после се движеха в правилната посока.

46.

Странен начин за празнуване — тя стискаше бутилка плодов сок, а той се мъчеше с топъл тоник. Не особено вълнуващо, но въпреки това усещането беше приятно. Никой от двамата не се бе сблъсквал с подобен случай досега. Серийните убийства бяха рядкост, а и в повечето случаи ставаше въпрос за масови убийства. Мощен изблик на гняв, който разрушаваше всичко, но утихваше бързо. При тези убийства имаше съвсем различно ниво на планиране и подготовка. Макар че никой полицаи не би го признал на глас, този тип престъпления просто смазваха психиката. Караха те да се чувстваш така, сякаш опитът ти няма никакво значение, инстинктите ти лъжат, а подготовката и обучението ти са жалки и неадекватни. Този тип престъпления разклащаха вярата им.

Но сега вече разполагаха с улика. Нищо сигурно все още, но бяха доволни, че са надушили следа. Да преследват нещо или някого. Марк наблюдаваше как началникът му — в нейно лице — въодушевено коментираше случая. Беше хубава, както винаги, но сега в нея имаше и още нещо. Топлота, оптимистично чувство и надежда, които тя обикновено прикриваше. Усмивката ѝ я издаваше. Нещо, което рядко се виждаше, но трудно се забравяше.

Той усещаше нарастващото си привличане към нея, но бе твърдо решен да му се противопоставя. Никога повече нямаше да позволи на която и да било жена да получи такава власт над него. Но в същото време искаше да пробие защитната ѝ броня и да я опознае по-добре. Какво бе сънувала като дете? Била ли е популярна в училище? Била ли е богата? Харесвали ли са я момчетата?

— Тук ли си израсла?

Лош опит за встъпителна реплика, но Марк не го биваше много по празните приказки. Тя поклати глава.

— Южен Лондон. Не ми ли личи?

Флиртуваше ли с него?

— Нямах акцент.

— Изгладих го. Един добър мой приятел от полицията ми каза, че колкото по-изискано звучиш, толкова по-бързо се издигаш в кариерата. Предразсъдък, но всички мислят, че си по-интелигентен.

— Това ми е грешката, значи.

— Не си чак толкова зле.

Тя наистина флиртуваше с него.

— Нямах представа, че си такава хитруша.

— Е, ти все още не ме познаваш много добре, нали?

Поощри ли го, или го отрязва? *Наистина съм загубил форма*, помисли си Марк. Тя тръгна към бара и се върна с халба бира. Марк я наблюдаваше развълнуван, възбуден, объркан — копнежът по нея се бореше с желанието му за алкохол. Тя му подаде халбата.

— Днес имаме ползотворен ден. Така че можеш да пийнеш. Знаеш правилата — ако аз съм тук, позволено е.

Той пое бирата от ръката ѝ. И отпи. Но съвсем малко — искаше да ѝ покаже, че се владее, че не е мекушав. Беше мразил себе си и живота си толкова дълго време. Сега, когато започваше да се измъква от бездната, щеше да излъчва сила. Той ѝ подаде халбата обратно. Тя му се усмихна — топло и насърчително.

— Защо постъпи в полицията, Марк?

Сега бе неин ред да задава въпроси.

— Защото никъде другаде не ме искаха.

Тя се засмя.

— Не се шегувам, провалих се тотално в училище. Гимназията си я биваше, но просто не ме влечеше. Не ме интересуваше. Искях единствено да изляза от класната стая.

— За да преследваш момичета?

— И всичко останало. След две години дишане на лепило и подпалване на телефонни кабинки моят старец ме изрита от къщи. Три нощи спях на пода у сестра ми, после си казах: „Майната му на всичко“. И постъпих в полицията.

— Ти си моят герой.

— Баща ми едва не получи сърдечен удар. Реши, че се шегувам. Обаче аз изненадах всички. Харесваше ми. Харесваше ми фактът, че всеки ден е различен. Че никога не знаеш какво те чака. Харесваше ми и забавлението с момчетата. По онова време нямаше началници от женски пол.

Тя повдигна вежда. После тръгна към бара, за да вземе още бира. Значи това очевидно не беше среща за по едно бързо питие след работа. Марк се зачуди как би трябвало да се държи в такъв случай, но не успя да измисли нищо до завръщането ѝ. Гънката между гърдите ѝ се показва, когато се наведе да остави чашите на масата. Марк нямаше представа дали това бе случайно, или не.

— Ами ти? Ти защо постъпи в полицията?

Кратка пауза, а после:

— За да помагам на хората.

Кратко и ясно. Това ли беше всичко?

Но тя продължи:

— Когато влязох в къщата на Бен. Видях касапницата. И помогнах на онова момче да се спаси от подобна съдба. Намерих призванието си. Вече нямаше връщане назад.

— Бива си те. В спасяването на хора, имам предвид.

Тя го погледна съсредоточено. Той се поколеба, после продължи:

— Ако не беше ти, досега да съм напуснал. Не съм ти го казвал, но бях написал молбата си за напускане. Бях готов да я подам. Да се откажа. Но ти ме спаси. Спаси ме от мен самия.

Каза го с чувство и от сърце. За един кратък момент Марк се засрами от своята искреност, от пълното си разкриване. Но беше истина — кой знае къде щеше да е сега, ако не беше тя. Погледът ѝ внезапно стана сериозен. *Дали не сбърках?* — помисли си Марк. Тогава тя се наведе през масата и го целуна.

Щом излязоха навън, той се усмихна и изрече най-глупавото клише, за което успя да се сети:

— У вас или...

— У вас.

47.

В апартамента на Марк цареше пълен безпорядък. Нямаше планове да прелъстява шефката си точно в този ден и не беше прикрил следите от снощната си вечеря. И все пак сутринта бе сменил чаршафите, така че поне леглото му беше наред, когато се проснаха върху него.

Хелън никога не си бе падала по празните приказки. И сега не направи изключение. Обикновено мъжът определя темпото в тези неща — или поне се опитва — но в този случай не се получи така. Марк бе едновременно изненадан и възбуден от това колко твърдо пое юздите неговата началничка.

В таксито до апартамента пътуваха в пълна тишина — очакването на това, което предстоеше, правеше разговорите излишни. Не се докосваха, нито се държаха за ръце, но силната възбуда се долавяше осезаемо във въздуха. Щом влязоха, той се опита, както винаги (Винаги? Кога за последно бе правил *това?*), да разчупи леда с чувство за хумор:

— Бих ти предложил питие, но...

Тя изобщо не си направи труда да му отговори. Просто пристъпи към него и го целуна. После пусна палтото си на пода и го попита в коя посока е спалнята. Веднага щом влязоха, тя го бутна по гръб на леглото и посегна към колана му.

Марк бе правил любов много пъти, но сега осъзна, че това бе първият случай, когато *него го оправяха*. Той се ядоса, че е принуден да се подчинява, и се опита да я обърне по гръб. Сега възбудата го караше да поеме контрола — да я обладае грубо, да я нарани — но тя го прикова обратно към леглото и го яхна насилствено. Харесваше ли го, или просто го използваше, за да си достави удоволствие? Марк осъзна, че това имаше значение за него. Че дори и сега, докато тя се навеждаше над него, а през телата и на двама им преминаваше сладка тръпка, той искаше това да има смисъл, да не бъде просто забавление. Мъжете бяха устроени да разделят секса и чувствата. Да изключват

емоциите си и да мислят единствено с долната половина на тялото си. Ала Марк не умееше да го прави.

Той отново се опита да я отмести и да мине отгоре, но тя грубо го блъсна назад. Очевидно все още не бе готова за това, така че Марк реши да се подчини. Щом битката приключи, двамата се отдадоха един на друг по-спокойно и по-нежно. Хелън забави темпото и телата им най-после започнаха да се движат в синхрон. За изненада на Марк, на нея това сякаш ѝ харесваше. Харесваше него. Зърната ѝ докоснаха устните му; тя плъзна ръка между краката си, доставяйки си допълнително удоволствие, докато се надигаше и отпускате върху него.

Марк вече отчаяно се мъчеше да задържи оргазма си. Едно е да чукаш шефката си, съвсем друго — да я изчукаш зле. Или твърде бързо. Затова полагаше огромни усилия, извикваше в съзнанието си всякакви скучни и досадни образи, за да потисне възбудата си, но Хелън отново ускори темпото (усещайки оргазма му) и нещата приключиха по единствения възможен начин.

Искаше да се извини. Но не беше сигурен дали е уместно. Тя му се притече на помощ:

— Беше хубаво.

Марк отново усети как всичките му съмнения изчезват. Притисна я нежно до себе си и за негова изненада тя не го отблъсна, а се сгуши притихнала на рамото му.

Докато лежаха така, едва покрити с чаршафа, Марк плъзна поглед по тялото ѝ. Във вихъра на страстта бе усетил драскотини по гърба ѝ, но не им обърна внимание. Сега, когато нищо не разсейваше любопитството му, ги огледа по-внимателно. Остана шокиран. Кожата по другите части на тялото ѝ бе толкова мека, толкова гладка, толкова... идеална.

Хелън сякаш прочете мислите му, защото придърпа чаршафа върху гърба си. Разговорът приключи още преди да е започнал. Известно време лежаха един до друг в пълно мълчание. После тя се обърна към него и каза:

— Това остава между мен и теб, на никого нито дума. Нали?

Не прозвуча като заповед или заплаха. Не, беше молба, изречена някак неуверено. Марк отново се изненада в този най-изненадващ ден от живота си.

— Разбира се. Гроб съм.

После тя влезе в банята и остави Марк насаме с безбройните му въпроси.

48.

Хелън крачеше по улицата към мотоциклета си. Знаеше, че Марк я наблюдава от прозореца, но не го погледна. Не от женска хитрост — просто не бе готова за жизнерадостно помахване с ръка и въздушни целувки. И въпреки това ѝ бе приятно да усеща погледа му върху себе си и дори забави крачка, за да удължи насладата си с още няколко секунди.

Тя яхна мотоциклета си „Кавазаки“ и завъртя ключа. Коженото ѝ яке и предпазният шлем ѝ служеха като допълнителна защитна броня — пространство, където можеше да съществува съвсем сама и необезпокоявана от никого. Но днес, за пръв път от цяла вечност, тя усети, че нямаше нужда от тях. Че не се налагаше да се крие от света. Случилото се с Марк бе непланирано и неочаквано — и може би точно затова го усещаше съвсем в реда на нещата. Когато на Хелън ѝ оставаше време да помисли, всичко често ставаше твърде сложно и не се случваше изобщо. Но днес смяташе, че е постъпила правилно. Запита се какво ли си мислеше Марк. Може би я намираще за странна — и нямаше да е първият. А може би му се струваше интересна. Това бе най-доброто, което би могла да очаква на този етап, и то определено я устройваше.

Време беше да тръгва. Лудият глупчо продължаваше да я наблюдава, завесата едва прикриваше силуета на голото му тяло. За негово добро — и за нейно — трябваше да тръгне веднага. Затова тя форсира двигателя и се понесе с висока скорост по пътя. Докато вятърът шибаше тялото ѝ, тя осъзна, че днес се чувстваше крайно необичайно.

Беше щастлива.

49.

Мартина свали сутиена си и притисна голите си гърди към лицето на другото момиче. Керълайн — така ли се казваше? — веднага откликна и започна да целува зърната ѝ с пламенна, показна страст. Мартина отметна глава назад и изстена — а погледът ѝ незабавно бе привлечен от малка вдлъбнатина в тавана на микробуса. Как се бе появила там?

Беше правила това толкова много пъти, че просто не можеше да се концентрира върху работата. Докато тялото ти се гърчи и извива заради нечие чуждо удоволствие, мозъкът изключва и ти се улавяш как се чудиш дали ще успееш да стигнеш до бара, преди да затворят, дали да не отидеш на почивка в Египет, или колко ли е платило другото момиче за пластичната операция на гърдите си. Удивително е колко банални могат да бъдат мислите ти всъщност, особено когато момичето — може би Керъл, а не Керълайн — се плъзга надолу по тялото ти. Мартина изстена като по сценарий. Клиентите никога не разбират това, естествено. Те са толкова погълнати от идеята за онова, което виждат — две жени с големи гърди, които жадно се облизват — че не забелязват издайническите признаци на досада. Всъщност ѝ беше все едно дали забелязваха.

И все пак този сеанс бе малко по-различен от обикновено. Обичайно тези сцени се разиграваха пред някой самотен бизнесмен, мастурбиращ пред оживялата си лесбийска фантазия, или — по-доходоносно — пред двама богаташи, които нямаха търпение да се включат. Лесбийската част бе като предястие за тях — мъжете нямаха търпение да се пхнат в момичетата, да ги яздят в тандем и мълчаливо да се поздравяват взаимно за своето богатство, въображение и развратност. Бяха жалки подобия на мъже, но плащаха добре, така че подобни сеанси винаги бяха добре дошли.

Много по-рядко се случваше жена да наеме две момичета. Особено толкова добре облечена жена като Син. Още по-рядко се случваше жената да не участва. Повечето жени, които наемаха

проституиращи момичета, бяха щастливо омъжени, но сексуално незадоволени. Жени, които искаха общественото положение и показността на нормалния семеен живот, но копнееха да бъдат докоснати от друга жена. За тях не беше важно представлението, а физическият контакт. Но Син изглеждаше различна. Наемаше ги за четвърти път и никога не ги бе докосвала с пръст. Нито тях, нито себе си. Всички срещи бяха еднакви — тя ги качваше в микробуса си, откарваше ги до Ню Форест, а после гледаше как двете момичета се оправят взаимно с изкуствени членове и така нататък. Отначало изпитваха известни подозрения, но тя се оказа напълно безобидна. Мартина често се чудеше какво се случваше в главата на тази жена. Какво удоволствие извличаше от това?

Последната странност бе заплащането. Още в началото жената бе установила, че Мартина е купонджийка и обича да обикаля нощните клубове. И оттогава никога не ѝ плащаше в брой. Вместо това ѝ предлагаше наркотици. Явно имаше лесен достъп, защото „уличната“ цена на онова, което ѝ даваше, надхвърляше стойността на хонорара, който ѝ дължеше. Сигурно си ги набавяше евтино — или безплатно, гадината.

Приключиха — пискливо кресчендо на симулиран общ оргазъм — а секунди по-късно вече навличаха обратно дрехите си. Мартина имаше силно, атлетично тяло — беше висока за момиче — и Син плъзна поглед по фигурата ѝ, преди да каже:

— Днес имам нещо специално за теб.

Тя протегна към нея малка прозрачна торбичка с хапчета. Мартина я взе от ръката ѝ, за да ги огледа. Беше пълна с големи бели хапчета с гравирани орел върху всяко.

— Тъкмо пристигнаха от Оденсе, Дания. Мисля, че ще ти харесат. Няма нужда да вземаш нищо по-силно след тези малки красавици, повярвай ми.

Мартина изсипа половината в нетърпеливата длан на Керълайн, после без никакво колебание и двете глътнаха по едно. Необичаен вкус — сладък, с дъх на бадеми — после Керълайн попита къде ще ходят тази вечер.

Мартина искаше да ѝ откаже безцеремонно — тази вечер щеше да гостува на сестра си — но думите заседнаха в гърлото ѝ. Внезапно ѝ се зави свят и се олюля, сякаш се бе изправила прекалено рязко,

губейки равновесие и координация на движенията. Засмя се и тръсна глава. Син ѝ говореше — питаше дали е добре — ала гласът ѝ вече звучеше приглушен и далечен. Нечия ръка легна на рамото ѝ, стори ѝ се много тежка, всъщност цялото ѝ тяло натежа. Какво ставаше тук, по дяволите? После видя Керълайн, просната по очи на пода. Как се бе озовала там? Какво ст...

После всичко потъна в мрак.

50.

Хелън пристигна на работа преди всички останали. След пълното си отдаване на Марк предишния ден съмненията и страховете ѝ отново се завърнаха. Обичайното ѝ състояние на предпазливост постепенно я обземаше отново и тя започваше да се затваря в себе си. Бореше се с този демон, отблъскваше го — твърдо решена, както никога, да не му се дава — ала не беше сигурна каква маска щеше да сложи, когато видеше Марк, и по тази причина подрани, за да си даде време да се подготви.

Марк дойде точно навреме и веднага се залови за работа. По това време повечето хора от екипа им бяха пристигнали. Хелън хвърли дискретен поглед към него и се запита дали някой друг от екипа им забелязваше колко по-добре изглеждаше той напоследък. Беше отслабнал, порумениял и измъченият му вид бе напълно изчезнал. Зачуди се дали цял ден щяха да заобикалят учтиво темата за леката промяна в отношенията си, но не след дълго Чарли сложи край на размишленията ѝ. Бе дошла рано, за да информира Хелън за последните разкрития.

Хелън бе приложила стария си номер — да задържи заподозрения достатъчно дълго, за да се сдобият с разрешително за обиск — така че на Хана Микъри не ѝ бе останало време да подготви защитата си или да унищожи каквито и да било улики. Бяха конфискували компютъра ѝ — това я вбеси — и повечето ѝ тефтери, дневници и прочее. Естествено, нямаха право на достъп до досиетата на пациентите ѝ — поверителна информация — но имаше начини да се научи това-онова за някой пациент, ако се наложеше. Това обаче щеше да почака.

Едно нещо ставаше ясно незабавно. Тя знаеше ужасно много неща за тези убийства. Имаше всички изрезки от вестниците за смъртта на Сам, на Бен, на Мари и Ана, както и снимки. Но не само онези, подбрани от местните вестници (които на свой ред ги бяха копирали от „Фейсбук“, училищни албуми и т.н.). Не, това бяха снимки

на Ейми и Питър, които бе правила самата тя *след* събитието. Откриха и телефонния номер на Ейми, надраскан набързо в работния ѝ тефтер. Защо имаше този номер, след като — според нейните показания — не познаваше Ейми и никога не бе разговаряла с нея?

Разполагаше със служебните данни на Питър, имейл адреси и — най-интересното — работния му график, с дразнещата подробност, че графикът бе за периода от завръщането на Питър на работа след инцидента, така че не биха могли да го свържат по никакъв начин с отвлечането му.

Компютърът беше по-костелив орех. Хана бе помолена да даде доброволно паролата си, но тя отказа, така че се наложи да го направят по трудния начин. Много хора смятат, че тези неща са гаранция за сигурност, но грешат, и макар че трябваше да изчакат търпеливо изготвянето на съответната документация, Хелън реши да избърза и не след дълго момчетата от компютърния отдел успяха да разбият паролата.

Чарли бе успяла да свърши по-голямата част от подготвителната работа, затова изчака Хелън да прегледа файловете в лаптопа на Хана. Повечето от тях бяха скучни — служебни и лични текущи задачи — но имаше и дълбоко заровено съкровище. Скрита от списъците на компютърното съдържание се намираше заключена папка, именувана просто „Б. Съблазън“... но и тя бе отворена бързо.

Хелън направо подскочи, когато видя съдържанието ѝ. Копие от свидетелските показания на Ейми, дума по дума, дадени пред Хелън в стаята за разпити. Детектив Грейс присви очи, неспособна да повярва на това, което виждаше. Тя кликна върху иконата за видеоплейър в същата папка и най-големите ѝ страхове се сбъднаха — видеозапис с идеално качество на травмираната Ейми, докато дава показания в присъствието на Хелън. Която и *каквото* и да бе Хана, тя със сигурност имаше полицаи на своя страна. Полицай, който ѝ бе дал тези кадри. Но с каква цел?

Чарли издиша шумно. Разследването бе направило важен, но взривоопасен напредък. За корупция ли ставаше въпрос? Тайно споразумение? Или в тези убийства бе замесен и полицай?

— Затвори това. И нито дума на никого.

Чарли кимна и Хелън се изправи тихо и съвсем дискретно отиде да говори с началника си.

51.

Разсъдъкът ѝ сякаш бе размътен. Тя положи усилие да се изправи на крака, замаяна, после потръпна. Зрението ѝ все още бе замъглено, но усети мирис на влага и ледена тръпка прониза цялото ѝ тяло. Къде се намираше?

В съзнанието ѝ бавно започнаха да нахлуват образи — но всеки от тях я пронизваше като мъчителен пристъп на главоболие от махмурлук, така че отново седна. Подът бе твърд и неудобен. Спомни си микробуса, Син, Керълайн... Погледна часовника си и присви очи. Наистина ли бе спала повече от 24 часа?

Звукът от повръщане я накара да вдигне поглед. И видя *Керълайн*. Просто бе повърнала, а сега плачеше и сълзите ѝ капеха в собствения ѝ бълвоч.

Стегни се. Събуди се. Но това не беше сън. Беше твърде странно, за да е измислено. Син ли я бе довела тук? И къде бе *самата* Син? Мартина изкрещя, но получи единствено приглушен отговор от ехото. Намираха се в някакво мазе — подземие със сводест таван от тухли. Тясно и плесенясало — забравен склад в някоя голяма къща, може би. Нищо не разбираше. Не проумяваше абсолютно нищичко.

Вратата бе заключена отвън. Масивно дърво, но въпреки това тя заблъска по нея. Удря с юмруци, докато ръцете ѝ започнаха да пулсират, а главоболието ѝ стана нетърпимо — после рухна обратно на пода в пълно отчаяние.

— Керълайн?

Извика името ѝ, но не получи отговор. Затова отново се надигна и тръгна към нея. Пътюм кракът ѝ закачи нещо твърдо, което изхвърча настрана. Тя извика от болка, после осъзна, че буквално е стъпила върху мобилен телефон. Мартина се наведе и го вдигна. Не беше нейният, според нея не беше и на Керълайн. Тя натисна един от бутоните и екранът се озари от зловещо зелена светлина. *Имате едно ново съобщение.*

Мартина инстинктивно натисна ОК.

До този телефон има пистолет. Вътре има един куршум. За Мартина или за Керълайн. Заедно трябва да решите кой ще живее и кой ще умре. Цената за свободата е смърт. Няма победа без саможертва.

И това беше всичко. Мартина стрелна поглед към предмета, който неволно бе ритнала в другия край на помещението. Пистолет. Шибан пистолет.

— Ти ли направи това? — изляя тя към Керълайн. — Тази извратена шега твое хрумване ли е?

Но Керълайн просто изскимтя и поклати глава.

— Какво искаш да кажеш? Не знам какво...

Тогава Мартина хвърли телефона към нея.

— Това.

Керълайн трескаво грабна телефона. Ръцете ѝ трепереха, докато четеше съобщението. После апаратът се изплъзна от ръката ѝ и изтрака на пода, а тя наведе глава и тихо продължи да хлипа. Мартина усети, че ѝ призлява — момичето очевидно не знаеше нищо. Усещаше как дъхът ѝ замръзва пред лицето ѝ. Дали в тази гробница щеше да стане още по-студено? Дали щяха да измръзнат до смърт, преди някой да ги открие?

Животът ѝ не можеше да завърши така. След толкова много несгоди просто не можеше да умре в тази влажна дупка.

Мартина се огледа в сумрака и погледът ѝ спря върху пистолета.

52.

Наблюдаваха я.

От няколко дни виждаше товарен микробус, паркиран на едно и също място. Но не забелязваше признаци на каквато и да било дейност около нето. От едната страна имаше лого на фирма за водопроводни услуги, само че наоколо не се мяркаха никакви водопроводчици; освен това потърси името на фирмата в интернет и установи, че такава не съществува. За целта се наложи да използва новия си смартфон, тъй като лаптопът ѝ все още бе конфискуван от полицията.

Хана Микъри наблюдаваше микробуса през процепа между завесите. Дали точно в момента те също я наблюдаваха през тъмните стъкла и я снимаха? Или просто я тресеше параноя?

В къщата имаше толкова много хора по време на обиска, че беше трудно да държи всички под око. Дали им бе останало време да монтират скрити микрофони за подслушване? Щом си тръгнаха, Хана си направи труда да провери всички възможни места, на които би могло да има такива, но не откри нищо. А може би просто преувеличаваше. И все пак малко повече предпазливост нямаше да е излишна, когато залогът бе толкова голям.

Онази нагла крава Грейс сигурно вече бе преровила компютъра ѝ. Може би трябваше да им даде паролата си, но защо пък да не се поизпотят мъничко? Както и да е, сигурно вече бяха разбрали. Едва ли би могло да мине за професионален интерес или дори като извинение за зяпането на сцената на самоубийството. Но те разполагаха ли с нещо, за което да повдигнат обвинение? Не, разбира се.

И все пак трябваше да внимава. Залогът вече бе твърде голям и една простичка грешка би могла да разкрие всичко. Бе вложила такова старание в планирането. Би било престъпление да прецака всичко точно сега.

Свечеряваше се. Оставаше още малко време. Дали следяха обажданията по мобилния ѝ телефон? Щом „Нюз ъф дъ Уърлд“ можеха, тогава...

Надяваше се да бяха подслушвали. Това щеше да улесни нещата. Да улесни бягството ѝ. Хана усети тръпка на вълнение — когато играта навлизаше в критичен момент, всяка стъпка беше вълнуваща.

53.

Керълайн притисна колене към гърдите си в опит да се стопли, но не спираше да трепери. От студ ли трепереше? Или от страх? Вече не можеше да прецени. Беше изгубила контрол над... всичко. Нямаше представа дали е ден, или нощ. Никаква реална идея откога са затворени тук. Не знаеше в какво са се провинили и защо са тук. Знаеше само, че това е агония.

Стомахът ѝ стържеше от глад, гърлото ѝ бе пресъхнало, костите ѝ бяха премръзнали. Когато затваряше очи, в тъмнината пред нея танцуваха странни форми — многоцветни очертания, които се превръщаха в пеперуди, птици, дори дъги. Започваше да халюцинира. Може би организъмът ѝ постепенно спираше да функционира? Ако имаше този късмет. А може би разумът ѝ я напускаше — началото на бавно пропадане в бездната на лудостта и параноята. *Моля те, Господи, само не това.*

В началото залъгваха глада си, като ядяха мравки. По време на менструацията ѝ кръвта на Керълайн капеше в ъгъла на помещението и се съсирваше. Лепкавата ѝ сладост привличаше насекоми и двете с Мартина се бутаха една друга, за да ги докопат. Преди ден-два бе успяла да си намери една хлебарка и доволно потръпна от хрупкавостта ѝ, когато я стисна между зъбите си. Но храна вече нямаше. Остана им само ужасната миризма. Нетърпимият студ. И самотата.

Дали някой *изобщо* ги търсеше? Никой не би забелязал липсата на две проститутки. Мартина водеше затворен живот и едва ли общуваше с повече от неколцина приятели. Керълайн имаше съквартирантка — Шарън, родом от Макълсфийлд — но отношенията им не биха могли да се нарекат приятелски. Дали би се сетила да звънне на полицията, или просто щеше да пусне обява за нов съквартирант? По-скоро второто — Шарън не одобряваше начина, по който Керълайн изкарваше парите си, и не би пропуснала

възможността да се отърве от нея. Може би точно в момента разчистваше стаята ѝ. Кучка.

Мартина имаше сестра, но дали бяха близки? Керълайн нямаше никаква представа. За пръв път от години осъзна, че ѝ липсва семейството. Бе имала основателна причина да избяга от дома си — макар че никой не разбра това — но сега горчиво съжаляваше. Майка ѝ бе безполезна, но с благ характер, а баща ѝ просто не ставаше нито за родител, нито за съпруг, но не би ѝ пожелал злото. Защо не ги бе потърсила отново? Юбилеите за 60-годишнините им бяха минали и заминали, Коледа, Великден, година след година, имаше толкова много възможности да възстанови прекъснатата връзка и да се помири с тях, но тя така и не направи това усилие. Щяха да ѝ поискат обяснения за среднощното ѝ бягство? Дали щяха да се отвратят от начина ѝ на живот сега?

Сърцето ѝ се изпълни с гняв и Керълайн веднага си спомни защо никога не ги потърси отново. Защото ги обвиняваше. Че не забелязаха. Че не я предпазиха. Тя все още изпитваше ярост към тяхната незаинтересованост и точно поради това бе съвсем сама на този свят. Точно затова в момента никой не я търсеше. Двете с Мартина имаха ли нещо — или някого — за което да живеят? Доколко бе близка Мартина със сестра си? Искаше ѝ се да я попита, но какъв смисъл имаше? Това не беше съревнование.

Не беше, нали?

54.

Както се очакваше, старши детектив Уитакър не прие новината добре.

— Какво, по дяволите, се опитваш да ми кажеш? Че това й го е дал *полицай*?

Ужасяващото естество на убийствата бе наложило абсолютно информационно затъмнение. „Еко“ и още няколко национални вестника бяха забелязали местните смъртни случаи и слухтяха за подробности, но все още никой не се досещаше за невидимия кукловод, който режисираше тези ужасни престъпления. Криминалистите и другите помощни екипи не знаеха за смъртоносните ултиматуми, поставяни на жертвите. Достъпът до тази информация — телефоните, видео- и писмените записи на разпитите — бе крайно ограничен. Уитакър и Хелън знаеха, естествено, както и Марк, Чарли и още няколко сигурни хора от екипа им, и толкова. Така че — освен ако някой служител от Отдела за съхраняване на данни не бе попаднал на поверителна информация случайно или целенасочено — трябваше да потърсят виновника сред редиците си. Уитакър беше категоричен — всеки член от екипа трябва да бъде проверен за корупция или участие в таен заговор. Това трябва се направи безпристрастно и незабавно.

Хелън напредваше бързо. В днешно време разпитите не се съхраняваха на магнетофонни ролки или минидискове — цялата тази остаряла техника отдавна я нямаше. Записваха ги директно в секретна дигитална мрежа. Веднага щом разпитът приключеше, дигиталният файл се кодираше и се качваше на секретния им сървър. Достъп до съхраняваните записи и текстови файлове имаха само упълномощени потребители. Имаше само един източник — сървъра — и всеки, който го ползваше, оставяше следа.

Записите от разпитите бяха преглеждани безброй пъти като част от разследването и когато Хелън се зарови в историята на търсенията, на екрана се появи дълъг списък с данните за осигуряване на достъп.

Ала само в три от тези случаи кадрите от записа бяха сваляни от сървъра и записвани на диск или флашкарта. Хелън бе присъствала на два от тях — освен това записите все още бяха у нея. Така че оставаше един случай на неупълномощено записване на информация. Невъзможно беше да заличиш следите си, без да унищожиш целия сървър, така че всичко се виждаше ясно, черно на бяло — сряда, 11 януари, 16:15 ч.

Малко вероятно бе да е някой от служителите, които се занимаваха с обработка на данни, защото през онзи ден те стачкуваха, но може би крадецът бе избрал този ден точно поради тази причина. Уитакър беше в отпуск, Хелън прекара целия следобед в криминалистичната лаборатория. Младши детективите от екипа правеха обиски по адреси (Хелън си отбеляза да провери това още веднъж), така че оставаха двама детективи, които през този ден са били в сградата и са имали достъп до секретния сървър: Марк и Чарли.

Хелън едва се побираше в кожата си от яд. Трябваше да отмени вечерята си с Марк, да съчини някакво извинение, но той я завари неподготвена. Нямаше как да се отметне, без да го обиди или без да събуди подозрението му, затова реши да отиде. Той се бе пошегувал относно усилията, които правеше, за да я впечатли, и точно поради тази причина в момента дъвчеха букатини със скариди, преглъщаха ги с бутилка вино „Гави“ и мълчаха.

Хелън усещаше, че Марк е разочарован и се чувства нелепо — представата му за страстна нощ след споделена бутилка вино бе разбита на пух и прах — но тя просто не можеше да спре да мисли за това. В случай че не грешеше, имаше огромна вероятност Марк или Чарли да са предали подло екипа и да са въвели външен човек в процеса на разследването. Ако корумпиран полицаи искаше пари, той обикновено продаваше информацията на пресата. Така че тук ставаше дума за нещо различно. Изнудване. Секс. Или нещо много по-злокобно.

Хелън се разкъсваше на две. Искаше да го попита в прав текст, но така щеше да изложи себе си на опасност. Това беше вътрешно разследване и ако тя споделеше информация със „заподозрян“,

автоматично извършваше същото престъпление. Затова стисна зъби и се ограничи до любезен разговор.

Приключиха с вечерята преждевременно и се преместиха във всекидневната. Хелън лениво се запъти към полицата над камината. Фотографиите на щастливото семейство и бившата съпруга отдавна ги нямаше. Бяха останали само безброй снимки на малко сладко русо момиченце с широка усмивка.

— Това е Елси.

— На колко години е?

— Седем. Живее с майка си. Наблизо.

Но очевидно бе достатъчно близо за него. Хелън зададе още няколко от обичайните въпроси и Марк отговори с типичната гордост на родител. Историята на постиженията и интересите на Елси. Забавни случки за нейните лудории. Неминуемо се долавяше и отчаянието му от факта, че е откъснат от дъщеря си. Година по-рано той бе полицаи с успешна кариера, любяща съпруга и малко ангелче, което го обожаваше. Сега бе изгубил всичко заради друг мъж — Стивън, любовника на жена му. Тяхната връзка бе сложила край на брака му, но най-ощетен от всичко оставаше Марк. Той бе наранен — дълбоко, болезнено — от жена, която не спазваше брачната си клетва. И накрая тя бе получила всичко. За него оставаше апартамент под наем и възможност да вижда детето си два пъти месечно.

Хелън направи всичко по силите си да го успокои, но един тъничък вътрешен глас непрекъснато ѝ повтаряше да си тръгне. Да се махне от този мъж, който очевидно започваше да се влюбва в нея. Накрая Марк се почувства по-добре. Благодарил я, че търпеливо е изслушала брътвежите му, и прокара длан по бузата ѝ — нежен, безмълвен жест на признателност. После се опита да я целуне.

Хелън се обърна и тръгна към входната врата. Марк изтича след нея, извинявайки се, хвана я за ръката и я дръпна обратно. Хелън се отдръпна като попарена.

— Моля те, Хелън, обидих те... — запелтечи той.

— Недей да се молиш, Марк, не ти отива.

— Не разбирам какво става тук.

— Няма нищо за разбиране.

— Мислех, че ти и аз... че ние...

— Объркал си се. Правихме секс. Това е всичко.

— Зарязваш ли ме?

— Не ставай смешен.

— Ами какво тогава? Мислех, че ме харесваш.

Хелън замълча, опитвайки се да подбере правилно думите си.

— Марк, ще го кажа само веднъж, затова искам да ме чуеш.

Недей да се влюбваш в мен, разбра ли? Аз не го искам, не го искаш и ти, повярвай ми.

— Но защо?

— Просто недей.

След тези думи тя се обърна и си тръгна, ядосана от собствената си глупост. Трябваше да послуша инстинкта си и изобщо да не идва.

55.

Чарли Брукс се прозя и се протегна. Ставите й шумно изпукаха — твърде дълго бе седяла в една и съща поза. Взе решение да се раздвижва по-често, да се протяга, да прави упражнения... и точно тогава удари главата си в ниския метален покрив.

Чарли мразеше полицейските наблюдения. Затвореното пространство, боклуците, с които се хранеше, и близостта на колегите си от мъжки пол, които или си падаха по нея, или имаха лоша лична хигиена, или и двете. Понякога работата им даваше резултат, но човек винаги имаше усещането, че забавлението и истинската полицейска работа се случваха някъде другаде. Хелън толкова ли не можеше да намери друга маймуна за тази задача? Настроението й се скапа допълнително, когато хвърли поглед към детектив Граундс, който невъзмутимо чоплеше някаква пъпка на лицето си.

Чарли имаше чувството, че я наказват — макар да нямаше представа за какво. Хелън определено странеше от нея напоследък. Чарли на няколко пъти се изкушаваше да я попита в прав текст какво не е наред, но в последния момент се отказваше. Ала усещането си оставаше. Явно бе разгневил Хелън по някакъв начин и тя я наказваше с дежурство в микробуса до къщата на Микъри.

Хана Микъри рядко напускаше дома си след разпита в полицията. Няколко посещения до бакалията, до будката за вестници и списания и почти нищо друго. Изобщо не бе използвала домашния си телефон, а разговорите й по мобилния бяха кратки и скучни. Определено не възнамеряваше да позволи на подозренията да влияят на професионалния й живот — в момента имаше пациент, жена, с която от един час се бяха затворили в кабинета й. Чарли неволно се питаше дали проблемът й се дължеше на неувереност, или на някакво дребно прегрешение.

Тогава внезапно настъпи раздвижване. Чарли рязко изпъна гръб и насочи фотоапарата си към къщата. Ала нямаше нищо за гледане. Сесията бе приключила и жената просто си тръгваше, предпазвайки се

от дъжда с жълтия си чадър. Чарли разочарована се отпусна на стола си и проследи с поглед отдалечаващата се фигура.

Трябва наистина да ти хлопа дъската, за да се облечеш по такъв начин, помисли си злобно Чарли. Пурпурно розовата барета и червеният шлифер — да не би да си въобразяваше, че участва във видео на Принс? Ами обувките на висок ток? Обувки на стриптийзърка, просто и ясно...

И точно тогава Чарли забеляза, че жената, която току-що бе излязла от къщата, не носеше обувки на висок ток. Носеше обувки с равни подметки.

Чарли нареди на Граундс да тръгва към къщата и светкавично изхвърча от микробуса след пациентката. Тичаше бързо, но безшумно, и успя да скъси разстоянието помежду им, но когато ѝ оставаха само трийсетина метра да я настигне, жената се обърна в профил. Съвсем за кратко, но достатъчно за Чарли да разбере със сигурност, че това бе Микъри, облечена в дрехите на клиентката си. Микъри веднага хукна с всички сили, а Чарли я последва — мисълта за онова, което би казала Хелън, ако я изпуснеше, я тласкаше мощно напред.

Чарли смяташе, че преследването нямаше да ѝ отнеме много време, обаче Микъри си я биваше. Втурна се напърно през оживената улица, без да се колебае, и за миг и като по чудо успя да си проправи път между бързо движещите се автомобили. Чарли тичаше след нея, твърдо решена да не я изпуска.

Двете свърнаха по една от страничните улички. Разстоянието помежду им вече бе само стотина метра и тъй като тук почти нямаше хора, Чарли започна да го скъсява. 80 метра, 60 метра, 50. Все по-близо и по-близо.

Отсреща изникна друга оживена улица. Хана Микъри първа стигна до нея и се спусна да я пресича. Баретата ѝ отдавна бе изхвърчала нанякъде и дългата ѝ кестенява коса се вееше зад нея. Тя стигна до другия тротоар и без да се бави, се гмурна в гостоприемния вход на търговски център „Марландс“. Секунди по-късно я последва и Чарли.

Море от деца на училищна възраст, отегчени, превъзбудени. Мъж от охраната дъвче клечка за зъби. Двама непохватни младежи в тениски с надпис „Сейнтс“. И нито следа от Микъри.

Зърна за миг развяваща се кестенява коса. На най-отдалечения ескалатор. Чарли отново се затича, прескачайки саксии с цветя и малки дечица, докато набираше скорост. Нагоре, нагоре, нагоре, тичаше с всички сили, дробовете ѝ горяха от напрежение. Изблъска от пътя си шляещ се мъж на средна възраст и се втурна на нивото на мецанина. Червеният шлифер изчезна зад вратите на „Топ Шоп“. Там нямаше къде да избяга. Чарли нахълта тичешком в магазина и размаха служебната си карта под носа на охраната. Най-после ѝ се удаваше шанс да погледне гордо Хелън в очите — когато ѝ връчеше така желания трофей.

Само че... това бе друг червен шлифер. Същият цвят, но съвсем друг човек. Необвързана жена, която пазаруваше за романтична среща и бе някак изненадана да се озове в лапите на потен и задъхан детектив от женски пол.

— Какво правите, по дяволите?!

— Мамка му! — Чарли вече се отдалечаваше от уплашената си жертва. Тя улови за ревера най-близкия служител от охраната.

— Видя ли жена в червено палто да минава оттук? **НЯКОЙ** видя ли жена в червен шлифер?

Чарли погледна морето от безизразни лица и разбра, че няма смисъл. Микъри се бе измъкнала.

56.

Не бяха помръдвали от дни. Бяха изтощени, смазани от отчаяние. Единственото им спасение бе да умрат от глад — очевидно никога нямаше да успеят да избягат.

Керълайн по начало си беше слабичка. Сега изглеждаше като жертва на системно недохранване, ребрата ѝ всеки момент заплашваха да пробият кожата. Мартина бе по-мускулестата от двете и някак си успя, въпреки дългото гладуване, да се изправи на крака.

— Да опитаме пак.

Мартина положи усилие да влее енергия и надежда в гласа си, но Керълайн просто изстена.

— Моля те, Керълайн, трябва да опитаме пак.

Керълайн надигна глава, за да види дали Мартина говори сериозно. Беше безнадеждно, така че защо да се измъчват? Вратата не помръдна и милиметър въпреки блъскането им. Раменете им бяха насинени, ноктите — изпочупени. Нищо повече не можеха да направят.

— Някой може да ни чуе.

— Наоколо няма никой.

— Трябва да опитаме. Моля те, Керълайн, още не съм готова да умра.

Последва дълга пауза, после Керълайн бавно и неохотно надигна изтощеното си тяло от пода. Отчаянието бе по-лесно от надеждата. Надеждата беше жестока — тя обещавахе на Керълайн неща, които може би никога нямаше да изпита отново: любов, топлина, подкрепа, щастие. Никое от тях не беше възможно — това бяха просто мечти — докато лежеше погребана жива в тази дупка. Сега Керълайн искаше само едно — да я оставят насаме с отчаянието ѝ, и ако безползното блъскане по вратата в продължение на няколко минути щеше да затвори устата на Мартина, така да бъде.

С последните остатъци от силите си тя се хвърли срещу вратата. Изпита огромна болка — пронизващо парене в рамото, което бавно

премина в садистично притъпено пулсиране. После се обърна и гневно извика:

— Ти нямаш ли намерение да ми помог...

Думите ѝ заглъхнаха недовършени, когато видя Мартина с насочен към нея пистолет. Беше я измамила. Подлата кучка я беше измамила.

— Много съжалявам — смотолеви Мартина, после дръпна спусъка със затворени очи, за да не види ужаса. Последва оглушителен пукот.

Но никакъв писък. Нито звук от разкъсана плът. Само глух удар, когато куршумът се заби във вратата, без да улучи целта.

Тя натисна спусъка отново и отново, макар да знаеше, че вътре имаше само един патрон. Спасението ѝ зависеше от един изстрел.

Керълайн се хвърли напред и събори Мартина на земята. Двете се вкопчиха една в друга и свирепо се заборичкаха в прахта, но Мартина бе по гръб и скоро Керълайн успя да се качи върху нея. Заклеши здраво гърдите ѝ между коленете си и се разкрачи, за да прикове и ръцете ѝ. После окървавените ѝ пръсти стиснаха гърлото на Мартина.

Беше подивяла, обезумяла, но ликуваше. И се смееше, докато животът на младата проститутка изтичаше между пръстите ѝ.

Тя бе спечелила.

57.

— Къде е тя? — изкрещя Чарли.

Марта Рийвс спокойно седеше на креслото във всекидневната, облечена в един от халатите на Микъри. Въпреки насочения срещу нея полицейски пистолет, тя изглеждаше абсолютно невъзмутима. Вероятно смяташе, че е станала грешка и полицията несправедливо тормозеше невинна жена, така че, ако можеше да ѝ помогне — защо не?

— Разследвана е по подозрение за убийство. А стореното от теб те прави неин съучастник. Знаеш ли каква е присъдата за това? Десет години. Десет години криене от косматите мамчета в „Паркхърст“.

Хладно, открито неподчинение.

— Защо идваш тук всъщност?

— О, я стига, нали не очакв...

— Каква си ти? Сексуално извратена? Наркоманка? Кое дребно прегрешение трябва да се изглади толкова спешно, че плащаш триста лири на час на тази шарлатанка...

Детектив Граундс избра точно този момент, за да излезе отвън. Не обичаше скандали, а Брукс отдавна прекали. Нямаше представа защо се държеше така, но каквато и да бе причината, това едва ли щеше да им помогне, затова се възползва от момента да се обади по радиостанцията и да провери как върви издирването. Обаждането им бе прието и всички свободни екипи се бяха отзовали незабавно, но от Микъри нямаше и следа. Един наблюдателен полицаи бе открил червен шлифер, изхвърлен в контейнер за боклук точно до входа на търговски център „Марландс“, но това беше всичко. Жената се бе изпарила във въздуха. Граундс изруга и се върна обратно в къщата.

— Тя има ли право да прави това? — излая Марта към Граундс веднага щом го видя. Чарли бе заета да рови в дамската ѝ чанта.

— О, да, госпожо. А когато е такава, най-добре е просто да се кротува.

И двете жени го погледнаха намръщено. Мобилен телефон, червило, блекбъри, презерватив, пакетче салфетки, ключове на връзка с щастлива семейна снимка, вградена в плочка от евтина прозрачна пластмаса, бонбони, още един презерватив...

— Омъжена?

За пръв път миг на стъписване от страна на Марта. Но Чарли вече преглеждаше списъка с номера в телефона ѝ.

— Адам? Не? Тогава Крис? Колин? Дейвид? Греъм? Нека пробваме с Греъм...

И тя натисна бутона за набиране.

— Том. Казва се... Том.

Чарли прекъсна обаждането.

— Той знае, че си тук, така ли?

Марта заби поглед в обувките си.

— Не знае, и аз така си помислих. Добре тогава, ще го помолим да те прибере и да те отведе вкъ...

— Достатъчно.

— Вече звъня...

— Казах ДОСТАТЪЧНО!

— Хайде, Том, вдигни!

— „Никълстаун“.

— Моля?

— Тя каза, че отива в „Никълстаун“.

Отсреща прозвуча обърканият глас на Том, но Чарли изключи телефона.

— Слушам те...

— Не знам къде точно, но тя каза, че отива в „Никълстаун“ и веднага се връща. Каза, че ще ѝ отнеме не повече от час.

Чарли изхвърча от къщата и хукна към колата си. Граундс можеше и да не одобрява методите ѝ, но нямаше как да отрече, че имаха ефект. Преследването отново бе в пълен ход и приближаваше кулминацията си. Микъри се намираше в „Никълстаун“ — квартала на Саутхамптън, известен с публичните си домове.

58.

Керълайн потъваше все по-дълбоко и по-дълбоко в Ада. А безжизненият труп на Мартина бе личният ѝ демон, който я придружаваше по пътя. Колкото и силно да стискаше очи, да извърщаше глава, да пищеше, крещеше, хлипаше и стенеше, не можеше да заличи безмълвното обвинение на Мартина.

Още по-кошмарен бе смехът, който я преследваше. Смехът на злобната кучка, сътворила всичко това. Тя им бе дала *обещание*. Беше казала, че ако една от тях... Керълайн отново захлипа, но вече нямаше и сълзи. Не ѝ бе останало нищичко.

Цялата тази работа беше измама. Жената отдавна беше изчезнала. А Керълайн? Керълайн бе убила момиче. Невинно момиче. И каква бе наградата ѝ? Смърт. Може би трябваше да свърши и със себе си. Обзе я абсурдно въодушевление. Огледа се наоколо, за да потърси начин да сложи край на живота си. Би могла да се обеси с дрехите на Мартина, само че... нямаше къде да увисне. Таванът бе гладък, в стаята липсваха каквито и да било мебели. Нямаше остри ръбове, нямаше нищо, което да пригоди за оръжие. Започна да драска като обезумяла по дупката от куршума във вратата — *излизай оттам, копеле!* — но бързо се отказа и отново потъна в отчаяние. И тогава съвсем неочаквано ключалката изщрака и вратата се отвори.

— Браво, Керълайн.

Чуваше я, но не можеше да я види. За миг Керълайн застина неподвижно. Нейната мъчителка се бе появила отново. Цялото ѝ тяло се скова от страх.

Но не се случи нищо. Дали жената бе все още там? Сякаш я нямаше, наоколо цареше пълна тишина. Керълайн внезапно скочи на крака и тръгна към вратата. Ако жената бе все още там, щеше да ѝ извие врата. Хайде, давай! И тогава, докато тичаше към свободата си, Керълайн изведнъж се закова на място. И се обърна.

Мартина. Мартина, която лежеше на пода безжизнена и неподвижна. Бяха дошли две, а си тръгваше едната. Керълайн спря на

прага. Докато се намираше вътре, беше жертва. Пристъпеше ли отвън, ставаше убиец.

Но имаше ли друг избор? Ако искаше да живее, трябваше да приеме престъплението си. Затова колебливо прекрачи прага.

Намираше се в основата на стълбище. Идващата отгоре светлина — през нещо като отвор в таван — временно я заслепи. Тя отново започна да се колебае. Дали похитителката я чакаше там горе? Керълайн бавно се заизкачва по скърцащите стъпала. И се озова наред с море от ярка светлина.

Беше сама. Съвсем сама в рушаща се къща. Огромна. Нежелана, необичана къща, точно като Керълайн. И въпреки това точно в този момент тя обичаше тази къща. Светлината ѝ, празнотата ѝ, свободата ѝ. Можеше да тръгне във всяка посока, без страх, без принуда. Тя отново бе господарка на съдбата си.

Започна да се киска, отначало плахо, а съвсем скоро вече виеше от смях — дивашки, хриплив, безумен смях. Тя бе оцеляла!

Продължаваше да се смее, докато вървеше към входната врата. Отвори я, затича се по късата градинска пътечка, излезе през портата и се озова на оживената градска улица.

59.

Чарли стигна до „Никълстаун“ точно за петнайсет минути. Щяха да ги съкратят до десет, ако бяха включили сирената, но този вариант бе изключен. Не искаха да плашат Микъри. Детектив Граундс остана да пази силно разгневената Марта Рийвс — съществуваше възможност тя да се свърже с Микъри и да я предупреди. По радиостанцията бе разпространено описание за патрулните полицаи и Чарли незабавно се зае с координиране на действията.

„Никълстаун“ е малък район и много от местните полицаи си кимат за поздрав с проститутките и наркоманите, които го обитават. В това затворено общество новините се разпространяват изненадващо бързо и слухът вече беше плъзнал. Сега подходящият анонимен сигнал би могъл да реши случая мигновено. Дали биха могли да заловят Микъри на местопрестъплението? Чарли усети как пулсът ѝ се ускорява — тръпката от преследването винаги караше сърцето ѝ да препуска. Но този път имаше още нещо. Това беше лично предизвикателство — тя нямаше да допусне Микъри да ѝ се изплъзне за втори път.

Пет минути. Десет минути. Петнайсет. И никаква следа от нея. Влизане и излизане от клубове и барове. Офиси на таксиметрови служби и супермаркети „Теско“. Навсякъде едно и също — поглеждане на снимката и учтиво поклащане на глава.

И тогава на улицата настъпи суматоха. Викове за помощ. Някаква жена лежеше на паважа. Чарли покри разстоянието за секунди и откри млада жена в тежко състояние. Обезумял поглед, кръв течеше от раните по лицето ѝ. Но тя не беше нейна грижа. Пияна местна девойка, пострадала от гнева на агресивния си любовник. Докато униформеният полицай отвеждаше настрана буйстващия насилник, Чарли възобнови преследването.

Двайсет минути. Трийсет минути. Радиостанцията продължаваше да мълчи. Чарли проклинаше късмета си. Каква беше тази жена, че успяваше да се измъкне безследно? Чарли бе сигурна, че

Рийвс не я лъжеше за „Никълстаун“ — наложи ѝ се да изтръгне информацията от нея — така че къде беше Микъри, по дяволите? Щеше да ѝ даде още трийсет минути, може би и повече. Все *нещо* трябваше да се случи.

Започна да вали. Първо слабо, после едри тежки капки, които внезапно преминаха в градушка. Чарли ругаеше под носа си, докато ледените топчета я удряха по мократа глава. Ала нещата бяха на път да станат още по-зле.

— Прекрати издирването.

Чарли се обърна. Хелън бе дошла. И не изглеждаше щастлива.

Изминаха обратния път до полицейското управление в мълчание. Нямаше обяснения по повод на причината за прекратяването на издирването, нямаше го и очакваното смърряне, че е изпуснала главната заподозряна (два пъти). Чарли не знаеше какво става и това не ѝ харесваше. За пръв път през живота си осъзнаваше какво бе усещането да си под полицейско наблюдение. Да си заподозрян. Чарли отчаяно искаше да говори, да разсее безпокойството си и да разбере какво става. Но такива изгледи очевидно нямаше. Затова просто седеше и мълчаливо страдаше, а въображението ѝ рисуваше хиляди мрачни сценарии.

Прекосиха управлението в мълчание. Хелън я въведе в една от стаите за разпити и изключи мобилния си телефон. Двете жени впериха погледи една в друга.

— Защо стана полицай, Чарли?

Лоша работа, мамка му. Ако това бе встъпителният въпрос, определено бе загазила.

— Да дам своя принос. Да преследвам лошите.

— И смяташ ли, че си добър полицай?

— Разбира се.

Последва дълго мълчание. И после:

— Разкажи ми за Хана Микъри. И за това как я пусна да избяга.

Чарли нямаше да си позволи да избухне. Каквото и да ѝ говореше Хелън, тя трябваше да запази спокойствие. От това можеше да зависи всичко. Затова Чарли ѝ разказа как Хана я е надхитрила. Как

са я изгубили. Нямаше смисъл да крие нищо, след като очевидно бе загазила сериозно.

— Откога познаваш Хана Микъри?

— Да я познавам?

— Откога?

— Не я познавам. Прибрахме я, разпитахме я, преровихме компютъра й... това е. Познавам я точно толкова, колкото я познаваш и ти.

Отново мълчание.

— Развълнувана ли си от престъпленията й?

Ситуацията ставаше все по-странна и все по-необяснима.

— Не, разбира се. Тези престъпления са отвратителни. Ужасяващи. Ако Микъри е виновна, заслужава да изгние зад решетките.

— За тази цел ще трябва първо да я открием.

Грубичко. Но може би заслужено. Чарли бе прецакала нещата с Микъри, в това нямаше съмнение. Щеше ли да има още трупове? И щяха ли да лежат на нейната съвест този път?

— Какво почувства, когато чу, че Питър Брайтстън се е самоубил?

— Какво „почувствах“?

— Сметна ли го за слабохарактерен?

— Не. Не, разбира се. Дожаля ми за човека. Трябваше да направим много пове...

— Ами за Ана и Мари? За тях дожаля ли ти? Или те си го заслужаваха? Те определено бяха слабохарактерни. Как ги наричаха местните момчета? Идиотки?

— НЕ. КАТЕГОРИЧНО НЕ. Никой не заслужава да умре така. И с цялото ми уважение...

— Пари ли ти трябват, Чарли? Дългове ли имаш?

— Не.

— Имаш нужда от по-голяма къща? От по-хубава кола?

— Не. Нямам нужда от повече пари.

— Всеки има нужда от пари, Чарли. Кое те прави по-различна от другите? Алкохол? Хазарт? Пари назаем от лоши хора?

— Не! Сто пъти не!

— Тогава защо го направи?

Чарли най-после вдигна глава и я погледна изумена.

— Какво съм направила?

— Ако ми кажеш сега, мога да ти помогна.

— Моля те, не знам какво очакваш да ти отговоря...

— Не се преструвам, че разбирам защо си й позволила да те използва по този начин. Най-приемливият сценарий е, че тя те изнудва за нещо. Най-лошият — че ти си извратена като нея. Но искам да проумееш едно нещо, Чарли, ако не ми кажеш истината сега — до най-малката подробност — ще прекараш остатъка от живота си в затвора. Знаеш ли какво се случва с корумпираните ченгета в затвора?

Внезапно всичко й стана ясно.

— Не съм го направила.

Мълчание.

— Явно ти смяташ, че някой й помага. Някой от това управление. Някой от екипа. Само че това не съм аз.

— Но аз вече знам, че си ти.

— Няма как да съм аз. Имам алиби. Ти *знаеш*, че имам алиби. Да, аз бях в управлението, но по това време разговарях с Джаки Тайлър от „Изчезнали хора“. Бях там поне четиридесет минути, ако не и повече. Преглеждах данните за двойки, обявени за издирване.

— Тя твърди, че не си.

— Не, не, не, не е така. Тя даде показания и каза...

— Оттегли ги. Сгрешила е в преценката си за времето.

Тежко, неловко мълчание. За пръв път от очите на Чарли рухнаха сълзи.

Хелън продължи:

— Отначало не смятала, че е важно, но сега уточни, че си отишла при нея рано следобед...

— Не, не, тя лъже. Бях там, наистина прекарах това време с нея, мога да ти кажа имената на всички хора от двойките, които...

— Ти ме предаде, Чарли. Предаде всички ни. Ако у теб имаше капчица достойнство и почтеност, можех да ти помогна, но сега всичко е в ръцете на отдел „Антикорупция“. Ще бъдат тук след пет минути, така че си подготви показанията...

Ръката на Чарли се стрелна и сграбчи лакътя на Хелън.

— Не съм аз.

Мълчание.

— Знам, че не ме харесваш. Знам, че не ме цениш. Но не съм аз, *кълна се*. Аз...

Сълзите вече обливаха лицето ѝ.

— Никога не бих... не бих могла... как изобщо ти хрумна, че съм способна на нещо такова?

Изрече го с люта ярост, после се срина и захлипа почти безшумно.

— Не съм аз.

Хелън я наблюдава известно време, после каза:

— Всичко е наред, Чарли. Вярвам ти.

Чарли вдигна глава и я изгледа недоверчиво.

— Но...

— Няма да идва никой от отдел „Антикорупция“. И Джаки никога не е оттегляла показанията си — осигурила ти е желязно алиби. Съжалявам, че трябваше да се случи по този начин, но нямам друг избор. Трябва да разбере кой стои зад това.

— И?

— Чиста си, Чарли. Не е нужно някой изобщо да разбира, че сме провеждали този разговор. Няма да бъде отбелязано в досието ти. Освежи се и се връщай на работа.

След тези думи напусна стаята. Чарли зарови лице в шепите си. Облекчението и изтощението се смесиха с отвращение — толкова силна неприязън към Хелън не бе изпитвала никога досега.

Хелън излезе в коридора и пое дълбоко въздух. Гадеше ѝ се. Не заради онова, което бе причинила на Чарли, а заради онова, което означаваше нейната невинност. Вече имаше само един възможен предател — Марк.

60.

Керълайн усещаше как тялото ѝ се вдървява, напрегна слух да долови звуци от движение. Бяха изминали четири дни от освобождаването ѝ и оттогава почти не бе мигнала. Образът на Мартина не напускаше съзнанието ѝ — борбата ѝ за глътка въздух, изцъклените очи — но всъщност точно страхът я държеше будна. Еуфорията от оцеляването постепенно се бе стопила и на нейно място се загнезди смразяващ кръвта ужас. Защо бе освободена? Каква съдба я очакваше сега, когато вече бе убийца?

През първите двацет и четири часа изобщо не излезе от апартамента си. Шарън ѝ хвърли един поглед и замина при родителите си въпреки молбите на Керълайн да остане. По-късно, когато се погледна в огледалото, разбра защо съквартирантката ѝ бе избягала. Приличаше на изгубила човешки облик луда жена, на ходещ мъртвец. У нея нямаше капка живец — призрачно бледа и абсолютно неадекватна. Не успя да намери думи, с които да опише преживяното си — безкрайната поредица от гадости и абсурди звучеше повече като халюцинация.

Когато остана сама, съмненията и страховете ѝ започнаха да се умножават. Разчовърка съзнанието си и накрая успя да изрови оттам спомена за човек, който можеше да уреди всичко, което поискаш, и забърза към бърлогата му, хвърляйки трескави погледи през рамо на всеки пет секунди. Ръката ѝ трепереше, докато ползваше банкомата, но успя да получи онова, от което се нуждаеше. 500 лири бяха достатъчни, за да се снабди с пистолет и шест патрона. Докато се прибираще с оръжието в чантата, изпита облекчение. Поне щеше да е въоръжена и готова, ако — когато — настъпеше решителният момент.

Следващият ден мина бавно, но без произшествия, а на третия ден бе толкова изнервена от собствената си компания, че се върна на работа. Клиентите ѝ я посрещнаха радушно, искаха да знаят къде е била, защо е толкова отслабнала, толкова обърквана, ала тя ги отсвири. Пробута им някакви банални лъжи и се залови за работа. През цялото

време пиеше. И пиеше. Водка, уиски, бира, каквото ѝ попаднеше. Трудно е да оправиш някого ръчно, когато ръцете ти треперят.

Вече не чувстваше вина, само страх. Син все още бе някъде там, навън. Вездесъщата Син, която се разпореди с живота ѝ, превръщайки я в убиец, бе все още някъде там. Всяко проскърцване на дървения под, всяко затръшване на врата караше Керълайн да подскача. Предишната нощ така се стресна от някакъв фойерверк, че започна да плаче пред клиент. Обърканото изражение на лицето му, докато бързаше да излезе от стаята, я накара да се прибере у дома — грешка бе да се връща на работа толкова скоро. И точно поради тази причина сега си стоеше в апартамента, завита с одеялото до брадичката, а ръката ѝ докосваше дръжката на пистолета, положен на масичката до леглото. Някой се опитваше да влезе в апартамента. Беше пет сутринта, пълен мрак. Това ли бе планът на Син? Да дойде за нея под прикритието на нощта? Керълайн се измъкна от леглото — да стои неподвижна, я подлудяваше повече от каквото и да било друго. Тя отвори вратата на спалнята с очакването да се изправи лице в лице със Син, но коридорът беше пуст.

Пристъпи навън, проклинайки всяко скърцане на дървения под. Във всекидневната беше чисто, в коридора също... но тогава го чу отново. Тихо драскане, сякаш някой се опитваше да разбие ключалката. Керълайн стисна дръжката на пистолета малко по-здраво. Шумът идваше от кухнята. Тя стисна зъби, тръгна на пръсти натам и откrehна вратата с ходило. Нямаше никой. Но тогава внезапно се чу шум от прозореца. БУМ. Керълайн стреля без колебание. Веднъж, два пъти, три пъти. Осъзна, че тича към строшения прозорец. Погледна навън към улицата, твърдо решена да очисти тиранина си веднъж завинаги... но видя единствено съседската котка, която стремглаво се отдалечаваше. *Котка. Тъпа, шибана котка.*

Керълайн се свлече на пода, задъхана и изнемощяла, осъзнавайки собствената си глупост, безнадеждност и отчаяние. Беше жива само на думи — тя вече нямаше власт над живота си. Бе скована от безкраен ужас, който правеше победата ѝ над Мартина кухня и безсмислена. Тя хвърли пистолета в кофата за боклук, набра номера на полицията и направи самопризнания.

Хелън наблюдаваше Керълайн през масата, докато момичето неуверено даваше официалното си признание. Керълайн очакваше наказание. Тя искаше да бъде наказана. Затова изглеждаше почти разочарована, когато Хелън ѝ каза, че едва ли ще ѝ повдигнат обвинение — ако историята се потвърдеше, разбира се, и ако тя обещаеше да не споделя с никого преживяното си. Заведе ги до въпросната къща. Купена от бизнесмен, който фалирал по време на рецесията, и оставена да се руши. Като Мартина, която вече бе привлякла вниманието на плъховете и мухите. Смяташе се за разлагащо се тяло във влажно мазе предизвикваше пориви за повръщане, но Хелън трябваше да го види с очите си.

Какво бе очаквала? Светкавично прозрение? Едновременно се надяваше и се страхуваше, че ще разпознае жертвата, за да насърчи тази насока в разследването, но момичето се оказа абсолютно непознато за нея. Честно казано, изглеждаше като всяка проститутка със силиконов бюст, завършила живота си в канавката. Защо убийцата бе избрала точно нея?

Керълайн им разказа за Син. Която — както се оказа — имаше кестенява коса. Керълайн обясни нагледно и подробно всички номера, които двете с Мартина бяха изпълнявали за нейно удоволствие. Никога не се стигало до физически контакт, а срещите се осъществявали в микробуса на убийцата.

— Как се свърза с вас?

— Онлайн. Мартина имаше уебстраница. Изпратила ѝ имейл.

Щяха да проверят това — да се опитат да проследят имейла до IP адрес. Но Хелън не хранеше големи надежди. Защитната броня на тази жена бе твърде съвършена, за да позволи подобна грешка. Затова тя насочи вниманието си обратно към жертвите.

Керълайн не беше нещо особено изключително. На шестнайсет години избягала от къщи, за да се спаси от упоритите ухажвания на дядо си, който не обичал да му отказват. Започнала да мами лековерни клиенти, като прибирала парите им, без да изпълнява своята част от сделката — докато не попаднала на човек, който тичал по-бързо от нея. След това дни наред не можела да ходи, но веднага щом се вдигнала на крака, обърнала гръб на Манчестър и се отправила на юг. Първо Бирмингам, после Лондон. И накрая Саутхамптън. Колкото и тъжно да звучеше, тя бе една обикновена проститутка. Изоставена от

семейството си, изритана от обществото, препитаваща се от собствената си находчивост. Потискаща, но скучна история.

Дали Мартина играеше важната роля в случая? Или просто бяха избрани случайно? Мартина бе по-интересната от двете. Или поне щеше да бъде, ако знаеха нещо за нея. Бе пристигнала в Саутхамптън само преди два месеца. Нямахме никакви приятели, никакво семейство, нито номер на социална осигуровка. Кое то само по себе си бе интересно.

Хелън вземаше показанията сама. По устав трябваше да го направи в присъствието на още някого, но точно в момента това не я интересуваше. Не можеше да си позволи изтичане на още информация. Но тъкмо когато приключваше, дойде новина, която промени всичко. Най-после шанс да разбере със сигурност кой бе предателят помежду им.

Микъри се бе появила отново.

61.

Изпитваше огромна нужда да пийне. Последните няколко дни бяха истинско мъчение — тялото, мозъкът и душата му копнееха за успокоителния ефект на алкохола. Най-приятна винаги бе първата глътка — не е нужно да си алкохолик, за да знаеш това — и сега той се съпротивляваше с всяка клетка от тялото си да измине краткото разстояние до магазина за алкохол.

Държаха го настрана от всичко, а той нямаше представа защо. Дали защото бе мекушав? Докато хленчеше пред Хелън, това му изглеждаше съвсем естествено — открито, прямо, истинско — но може би тя вече го ненавиждаше заради неговата уязвимост. Дали съжаляваше, че е преспала с него? Или имаше друга причина?

Не беше виждал Чарли и Хелън от дни. Бяха или извън управлението, или затворени заедно в някоя стая за разпити. Атмосферата помежду им бе още по-напрегната от обичайното — Хелън бе рязка с Чарли почти през цялото време — и това едва ли се случваше без причина. Но Чарли поне имаше място в света на Хелън, за разлика от Марк.

Беше късно вечерта, но Марк знаеше, че Чарли никога не пропускаше тренировката си по бокс в полицейската фитнес зала. И в студ, и в пек тя винаги беше там и точно поради тази причина в момента Марк се мотаеше на паркинга пред залата, привличайки любопитни погледи.

Когато най-после се появи, той я извика по име и забърза към нея. Чарли — която секунди по-рано крачеше енергично през паркинга в посока към залата — сякаш леко забави темпото. Дали се опитваше да спечели няколко секунди, за да измисли какво да му каже? *Все тая*, помисли си Марк и започна направо.

— Не искам да те поставям в неловко положение, но трябва да разбера какво става, Чарли. Какво съм *направил*?

— Не знам, Марк — отвърна след кратка пауза Чарли. — Държи се отворително с всички ни в момента. Ако знаех, щях да ти кажа,

наистина.

И тя продължи да обяснява, само дето говореше много, а казваше съвсем малко. Не беше добра актриса. Но защо? Отношенията им винаги са били приятелски. Какво ѝ бе казала Хелън?

— Моля те, Чарли. Колкото и да е срамно или лошо, без значение, трябва да знам какво съм направил. Тази работа е всичко, което имам. Ако я изгубя, трябва да се простя с надеждата да виждам Елси, и с всички хубави неща в живота си, така че, ако знаеш нещо, каквото и да е...

Тя отново излъга; настояваше, че няма представа, но вече не можеше да го гледа в очите. Марк се отдръпна, този път разумът му успя да надделее над надигащия се гняв. Върна се в управлението силно разтревожен. Облакът на неведението го преследваше навсякъде, но в полицията се чувстваше в най-голяма безопасност. Далеч от изкушението. И точно докато седеше на бюрото си и обмисляше промените в служебната си автобиография, пристигна обаждането. Беше Джим Грийвс.

— Просто реших, че ще искаш да знаеш това — тя се оказа *той*.

— Моля?

— Мартина, проститутката. Може и да е имала всички женски атрибути, но със сигурност е била мъж. Операцията вероятно е направена през последните две-три години, а съдейки по задника му, нищо чудно да си е вадил хляба пак по този начин, макар и с различен тип клиенти. Бих насочил вниманието си натам, ако бях на твое място.

Значи Мартина бе родена като момче. Марк усети внезапен прилив на енергия — малък детайл, който би могъл да нарасне до нещо по-голямо и да започне да разтапя леда около Хелън. Почувства се отново в играта.

62.

— „Марлборо Лайтс“, моля.

Хелън пушеше твърде много — и го знаеше. Но искаше да събере мислите си, преди да седне срещу Микъри, а пушенето винаги ѝ действаше успокояващо. Затова отскочи до близката будка за вестници. Собственикът протегна ръка зад себе си и извади спасителния пакет в бяло и златисто. Подхвърли ги на щанда и с безизразно лице назова скандално високата им цена. Кога цигарите бяха станали толкова скъпи, зачуди се Хелън.

— Нека ги платя аз.

Емилия Гаранита. Поредната атака от засада. *Наистина трябва да съм по-бдителна*, помисли си Хелън, *така само я окуражавам*.

— Няма нужда — отвърна Хелън и подаде банкнота от десет лири към протегнатата ръка.

Собственикът впери поглед в Емилия. Дали защото я разпозна от вестниците, или заради обезобразеното ѝ лице? За един кратък момент Хелън изпита съчувствие към противничката си.

— Как си, Емилия? Добре изглеждаш.

— Екстра съм. Но се тревожа за теб. Как се справяш с разследването на *три* убийства?

— Както и друг път съм казвала, смъртта на Бен Холанд беше нещастен слу...

— Сам Фишър, Бен Холанд, Мартина Робинс. И тримата *убити*. Това е безпрецедентен случай за Саутхамптън. На запустели места, при необичайни обстоятелства. С какво си имаме работа тук?

Записващото устройство се виждаше в ръката на Емилия, тя очевидно се надяваше да запише смущението на Хелън — а може би залагаше на унижението? Хелън я изглежда отвисоко, наслаждавайки се на напрежението, и чак тогава отвърна:

— Спекулации, Емилия. Но се надявам скоро да имам повече информация за теб. Точно в момента имаме задържан, който ни помага

в разследването. Можеш да отпечаташ това, ако искаш. Това не е спекулация. Това е факт. Все още печатате факти, нали?

И след тези думи си тръгна. По обратния път към управлението Хелън усети, че крачи по-енергично. Тази малка победа ѝ достави удоволствие. Дръпна дълбоко от цигарата, предвкусвайки насладата от онова, което предстоеше.

63.

Микъри не казваше нищо. Двете с Хелън се гледаха една друга през масата в стаята за разпити повече от час, но тя все още отказваше да разкрие къде е била.

— Всичко беше съвсем невинно — каза Микъри и едва забележимо се усмихна.

— А как ще обясниш дегизировката? Преследването? Получила си заповед от полицай да спреш, но не си се подчинила. Само това е достатъчно да те пратя зад решетките.

— Имах среща с клиент — дръзко отвърна Микъри. — И сметнах, че не е редно да се появя заедно с цялата местна жандармерия. Имат си достатъчно проблеми и без това, повярвайте ми.

— Там е работата обаче — не ти вярвам.

Микъри просто сви рамене — очевидно и пет пари не даваше за мнението на Хелън. Адвокатът ѝ седеше плътно до нея със същото самодоволно изражение.

— Нека започнем отново от самото начало. Къде беше вчера следобед? С кого имаше среща и защо? — излая Хелън.

— Казах всичко, което имам за казване. Нямам нито право, нито желание да нарушавам професионална тайна.

Това истински вбеси Хелън.

— Имаш ли изобщо представа колко сериозно е това?

Двете жени се гледаха изпепеляващо.

— Ти си главен заподозрян за повече от едно убийство. Когато те арестувам и ти повдигна обвинение, ще настоявам за пет доживотни присъди. Без излизане под гаранция и без шанс за предсрочно освобождаване. Ще прекараш остатъка от живота си в затвора, до последния ден, и всяка дребничка, мимолетна отстъпка ще зависи единствено от това, което направиш сега, тук, в тази стая. Ако ми кажеш защо го направи — защо уби Мартина и всички останали — тогава ще мога да ти помогна.

— Мартина? — учуди се Микъри.

— Не хитрувай. Искам отговори, не въпроси. И ако не започна да ги получавам през следващите пет секунди, ще те арестувам и ще ти повдигна обвинения за пет убийства.

— Не, няма да го направиш.

— Моля?

— Няма да ме арестуващ. Няма да ми повдигнеш обвинение. И поради тази причина няма да ти кажа абсолютно нищо.

Хелън я гледаше втренчено — тази жена сериозно ли говореше?

— Няма никой друг, Хана. Ти си основният заподозрян. И ще ти бъде повдигнато обвинение. Този път няма да се измъкнеш.

— Предполагам, че не играеш покер, инспекторе, защото виждам, че не умееш да блъфираш. Нека ти помогна.

Хелън изпитваше желание да стовари юмрука си между очите ѝ, и Микъри го знаеше.

— В момента преследвате сериен убиец — продължи тя. — Нека го кажем в прав текст, без да търсим приемливи синоними. Но по-важното е, че преследвате рядък вид сериен убиец. Жена. Колко жени серийни убийци можеш да назовеш? Айлийн Уорнос, Роуз Уест, Майра Хиндли. Списъкът не е дълъг. И точно затова те са толкова популярни. Хората *обожават* серийни убийци жени. Жълтите вестници, кинорежисьорите, мъжът от улицата — всички са омагьосани от жени, които убиват отново и отново. Но тази... — тя направи драматична пауза — тази наистина обира каймака. Защо? Защото е толкова хитра, толкова организирана, а в същото време толкова неуловима. Как набелязва жертвите си? И защо? Дали мрази и двамата от двойката, която отвлеча, или само единия? Как би могла да предвиди резултата? Пука ли ѝ кой ще умре и кой ще живее? И защо точно те? Какво лошо са ѝ направили? Тя ли е първият сериен убиец в историята, който се наслаждава повече на оцелелите, отколкото на онези, които са убити? Тя е уникална и неповторима. И ще се превърне в абсолютна сензация.

Хелън не каза нищо. Тя знаеше, че Микъри ѝ пускаше стръв, и не възнамеряваше да ѝ доставя удоволствие с каквато и да било реакция.

Микъри се усмихна и продължи:

— Тази изключителна история има няколко възможни завършека. Но най-добрият — за който всеки читател и всеки жълт драскач копнее — е онзи, в който упоритото ченге в крайна сметка залавя момичето. И

после всички ние ще можем да се забавляваме с размишления над снимката ѝ от ареста и с четене на 12 страници извънредно издание, пълно с кървави подробности, „експертни“ мнения и зле прикрита похотливост.

Микъри започваше да се доближава до тезата на изложението си.

— Завършекът, който никой не желае — и най-вече ти — започва с груба грешка. Арестуването на невинен, уважаван професионалист — тя наблегна на думата, — което води до приключване на историята преди залавянето на убиеца. Жълтата преса е в пълна бойна готовност, човекът от улицата трепери от ужас, внезапно милиони очи започват да оглеждат милиони лица, убиецът потъва вдън земя, а горещите телефони едва поемат хилядите фалшиви сигнали. Убиецът е изчезнал, вие сте разгромени, а аз получавам тлъста парична компенсация, с която си купувам яхтата на мечтите си.

Поредната драматична пауза.

— Така че въпросът, който трябва да зададеш на себе си, инспекторе, е следният: абсолютно сигурна ли си, че аз съм го извършила? И можеш ли да го докажеш? Защото, ако не си абсолютно убедена и ако успееш да видиш гигантската грешка, която си на път да направиш, значи все още не е късно да спреш. Да постъпиш правилно. Да ме пуснеш и да се заловиш отново с разследването си. Аз съм невинна, Хелън.

Името ѝ никога досега не бе звучало толкова близо до „да ти го начукам“. Речта определено си я биваше. И повдигаше някои уместни въпроси. Възможно ли беше Микъри да е толкова патологично смахната и същевременно толкова убедителна и сладкодумна? Възможно ли беше някой с толкова верен усет за чувствата и мислите на околните в действителност да е такъв социопат?

— Е, свободна ли съм? — нетърпеливо попита Микъри.

Хелън я наблюдава в продължение на минута, после каза:

— Засега няма да повдигам официално обвинение относно фактите, които обсъждахме в тази стая — факти, които... едва ли е нужно да ти припомням... трябва да бъдат запазени в тайна, докато разследването е в ход.

Микъри се усмихна и прибра нещата си, готова за тръгване.

— Но ти все пак не спря, когато полицаи те помоли да го направиш, и аз смятам, че това заслужава поне една нощ в ареста, не

мислиш ли?

След тези думи Хелън излезе и остави Микъри безмълвна, както никога.

64.

В главата на Хелън се въртяха хиляди въпроси. Дали Микъри казваше истината? Може би тя *не беше* убиецът — може би маниакалният ѝ интерес към тези убийства бе свързан с нещо съвършено различно: пари. Микъри знаеше, че тази история щеше да се превърне в световна сензация, когато се разчуеше, и вероятно отчаяно копнееше да използва вътрешната си информация по случая, за да изпъкне сред гилдията.

Колкото повече мислеше Хелън за това, толкова по-логично ѝ се струваше. Микъри може би вече подготвяше черновата на авторитетен доклад за убийствата, който включваше и психологически профил на убиеца, и достоверни улики от полицейското разследване. Случайната ѝ връзка с две от жертвите я бе насочила към дирята, но тя бе амбициозна жена и искаше още. Кога за пръв път бе потърсила Марк? И защо точно него? И откъде имаше дързостта да подкупи действащ полицай, за да получи точна и подробна информация от текущо разследване? Ако можеше да се докаже, че корумпиращото ѝ въздействие бе възпрепятствало опитите на полицията да залови убиеца, тя можеше да получи присъда. *Това поне е някаква утеха*, мрачно си помисли Хелън.

Докато Хана бе на сигурно място в килията на ареста, Хелън разполагаше с прозорец за действие. Но трябваше да го направи предпазливо и по всички правила. Затова първата ѝ работа бе да се види с Уитакър. Докато му описваше случая, той просто седеше и слушаше с мрачно изражение на лицето. Очевидно трябваше да отстранят Марк от разследването, но дали биха могли да го направят, без да събудят подозрението на Марк или на останалите? Не, разбира се, че не. Значи трябваше да го отстранят официално и да повдигнат обвинение срещу него. Тогава той, разбира се, би могъл да се свърже с пресата — за отмъщение и от желание да спечели пари. Но Уитакър смяташе, че едно тлъсто възнаграждение, а може би дори запазване на полицейската му пенсия и допълнителното заплащане за прослужени

години, би могло да го убеди да държи езика си зад зъбите. Този номер доказано вършеше работа, а Марк не произхождаше от богато семейство. И макар че Хелън се противеше на мисълта да възнаграждават предателството на Марк по този начин, Уитакър изглеждаше по-оптимистично настроен.

— Искаш ли аз да се заема? — попита той.

— Не, аз ще го направя.

— По правило по-старшият по длъжност поема инициативата при дисциплинарно отстраняване.

— Да, знам и разбирам причината за това, но искам да разбера какво точно е предоставил като информация и на кого. Мисля, че имам по-голям шанс да изкопча това, ако го притисна насаме.

Уитакър я изгледа подозрително.

— Някаква специална тактика ли имаш спрямо него?

— Не, но той ме уважава — бързо отвърна Хелън. — Знае, че аз не увъртам и ако му предложи сделка, тя ще е истинска и добронамерена.

Това обяснение очевидно задоволи Уитакър и Хелън побърза да тръгне. Никога досега не бе напускала кабинета му с такова облекчение. Но пък, от друга страна, това бе лесната част. По-трудното предстоеше — да се изправи лице в лице с Марк.

Хелън се качи в колата си и хлопна вратата. За момент звуците на външния свят с всичките му грижи бяха заглушени. Миг спокойствие от действителността, която непрестанно я залива с помя. Защо бе допуснала Марк толкова близо до себе си? Защо бе избрала точно него за душеприказчик, когато той очевидно издаваше всички подробности от разследването? Тя се намръщи, когато си спомни разговорите им в бара, в стаята на разследването, обсъждането на теории и заподозрени. Кой знае, може би някакъв неин противен карикатурен образ — бърбивата, некадърна полицайка — вече се оформяше в книгата на Микъри. Бриляnten убиец фантом, безуспешно преследван от глупави ченгета.

Хелън извика от болка и погледна надолу, за да установи, че ноктите ѝ се впираха в дланта ѝ. Беше ги забила до кръв от гняв и безсилие. Проклинайки глупостта си, тя се опита да събере отново мислите си. Сега не му беше времето да се разсейва с фантазии. Нямаше смисъл да води въображаеми битки. Беше го правила

достатъчно често в миналото. Сега трябваше да бъде спокойна, силна и решителна. Сега беше време за действие.

65.

В първия миг изпита чувство на облекчение. Марк през целия ден се бе опитвал да открие Хелън и да ѝ каже откритията си за Мартина, но безуспешно. И ето че сега тя стоеше пред него, облегната на входната му врата. Задоволството му прерасна и в още нещо — надежда? вълнение? — защото тя се бе върнала при него *тук*, вместо да го притисне в управлението. Може би ѝ харесваше да бъде загадъчна, гореща и студена, непокорна. Но нещо в изражението ѝ подсказваше на Марк, че предположенията му са грешни.

Тя не каза нищо, когато той отвори вратата и я покани да влезе. Нямаше друг избор, освен да прояви търпение. Да види колко зле всъщност беше всичко. Затова дръпна стол и седна срещу нея. Кой щеше да предприеме първия ход?

— Това може да е последният път, в който се срещаме по този начин. Бяхме приятели и нещо повече, затова нека не крещим, не викаме, не обвиняваме, не лъжем и не правим ситуацията по-болезнена от необходимото.

Докато говореше, Хелън внимателно наблюдаваше Марк и следеше реакциите му.

— Ти ни предаде, Марк. Не би могло да се каже по друг начин. Предаде мен, екипа, полицията, която те е изградила. Но по-лошото е, че предаде невинни мъже и жени, които бяха убити от тази зловна, малка...

— Не разбирам...

— Говорих с Уитакър — прекъсна го тя, — така че няма смисъл да увърташ и да се опитваш да се измъкнеш с лъжи. На път сме да дадем ход на официална процедура, която по всяка вероятност ще завърши с отстраняването ти от полицията. Бюрото ти е разчистено, няма да бъдеш допускан до зони с ограничен достъп, а на мен е възложена задачата да прибера служебната ти карта веднага щом приключим този разговор.

Марк я гледаше втренчено.

— Виждал си как се случва това с други хора и знаеш колко грозно може да бъде. Но ти можеш да улесниш нещата за себе си, Марк. Аз не мисля, че си злодей, не мисля, че си морално пропаднал, и съм сигурна, че трябва да има причина — основателна причина — да направиш нещо толкова ужасно. Ако си готов да ми кажеш тази причина и да ни съдействаш напълно, така, както се иска от теб, тогава ще ти бъде предложена и сделка. Не е нужно да излизаш от това положение с празни ръце.

Дълго мълчание.

— Защо тук?

Отговорът на Марк изненада Хелън. Никакво пламенно отричане, просто ход в играта. В тона му имаше неподправена горчивина, но тук ставаше и нещо друго. Каква бе неговата гледна точка?

— Защо трябваше да идваш тук, за да ми кажеш... това? — Последната дума се процеди между зъбите му. Предизвикателство. Хелън остана загледана в него известно време, после отвърна:

— Защото искам да го чуя лично, преди всички останали. Искам да ми кажеш защо го направи, преди да ти се наложи да го кажеш на запис. Искам *ти* да го кажеш на *мен*.

Гласът ѝ внезапно затрепери — дълбокото ѝ разочарование от предателството най-после изби на повърхността. Марк се взираше втренчено в нея. Изглеждаше объркан, сякаш Хелън говореше на гръцки.

— Какво смяташ, че съм направил, Хелън? — каза с равен тон, но звучеше подигравателно.

— Не го прави, Марк. Недей, дори и при тези обстоятелства ти си повече от това.

— Кажи ми. Кажи ми какво съм направил.

Гневът на Хелън започна да се завръща и лицето ѝ отново доби студено изражение. Защо изобщо бе допуснала това арогантно копеле близо до себе си?

— Предоставил си на Микъри цялата информация от разследването ни. Продал си ни.

Ето, най-после го изрече.

— И аз искам да знам защо.

— Майната ти.

Хелън се подсмихна подигравателно, макар че всъщност не знаеше защо. В погледа на Марк проблесна гневна искра и той скочи на крака, сякаш смяташе да тръгне към нея. Хелън потръпна, но Марк вече се бе обърнал и мълчаливо кръстосваше стаята. На Хелън изобщо не ѝ бе хрумвало, че той може да реагира агресивно, че може да бъде опасен. До каква степен бе увреден този човек? Може би тя изобщо не го познаваше.

Когато Марк проговори, той се опитваше с всички сили да укроти яростта си.

— Кое те кара да мислиш, че съм способен да направя това?

— Защото няма кой друг да е, Марк.

— Ти също си имала достъп, Уитакър, Чарли, техниците...

— Само Чарли и ти сте били в управлението по това време. Техниците стачкуваха, Уитакър беше в отпуск, а аз бях по задачи навън.

— И трябва да съм аз! Ами Чарли? Не ти ли е хрумвало, че може да е...

— Не е тя.

— Откъде знаеш?

— Защото тя има алиби. И защото тя ме погледна право в очите и ми каза, че не е тя. Ти защо не направи това, Марк? Вместо да го усукваш, защо не ме погледнеш в очите и не ми кажеш, че не си ти?

Кратка пауза.

— Защото не би ми повярвала.

Тъгата в гласа му бе съкрушителна. Хелън изпита необяснимо желание да стане и да го успокои — потисна този порив, забивайки ноктите си в разранената длан. Болката прониза цялото ѝ тяло и я успокои.

Когато вдигна поглед, Марк си наливаше голяма чаша вино.

— Защо не, мамка му, а? — И я пресуши до дъно, а после я стовари върху масата пред нея. Без да откъсва поглед от очите ѝ, той удари чашата отново и отново, и отново, докато накрая столчето се отчупи и чашата се разби на парчета. Той захвърли останалата част в другия край на стаята и прокара кървящите си пръсти през косата си. Гневът му бе стигнал върхната си точка и вече започваше да гасне. — Защо просто не *попита* първо мен, преди да задействаш това?

— Знаеш защо. И при най-малкото съмнение, че имам специално отношение към теб, защото аз... защото ние...

— Пазиш си гърба, а?

— Не е така. И ти го знаеш.

— Знаеш ли, дълго време искрено вярвах, че съм сторил нещо лошо. Че съм те обидил. Че съм направил някакъв кошмарен романтичен гаф. После се питах дали не се дължи на разликата в служебното ни положение. Че си размислила и съжаляваш. Но не ми се искаше да го вярвам, затова реших, че просто си луда. Красива, непредсказуема луда глава. И знаеш ли какво? Това изобщо не би ми пречило. Ни най-малко.

За изненада на Хелън той се засмя. Но смехът му прозвуча тъжно. Тя понечи да отговори, но той продължи:

— Но никога, никога не ми е хрумвало, че може да е това. Че това е причината да ме пренебрегваш. Какво те кара да си толкова убедена, толкова абсолютно сигурна, че бих плюл на работата си, на бъдещето си, на шанса да бъда добър баща и — мамка му — да се влюбя отново... заради подкуп?

— Кой изобщо е споменавал за подкуп?

— Не ставай глупава.

— Не съм казвала нищо за плащане.

Марк издиша шумно. После наведе глава и погледна кървящата си ръка.

— Тя плати ли ти, Марк?

Последва дълго мълчание.

— Правиш голяма грешка.

— Тя плати ли ти?

— Бих могъл да седя тук цял ден и цяла нощ и да повтарям, че никога не съм разговарял с нея, че никога не съм заговорничил с нея, че никога не съм получавал подкуп от нея и че никога не съм направил и една проклета грешна стъпка, но няма смисъл, нали? Процедурата е задействана и няма връщане назад. И може би никога няма да разбере защо ми причиняваш това, след като нямаш каквото и да било конкретно доказателство; няма да разбере дали това е полицейски проблем, или проблем в главата, или... и аз не знам какъв. Но ще ти кажа едно — аз няма да седя безучастно и да търпя да ме въртиш на шиш в собствения ми дом без присъствието на адвокат. В момента

играеш по правилата. Не се и съмнявам. В такъв случай си се видяла с Уитакър, говорила си с Чарли и си изпратила онзи отворителен жълт формуляр в отдел „Антикорупция“. Тогава и аз ще играя по правилата. Няма да се оставя да бъда мачкан като някакъв шибан... престъпник. Ще седна в стаята за разпит заедно с адвоката си и представител на профсъюза и бавно и щателно ще направя на пух и прах всяко твое измислено доказателство срещу мен, и ще бъда оправдан, а ти ще изглеждаш като пълна глупачка.

Той рязко бутна стола си назад, тръгна решително към входната врата и я отвори. Хелън нямаше друг избор, освен да се подчини — изобщо не беше редно дори да идва тук.

— Да им кажа ли, че се чукахме? — гневно попита той. — Дали пък това не е причината? Може да послужи като добро обяснение за решението ти да провалиш кариерата ми? Може да не съм бил добър в леглото. Може да си се почувствала разочарована. Да си решила, че ще има лоши последствия за теб. Е, сега вече ще има, можеш да си сигурна.

Хелън продължаваше да стои до вратата. Искаше просто да се махне оттук, но Марк все още не беше приключил.

— Би трябвало да те мразя, знаеш ли... Но не те мразя. Съжалявам те.

Хелън го избута настрана и забърза надолу по стълбите. Защо се чувстваше наранена от съжалението му? Той е продажно ченге, гнила ябълка — на кого му пука какво казва? Опитваше се да убеди себе си в това, но не успяваше. И въпреки че все още кипеше от гняв, тя знаеше, че Марк бе разклатил увереността ѝ. Изглеждаше толкова възмутен, толкова обиден, толкова *сигурен* в своята невинност. Всички улики сочеха към него. Невъзможно беше да е сгрешила в преценката си.

Дали?

66.

Спомням си онзи ден съвсем ясно. Всичко, което последва — страданието, насилието, самотата — бе резултат от този ден. Нещата си бяха мрачни и преди това, разбира се, но нищо изненадващо. Това обаче не го очаквах.

У нашите имаше нещо като парти — рожденият ден на чичо ми Джими. Цял ден се наливаха — някой беше спечелил от залаганията — и всички бяха дори по-пияни от обичайното. Съседите вече бяха идвали два пъти, кресяха обиди относно шума, но на роднините ми не им пукаше. Те просто усилиха музиката и „Забавлявай се“ на „Дъ Спешълс“ вече кънтеше с пълна сила. Ние се мотаехме наоколо, опитвайки се да си изпросим някоя цигара или кутийка бира, но присъствието ни беше нежелано. В крайна сметка няма нищо по-потискащо от група кретени на средна възраст, които се кълчат и лигавят, затова се изнизих към леглото си. На този етап мама вече лежеше някъде в безсъзнание, а татко и неговите „приятели“ често се възползваха от състоянието ѝ, за да си правят тъпи шеги с нея. Веднъж, когато беше заспала, той се изпика върху нея — всички се изредиха — а аз не обичах да гледам това, така че по-добре да ме нямаше.

Първо помислих, че е сбъркал стаята. Че е твърде пиян и не знае къде се намира. После се ядосах, защото не бях мигнала цяла нощ. И как щях да заспя сега, ако той се проснеше безпаметно до мен? Но той очевидно нямаше намерение да спи.

Отначало не помръдвах. Бях твърде шокирана. Дясната му ръка стискаше дясната ми гърда. После се опитах да отблъсна ръката му, но не успях. Той стисна още по-силно. Помня, че много ме болеше. Започнах да се съпротивлявам. Надявах се, че това е някоя от онези тъпи шеги, но дълбоко в себе си усещах, че не е. Той се прехвърли отгоре ми и ме прикова към тясното легло. Мисля, че тогава започнах да се моля, умолявах го да спре, но пръстите му вече шареха по нощницата ми и търсеха процеп. Ръцете му бяха груби и космати,

помня как потръпнах, когато напъха юмрука си в мен. Бях още девствена — едва на четиринайсет — не бях създадена за такъв като него. Другата му ръка притискаше главата ми към възглавницата. Затворих очи, надявах се да умра. Че всичко това ще спре. Но то не спря — той просто продължи безмилостен, като грухтеше и пъшкаташе през цялото време. Накрая се умори или загуби желание. Избърса ръце в джинсите си, стана от леглото и тръгна обратно към вратата. Обърнах се, за да се уверя, че тръгва, и едва тогава осъзнах, че сме имали публика. Джими и още двама гледаха усмихнати, после започнаха да се смеят. Баща ми ги подмина, залитайки, и излезе в коридора. Джими го изпрати с поглед, после започна да разкопчава колана си.

И тогава осъзнах, че сега идваше неговият ред и това бе само началото.

67.

— Съжалявам. Не трябваше да ти говоря така. Не исках да кажа това, не исках да те нараня и съжалявам, че го направих.

Думите се изливаха от нея като поток и Джейк прие извинението ѝ благосклонно, давайки ѝ прошката си с леко кимане на главата. Когато се появи на вратата, той се замисли дали да я пусне, но след кратко колебание омекна. Лесно е да си кажеш по принцип, че ще изхвърлиш някого от живота си, но когато същият този някой се появи на прага ти и те моли за помощ, е трудно да го отпратиш.

— Можем ли да се върнем към нормалните си взаимоотношения?

Казано направо, но искрено, и точно в този момент Джейк си даде сметка, че всеки си има своя собствена представа за „нормално“ и представата на всеки човек изглежда странна и сбъркана за останалите. Не беше прав да я съди толкова прибързано, въпреки че гневът и обидите ѝ бяха безпочвени и груби. Тя очевидно бе страдала — незнайно кога или защо — и ако неговите услуги ѝ помагаха да се чувства по-добре, това беше хубаво. Пътят до настоящия му начин на живот, който той бе извървял, също се оказа непредсказуем и строго индивидуален. Създаден от родители, които не бяха имали особено желание за деца, Джейк бе подхвърлян между безброй баби и лели — коя от коя по-незаинтересовани — докато накрая попадна във въртележката на приемните грижи. През онова време бе страдал — не тежко, но всеки човек изпитва болка, когато чувства, че не е обичан. Умението да контролира и използва тази болка, го изгради като човек; така укротяваше тревогите и демоните си по начин, който възбуждаше и него, и околните. Бе изпробвал пътя на подчинението и след като преодоля първоначалния си страх, започна да изпитва голямо удоволствие, но дълбоко в сърцето си обичаше да контролира. Знаеше, че именно неувереността му влияеше на изборите му, но нямаше нищо против. Сега вече изпълняваше ролята на господар и това бе единственото, което имаше значение.

Сега животът му вече се беше подредил и нещата вървяха добре. И точно поради тази причина знаеше, че ще я приеме обратно. Беше го обидила, но се разкайваше. Дали ходеше и другаде? Не му се вярваше. И тогава Джейк за пръв път осъзна, че тя имаше нужда от него. Би било жестоко и опасно да я отблъсне.

— Да, можем да се върнем към нормалните си отношения. Но имам сеанс с клиент в пет часа, така че...

Тя разбра намека и си тръгна, но не и преди да прекоси стаята и да го прегърне. Още едно нарушение на правилата, но Джейк го игнорира, защото му стана приятно. Проследи я с поглед до вратата, изненадан от облекчението, което изпита. Тя със сигурност имаше нужда от него, но може би Джейк вече започваше да осъзнава, че той също се нуждаеше от нея.

68.

Хана Микъри прекара нощта зле. Тя многократно бе посещавала затвори във връзка с работата си и винаги, без изключение, оставаше погнусена от преживяването. Затова нощта в килията на ареста я изпълни с истински ужас. Да, нищо лошо не ѝ се бе случило. Но прекара една дълга, студена, потискаща нощ в компанията на седемнайсетгодишна наркоманка, която се напика от страх посред нощ. Урината се стече към ъгъла на килията и остана там да вонят до сутринта.

Тя просто искаше да се прибере у дома, да си вземе душ и да *спи*. Успя да запази спокойствие през цялото време, но вече се чувстваше изтощена и напрегната. Затова, когато Санди, адвокатът ѝ, дойде да я прибере, тя въздъхна дълбоко от облекчение. Целуна го — нещо, което не бе правила никога — и го помоли да я отведе у дома. Санди обаче имаше други планове.

— Има един човек, с когото трябва да се срещнеш.

— Който и да е той, ще трябва да почака. Аз лягам да спя.

— Това е еднократно предложение, Хана. Смятам, че в този случай трябва да приемеш съвета ми.

Хана забави крачка и се обърна с лице към Санди, който продължи:

— Един час от времето ти — това е всичко, за което те моля. Минах през вас и ти взех дрехи. Ако побързаме, можеш да се изкъпеш вкъщи. Срещата е след по-малко от час. Довери ми се, Хана, това е човекът, когото си чакала.

В дома на Санди, под силната струя на душа, Хана се оживи мигновено, но водата не ѝ подежда успокояващо, защото бе твърде напрегната. Съзнанието ѝ преливаше от въпроси, но най-силно от всичко изпитваше детинско вълнение. Беше ударила джакпота. Двамата със Санди се бяха справили успешно.

По пътя насам Санди я бе запознал с предложението. Беше пощедно и от най-смелите ѝ надежди. Искаха много насреща, разбира се,

но тя се бе подготвила грижливо и разполагаше с всички материали, които ѝ трябваха. След сделката с вестника щяха да подпишат и договор с издателство, което щеше да доведе до телевизионни изяви и кой знае още какво. Щеше да си създаде име, да стане богата, а после — кой знае...

Би могла да се премести в Щатите. Там имаше достатъчно престъпност, за да не сучае до края на живота си.

Не очакваше да получи предложение от жена. Още по-малко от такава красавица. Обикновен предразсъдък, наистина — човек имаше усещането, че хрътките от жълтите вестници са винаги мъже. И все пак тя изглеждаше изключително компетентна и впечатли Хана както с детективската си работа, така и с дързостта си да стигне дотук. Всичко опираше до изпреварване на конкуренцията. Сделката бе сключена бързо и удовлетворяваше всички. Тримата си стиснаха ръцете. След което тя извади бутилка шампанско, която носеше със себе си — за всеки случай. Хана отново се възхити на самоувереността ѝ.

И все пак шампанското бе качествено. И имаше мигновен ефект. Хана носеше на алкохол, така че замайването сигурно се дължеше на притока на адреналин от успешната сделка. Съдейки по вида му, Санди се чувстваше по същия начин.

69.

Хелън стоеше пред бюрото на Уитакър като провинена ученичка. Знаеше защо бе привикана. Той знаеше, че тя знае. Но въпреки това не бързаше и спокойно разлисти една по една страниците на „Еко“, преди да го сгъне и внимателно да го остави настрана с първа страница отгоре.

БЕЗПОМОЩНИ!

Водещото заглавие сякаш изкрещя в лицето ѝ. Беше прочела статията на Емилия Гаранита рано сутринта, още щом се събуди, и веднага разбра, че това ще предизвика сътресения по веригата. В материала имаше няколко очебийни подробности за Ейми и Сам, за Бен и Питър и повърхностни сведения за Мартина. Но освен това пишеше за освобождаването на Микъри и за отстраняването на „старши полицаи, работещ по текущото разследване“. Лоша работа. Хелън предположи, че началниците на Уитакър вече са го нахокали здравата, съдейки по заплашителния поглед, с който я посрещна от вратата.

— Аз ще ѝ се обадя — каза Хелън за своя собствена изненада. — Да видим дали ще успея да я убедя да спре.

— Малко е късничко за това, не мислиш ли? Освен това няма нужда. Аз вече ѝ се обадох. Ще бъде тук след пет минути.

Емилия влезе в стаята с вид на котка, успяла да се докопа до каймака. С невъзмутимо спокойствие обмисли дали да предпочете кафе или чай, отдели време за излишни любезности и така нататък. Беше поканена, отличена и очевидно възнамеряваше да се наслади на това удоволствие.

— Има ли нещо ново, което да добавите, господин началник? Все още ли имате доверие на инспектор Грейс като командващ разследването? Има ли някакво развитие?

— Не сме тук, за да говорим за разследването. Тук сме, за да говорим за теб — безцеремонно отвърна Уитакър.

— Не разбирам...

— Време е да се оттеглиш от случая. Вмешателствата ти са подвеждащи и вредни и аз искам това да спре. Никакви статии повече, докато не се появи някоя истина, за която можеш да пишеш. Ясен ли съм?

Хелън се забавляваше с дръзкия му подход — Уитакър бе твърдо решен да получи повишение.

— Искрено се надявам, че не се опитвате да давате нареждания на пресата...

— Точно това правя, по дяволите. И ако бях на твое място, щях да се вслушам в това, което ти казвам.

Неестествено за нея, Емилия се смути, но бързо се окопити.

— С цялото ми уважение...

— Какво знаеш ти за уважението? — излая Уитакър насреща ѝ. — Какво уважение показва ти на семейство Андерсън, докато страдаха? Да крещиш през процепа на пощенската им кутия, да звъниш в дома им денонощно, да седиш пред къщата им часове наред, да ровиш в боклукчийските им кофи...

— Преувеличавате. Аз съм длъжна да...

— Преувеличавам, така ли? Разполагам със списък, в който са описани всички пъти, когато червеният ти фиат с регистрационен номер BD50 JKR е бил паркиран пред къщата им. Списъкът е съставен от бащата на Ейми и е дълъг две страници. Според тези данни си висяла там в полунощ, в два сутринта, в три сутринта. И така нататък, и така нататък... Това е тормоз. Следене. Нужно ли е да ти напомням за общественото запитване „Левърсън“? И за моралния кодекс, който всички журналисти, независимо дали от национални, или от местни медии — той изрече последните две думи с дълбоко презрение, — са се уговорили да спазват?

Този път Емилия нямаше какво да каже, затова Уитакър продължи:

— Бих могъл да настоявам за извинение към семейството на първа страница. Бих могъл да поискам да ти бъде наложена глоба. Мамка му, вероятно бих могъл да издействам уволнението ти, ако наистина го исках. Но аз съм добър човек, затова ще бъда снизходителен. От теб обаче се иска да запазиш некомпетентните си мнения за себе си, в противен случай ще бъдеш позорно прогонена от местната журналистика, а после, дявол да го вземе, няма къде да отидеш, нали?

Емилия си тръгна малко след това, беснееща вътрешно, но безпомощна. Хелън остана безмълвна — и респектирана.

— Наистина ли имаш списък с посещенията й? — попита тя.

— Не, разбира се — отвърна той. — А сега се връщай на работа и постигнете някакъв шибан напредък, Хелън, умолявам те. Спечелих ти малко време. Използвай го.

Хелън напусна кабинета му, удивена от твърдостта му и впечатлена от лоялността му към екипа — и към нея. Но докато крачеше по коридора, не можеше да се пребори с усещането, че тази открита атака срещу настървената журналистка щеше да рикошира върху тях. Емилия бе оцелявала в много по-лоши ситуации от тази и винаги отвърщаше на удара.

70.

Веднага щом влезе в стаята на разследването, Чарли усети всеобщото настроение. Когато разследването кипи с пълна пара, помещенията са шумни, оживени, с напрегната атмосфера. Но днес тук бе тихо, дори печално и не беше трудно да се разбере причината. Бюрото на Марк бе разчистено, по таблото му за съобщения нямаше никакви лични снимки или бележки. Сякаш не бе съществувал никога.

Но хората от екипа харесваха Марк и всички усещаха липсата му. Може и да бе уязвим и неудачник, но това беше част от чара му, особено за момичетата. Малкото изгубено момченце. Освен това беше умен и забавен, а когато се съсредоточеше над работата си — и добър полицаи. Но сега всички тайно се питаха дали наистина познаваха Марк. Дали бе възможно да ги е продал? Нима цялата им съвместна работа бе отишла на вятъра, предадена в ръцете на противника? Толкова ли му трябваха пари, та да ги предаде по този начин? Всичко това тревожеше Чарли — винаги бе харесвала Марк — и тя си отбеляза наум да провери какво се бе случило с личните му вещи. Залови се за работа, но празният стол постоянно дразнеше периферното ѝ зрение.

Хелън пристигна малко след девет и всички положиха херкулесовски усилия да изглеждат весели и да се държат така, сякаш нищо необичайно не се бе случило. Хелън, както обикновено, незабавно извика Чарли, за да научи новините. Изглеждаше напрегната и нетърпелива.

— Кажи ми за Мартина.

— Ами... тя е родена като „той“ и вероятно си е направила операцията през последните три до пет години. Не по-рано, съдейки по състоянието на белезите.

— Рекламирали ли е услугите си като транссексуален след операция за смяна на пола?

— Не. Представяла се е с изречението „обичам да се забавлявам и знам как да доставям удоволствие“. Забавна кучка, нещо такова.

— Защо? Клиентите винаги са готови да платят повече за травестити. По-екзотично е, по-специално. Защо да не наблегне на този факт?

— Може би не е искала да привлече прекалено много клиенти?

— Или може би е криела нещо?

Въпросът увисна във въздуха.

— Местна ли е била? — продължи Хелън след кратко мълчание.

— По-скоро не. Другите момичета казват, че е започнала да работи тук преди две години. Уебстраницата ѝ го потвърждава — има местен IP адрес, създаден преди 21 месеца.

— А истинският ѝ адрес?

Чарли поклати глава.

— Засега нищо. Останалите момичета не са знаели за нея почти нищо, била доста затворена в себе си.

— Финансово положение?

— Разговаряме с местните банки, но засега не се е появила сметка на нейно име.

Хелън издиша. Нямаше нищо лесно относно този случай.

— В такъв случай единствената ни надежда са болниците. Колко местни клиники правят този вид операции?

— Петнайсет. Вече се свързахме с всичките, макар че повечето от тях не откликват ентусиазирано, когато се налага да обсъждат клиентите си.

— Ами ентусиазирайте ги тогава. Разкажете им какво се случи с Мартина, покажете им снимките. Трябва да разберем коя е била тя... той.

Чарли не успя да потисне усмивката си; Хелън — също, което не се случваше често. Дали Чарли се заблуждаваше, или отношенията им наистина се подобряваха, след като Хелън я подложи на огромно изпитание? Чарли беше бясна след сблъсъка им — някой да се съмнява в почтеността ти по такъв начин — и дори обмисляше да помоли да я преместят. И въпреки това все още искаше да се хареса на Хелън, все още копнееше за уважението ѝ. В интерес на истината всички жени в полицията искаха да бъдат като нея. Тя беше най-младият детектив инспектор в Хампшир и израстването ѝ в полицейската йерархия бе зашеметяващо. Тя нямаше съпруг и семейство и това ѝ даваше несправедливо предимство в очите на много жени, но въпреки всичко

тя се справяше удивително добре. Беше пример за подражание за всички.

Хелън се обърна към екипа.

— Детектив Брукс ще ръководи нещата днес. Задача с приоритет: клиниките. Знам, че днес сме с един човек по-малко и че всички имате въпроси относно това. Когато настъпи подходящият момент, ще ви предоставя малко повече информация. Но засега искам всички да се съсредоточите върху работата си. Имаме убиец за залавяне.

И след тези думи излезе. Чарли веднага започна да раздава задачи на Сандерсън, Макандрю и останалите, които ги приеха без оплаквания, въпреки че повечето имаха същия ранг като нея. Твърдо решена да изглежда като сериозен професионалист, Чарли действаше енергично и уверено, но вътрешно се усмихваше широко. За пръв път откакто се помнеха, Хелън поверяваше юздите на друг.

71.

В крайна сметка щеше да се наложи да се обади в полицията — не искаше, но нямаше друг избор. Отначало се страхуваше — Стивън го нямаше у дома тази вечер и пиянските удари по вратата я плашеха до смърт. Когато обаче разбра какво всъщност се случваше, отвращението надделя над страха.

Не беше виждала Марк пиян от месеци. Смяташе, че е преодолял зависимостта си, че се е взел в ръце. Но в момента представляваше жалка картинка. Мръсни дрехи, сплъстена коса, завалян говор. От устата му се сипеха отвратителни обиди, докато се ядосваше от негодите си и обясняваше на цялата улица как Кристина не можела да държи краката си събрани, а Стивън бил ходещ вибратор без капка мозък. Блъскането по вратата ставаше все по-силно и съвсем скоро със сигурност щеше да събуди Елси, затова Кристина трябваше да вземе мерки.

Тя откrehна вратата съвсем мъничко, без да маха веригата, и се опита да го успокои. Искаше да си поговорят, но това само го разяри още повече. Какво право имаше тя да спира достъпа му до къщата, крещеше той. Та той искал само да види дъщеря си. Дъщерята, която тя му отнела. Кристина се опита да затвори вратата, но той напъха ръката си в процепа, блъсна я и изтръгна веригата. После тръгна нагоре по стълбите към стаята на Елси. Кристина грабна слушалката и набра 999. Беше чела за загубили разсъдъка си мъже, убили децата си след развод. Способен ли беше Марк на това? Не й се вярваше, но не искаше да рискува. Каза на диспечера какво се случва, даде адреса, а после хукна нагоре по стълбите.

Не знаеше какво ще завари, когато влезе в стаята, и в много отношения я посрещна гледка, много по-лоша от очакванията й. Елси стоеше права в леглото си. Трепереше от страх и плачеше тихо от шок и ужас. Марк се бе свлякъл на пода, а тялото му потръпваше от ридания. Липсата на Елси бе довършила онова, което бе започнала Кристина с развода. Ужасът, изписан по лицето на детето, бе

достатъчен да спре сърцето му. Алкохолът най-после го бе победил, лишавайки го от всичките положителни качества.

Той бе олицетворение на съсипан човек, когото го очакваше живот, изпълнен със самосъжаление и самообвинения. И за пръв път от цяла вечност Кристина изпита чувство, което винаги бе отричала.

Чувство за вина.

72.

Трябваше да е сигурна. Вече бе разрушила кариерата на Марк, а може би и нещо повече; освен това чисто логически фактите срещу него бяха безспорни, но... Хелън бе изпълнена със съмнения. Той изглеждаше толкова наранен, толкова оскърбен, толкова непокорен — не би могъл да изиграе всичко това, нали? След като първоначално бе шокирана от наличието на предател в екипа, впоследствие Хелън започна да се надява, че къртицата би могла да ги отведе право при убиеца. А вместо това се отплеснаха встрани и се отдалечиха от целта. Хелън се изкушаваше да зареже всичко. Да обърне още сега и да се върне направо в стаята за разследване, ала вече бе твърде късно за това. Вече бе връчила изпълнителния лист и сега предстоеше съдебен процес. Но докато бравата все още висеше над главата му, Хелън трябваше да се увери в правотата си. И тъкмо докато разглеждаше служебните досиета на персонала, откри нещо любопитно. В деня, когато показанията на Ейми бяха свалени тайно от сървъра, Хелън бе в криминалистичната лаборатория, Уитакър плаваше с лодка в Пул, а Чарли бе във от подозрение — поне според Хелън. Оставаха Марк и техниците: Питър Джонсън, Саймън Ашдаун и Джереми Лейн. И тримата стачкуваха през онзи ден, така че не би могло да е някой от тях... но имаше нещо любопитно около Саймън Ашдаун. Нещо, което Хелън бе пропуснала да забележи. Той бе дошъл в полицията в Хампшир от лондонския отдел на Националната служба за борба с престъпността, където бе помогнал за създаването на нова база данни, и бе пристигнал тук в резултат на повишение. Беше добър служител, вписа се добре в колектива, но сега го прехвърляха обратно в Лондон. След като бе работил с тях едва четири месеца. Странен ход, необясним и нелогичен, при положение че беше предплатил едногодишен наем за апартамент в Портсмут. Нещо се беше случило. Но не официално. Нещо тайно и притеснително го караше да тича обратно към Лондон.

Хелън вече бе надушила следа и подозренията ѝ се засилваха от факта, че Ашдаун го нямаше никъде. Отпуск по болест — макар че никой нямаше представа какво не му беше наред. Всъщност не беше точно така. Хората знаеха какво не му беше наред, просто не знаеха дали беше болен, или не. На Хелън ѝ отне доста време да предположи Питър Джонсън и да го накара да говори за колегите си, но когато най-после успя, бързо разбра, че Саймън Ашдаун не се ползваше с добро име.

Той бе провалил стачката. Хелън усети как косъмчетата по тила ѝ настръхват, когато чу това. Ашдаун не беше член на Профсъюза, но въпреки това от него се очакваше да подкрепи начинанието на колегите си и началника си и да уважи едnodневната стачка. Ала той не го бе направил. Бил саможив по природа, избягвал социални контакти и често лазел по нервите на хората. Това го правеше негоден за работа в колектив и може би лесна потенциална мишена за Микъри? Питър Джонсън не скри антипатията си към Ашдаун, но отрече да има нещо общо с преместването му. Било възможно той и колегите му да са го накарали да се почувства нежелан — обичайното отношение спрямо стачкоизменници — но отказа да каже каквото и да било повече поради опасения от обвинение в тормоз. Преместването вероятно било идея на Ашдаун.

— Но ще трябва да го попиташ лично — заяви Джонсън.

Точно това възнамеряваше да направи Хелън. Но за тази цел първо трябваше да го открие. Никой не го беше виждал от седмици.

73.

Усещаше единствено вкус на повърнато. И на кръв. Чувстваше устата си пресъхнала, гърлото — възпалено, а главата ѝ пулсираше от тъпа, упорита болка. Не беше яла от дни и усещаше как в стомаха ѝ започват да се образуват язви. Но това не я притесняваше — единственото, което искаше, от което се *нуждаеше*, бе вода. Обикновено пиеше по няколко литра на ден и започваше леко да се изнервя, ако внезапно се озовеше далеч от живителната течност. Колко смешни ѝ изглеждаха тези дребни лишения сега, когато буквално умираше от жажда. Никога досега не се бе замисляла над този израз, но вече осъзнаваше усещането и познаваше усещането. В съзнанието ѝ трайно започваше да се загнездва отчаяние — тя инстинктивно предчувстваше, че няма спасение.

Санди лежеше неподвижен на земята; може би се надяваше да си отиде кротко в съня си. Спокойна смърт, която да сложи край на този кошмар. Някаква надежда. Бяха в капан. И това беше всичко. Очите на Микъри се стрелнаха вляво, към мухите, които кръжаха над отпадъците в ъгъла. Мухите се бяха появили по-късно, затова се запита как бяха влезли. През коя миниатюрна пукнатина на тази тенекиена кутия бяха проникнали? Малките копеленца вероятно можеха да идват и да си отиват, когато пожелаеха.

Когато за пръв път се събуди от унеса и дойде в съзнание, Микъри бе замаяна и объркана. Беше толкова тъмно, че не можеше да прецени нито часа, нито къде се намираше, нито какво се бе случило с нея. Изплаши се до смърт, когато чу раздвижването на Санди. Дотогава смяташе, че сънува, но тревогата на Санди я върна в стряскащата реалност на ситуацията, в която се намираха.

Двамата незабавно се заловиха да изследват пространството, блъскаха по стените, опипваха спойките в метала и бавно стигнаха до съкрушителния извод, че се намират в нещо като гигантска метална кутия. Товарен контейнер? Вероятно, но нима имаше значение? Беше масивен, здраво заключен и без изход. Не им трябваше да знаят повече.

Малко по-късно се натъкнаха на пистолета и телефона. И точно тогава всички смели опити на Микъри да отрече очевидното се срутиха окончателно.

— Тя ни докопа, Санди.

— Не. Не, не, не, не. Трябва да има друго обяснение. Трябва.

— Прочети съобщението в шибания телефон. Докопа ни.

Санди отказа да погледне телефона. Не искаше да коментира изобщо. А и какво би могъл да каже? Беше ясно, че нямаше лесен начин за измъкване — имаше две опции: гладуване до смърт или убийство. Микъри бе тази, която събра кураж да ги изрече на глас. Санди се държеше като страхливец, като слабохарактерен човек, който не искаше да се изправи очи в очи срещу ситуацията. Но Микъри го принуди. Решиха да действат. Чакането бе твърде непоносимо. Отчаянието — също. Сега животът им представляваше бавно мъчение и трябваше вече да предприемат нещо. Затова решиха да теглят чоп. С мухи, тъй като не разполагаха с нищо друго.

Микъри застана срещу Санди и протегна ръце към него. В едната си длан стискаше мъртва муха. В другата нямаше нищо. Ако Санди избере мухата, щеше да живее. В противен случай щеше да умре.

Санди се колебаеше, копнееше да пробие с поглед кожата и да разкрие съдържанието в дланите на Микъри. Ляво или дясно? Живот или смърт?

— Хайде, Санди. Просто избирай и да се свършва, мамка му.

Гласът на Микъри звучеше отчаяно, умолително. Но Санди не чувстваше никакво съжаление, просто не можеше да изпита никакво съжаление. Застинал в момента, той не можеше да помръдне и мускулче.

— Не мога да го направя.

— Направи го веднага, Санди. Или аз ще взема решението вместо теб, кълна се.

Свирепият ѝ тон успя да изтръгне Санди от вцепенението му. Той раздвижи устни в молитва, бавно протегна ръка и решително притисна пръст върху лявата ръка на Микъри.

Последва дълго, мъчително очакване. Тогава Микъри бавно обърна ръката си и разтвори длан пред очите на двамата.

74.

Това беше най-странният ден. Най-хубавият и най-лошият едновременно. Чарли лежеше в леглото, опитвайки се да го осмисли.

След като Хелън си тръгна, екипът се залови за работа, воден от енергията и устрема на Чарли. Тя насърчаваше хората си да бъдат безмилостни с управителите на клиниките, които отговаряха уклончиво и се криеха зад лекарската тайна, и екипът напредваше добре по списъка с хирурзи, квалифицирани да извършват операции за смяна на пола. В крайна сметка обаче удариха на камък. Всички бяха разпитани, но никой не разпозна Мартина, нито пък успя да хвърли светлина по въпроса за самоличността ѝ от периода, когато е била мъж. Налагаше се да разширят търсенето. Съществуваха няколко десетки клиники в цялата страна, които извършваха тази процедура, така че трябваше да се свържат с всички. Молеха се Мартина да не е правила операцията си в чужбина — това би било почти непосилно за ограничените им ресурси, а те отчаяно се нуждаеха от следа, която да ги насочи в правилната посока. Чарли остави момчетата да се занимават с това. Виеше ѝ се свят от умора и имаше нужда от кратка почивка. Докато шофираше към дома си, настроението ѝ се пооправи при мисълта да прекара мъничко ценно време с приятеля си и котката, да хапне прилична храна и най-важното — да поспи.

Ремонтна дейност на пътя. И отклонение. Досадно, но какво да се прави. Ала това означаваше, че Чарли трябваше да избере необичаен маршрут към дома си. Маршрут, който минаваше точно покрай апартамента на Марк. Обзе я внезапно чувство за вина, когато осъзна, че за кратко го бе забравила напълно. Беше толкова устремена да докаже на себе си (и на Хелън, естествено), че може да ръководи екипа. И докато го правеше, се бе проявила като лош водач и недостоеен приятел — човек не биваше да забравя ранените другари в отчаяните си усилия да спечели битката.

Мислено се укори за своята безсърдечност, отби колата и слезе. Дали това бе добра идея? Може би не, но искаше да поспи тази нощ, а

единственият начин да успокои съвестта си, бе да провери състоянието на Марк. Никой друг от полицията не би го направил, със сигурност.

На какво се бе надявала? Че Марк ще се чувства изненадващо добре? Той бе развалина — вонеше на пот и алкохол.

— Вярваш ли й?

Директният му въпрос я завари неподготвена.

— На кого да вярвам?

— На нея. Смяташ ли, че съм ви предал?

Последва дълго мълчание. Имаше две възможности — официалната версия и истината. В крайна сметка тя избра второто.

— Не.

Марк издиша шумно, сякаш досега бе сдържал дъха си. После сведе поглед към пода, за да прикрие емоциите си.

— Благодаря ти — смотолев, без да я поглежда, но Чарли усети огромното му възмущение. Тя инстинктивно се приближи, седна до него и обгърна с ръка раменете му. Той се притисна към нея, радостен от подкрепата й.

— Мислех си, че се влюбвам в нея, това е най-тъжното.

Ха! Чарли направо зяпна.

— Наистина ли?

Марк кимна.

— И какъвто съм си глупак, мислех си, че от това може да излезе нещо хубаво. А после...

— Може би не е имала друг избор. Може би искрено е смятала, че...

Чарли реши да замълчи. Нямаше начин да довърши изречението, без да го заболи. Обвинението в корупция е най-лошият удар, който би могъл да се нанесе върху полицаи.

— Мога да предположа какво говорят по този въпрос в управлението. Но аз съм невинен, Чарли. Не съм направил нищо лошо. И искам да се върна. Ужасно много искам да се върна... Така че... ако има нещо, което можеш да направиш... някакъв начин, по който можеш да й повлияеш и да я накараш да спре това...

Марк замълча. Чарли не успя да измисли отговор. И двамата знаеха, че точно в момента нямаше връщане назад. Дори и да го оправдаеха, кой би го приел обратно, имайки предвид поредицата му от фалстартове и проблеми? В тези времена, когато никой не наемаше

нови хора, човек не бе склонен да рискува, особено ако съществуваше и най-слабо съмнение за безотговорност или непочтеност. С какви думи Чарли да го успокои, без да го лъже?

— Ще го преодолееш, Марк. Сигурна съм.

Не беше сигурна, че си вярва. Не беше сигурна, че и Марк ѝ вярваше. Тръгна си с обещанието, че скоро ще се отбие пак. Марк дори не си даде сметка, че вече я няма, и отново потъна в себе си.

Докато шофираше към дома си, Чарли се разкъсваше от съмнения. Марк не беше от онзи тип хора, които биха направили нещо глупаво, нали? Не ѝ се вярваше, но кой би могъл да каже със сигурност? Той очевидно беше съсипан. Нямаше нито съпруга, нито дете у дома, не ходеше на работа, залиташе към чашката...

Изведнъж всички тези мисли натежаха в съзнанието на Чарли. Главата я заболя, стомахът ѝ се бунтуваше. Повдигаше ѝ се и тя спря колата в една отбивка. Отвори вратата тъкмо навреме и мощно повърна обяда си на два пъти върху асфалта. Едва тогава ѝ олекна.

По-късно вкъщи, сгушена в топлата прегръдка на приятеля си Стив, я нападнаха друг тип съмнения. Измъкна се тихичко от сънената им прегръдка, вмъкна се на пръсти в банята и отвори шкафа над мивката. Обзета от нетърпение и тревога, отвори картонената кутийка.

Десет минути по-късно вече имаше отговор. Беше бремна. Опитваха безуспешно цяла вечност и ето, най-после... Миниатюрно синьо кръстче. Вторият тест даде същия резултат. Едно от онези дребни неща, които преобръщат живота ти колосално. Стив кротко спеше в неведение, докато Чарли продължаваше да седи на ръба на тоалетната чиния, все още изненадана. И за пореден път в този ден очите ѝ се напълниха със сълзи. Само че този път не от мъка, а от радост.

75.

В продължение на секунда-две се взираше в очната му ябълка. После изчезна. Хелън бе успяла да издири апартамента в центъра на града, нает от Саймън Ашдаун. Тя натисна входния звънец, като едва се овладяваше да удари с юмрук по вратата. Дълга пауза, никакво движение. Тя натисна звънеца още веднъж. И още веднъж. После спря и се послуша. Стори ѝ се, че чу проскърцване на паркет, после стъпки, съвсем тихи. А след това в шпионката се появи око. Хелън очакваше това — надяваше се — затова предвидливо вече самата тя надничаше през шпионката. Окото незабавно се скри от погледа ѝ. Издайническите знаци на отдалечаващи се стъпки я накараха да се усмихне — беше разкрит, защо тогава стъпваше на пръсти?

В подобна ситуация полицаят е изправен пред няколко възможности. Може да избере официалната процедура, да подаде молба за съдебно разрешение и прочее, но когато работи сам, това почти винаги означава, че заподозреният изчезва, докато полицаят попълва формуляри. Може и да действа по неофициалния начин и да се престори, че си тръгва, а после да заеме наблюдателен пост на улицата. Това обикновено върши работа, тъй като беглецът бърза да напусне апартамента и често се озовава на улицата в рамките на един час. Но Хелън не беше от търпеливите. И точно поради тази причина решително се отправи към стаичката на портиера — стряскайки го по време на късната му закуска — и настоя да отвори апартамент №21.

Той спокойно би могъл да се възползва от правото си да помоли — да настоява — за съдебно разпореждане, но хората обикновено спират да разсъждават разумно, когато видят полицейската карта. Страхувайки се от порицание или развълнувани от драматичността на момента, те обикновено се подчиняват. Какъвто бе и случаят в момента — шашнатият портиер отвори апартамент №21 без никакво колебание. Изглеждаше някак изненадан и разочарован, когато Хелън хлопна вратата под носа му — за цялото си усилие получи единствено бегла усмивка на благодарност.

Ашдаун се подготвяше за бягство. Опакованите пътни чанти, ключовете за кола — човекът тръгваше на път. Но в момента стоеше неподвижен като пън, докато Хелън крачеше през стаята към него. Изглеждаше уплашен и роптаеше, че действията ѝ са незаконни — но не звучеше заплашително. Хелън прибра полицейската си карта и посочи към свободен метален стол. След кратка пауза Ашдаун прецени ситуацията и избра да се подчини.

— Защо го направи, Саймън?

Хелън не я биваше в обиколния подход, затова заложи на директната атака. Бързо и решително тя изложи в прав текст обвиненията — нелегално източване на поверителна информация, компрометиране на действащо разследване за финансова изгода — с намерението да лиши Ашдаун от възможност да усуква или да си измисли оправдания. За нейна изненада той разпалено защити действията си.

— Не е възможно да съм бил аз.

— Защо?

— Защото всеки технически консултант има собствен уникален код за достъп. Това е единственият ни начин за влизане и излизане и винаги е ясно кога сме имали достъп до системата и как сме я използвали.

— Би трябвало да има начини да се заобиколи това...

— Не и за нас. Персоналът от техническата поддръжка непрекъснато щъка наоколо, понякога работим заедно с полицията, понякога не. Системата за достъп бе създадена с цел да не се компрометира разследване и за да се следи текучеството на кадри. Ако проверите...

— Защо тогава излъга? — прекъсна го Хелън. Нямаше желание да слуша лекции.

— Защо смятате, че съм излъгал?

— Разпитах всички, които са имали достъп до разследването, за да се информирам за действията им през онзи ден, и ти, заедно с останалите служители от техническия отдел, твърдеше, че си стачкувал. Но ти не си стачкувал. Бойкотирал си стачката.

— И какво от това? Бях против тази стачка, затова отидох на работа. Останах там съвсем за малко, така че, когато ме попитаха, реших, че ще е по-добре да излъжа, за да не разберат останалите.

— Обаче не се получи, нали? Кой им каза?

Ашдаун за пръв път се смути. *Най-после напредък*, помисли си Хелън.

— Не знам как са разбрали — измърмори той, вперил поглед в обувките си.

— Амбициозен човек ли си, Саймън?

— Предполагам.

— Предполагаш? Твърде млад си за толкова добра заплата, оценяван си много високо. Наистина би могъл да постигнеш много. Всъщност преместването ти в Хампширската полиция е било голямо повишение, нали?

Ашдаун кимна.

— И въпреки това само след четири месеца на страхотната ти нова работа ти се връщаш на старата си позиция. Работа, за която — ако се вярва на молбата ти за поста в Хампшир — ти смяташ, че си овладял до съвършенство и ти е станала досадна.

— Всички говорим такива неща на интервюта за работа.

Той продължаваше да се взира в обувките си.

— Какво се случи?

Дълго мълчание.

— Промених решението си. В Саутхамптън така и не успях да се почувствам у дома си, нямаше никакви приятели, а после... когато момчетата започнаха да странят от мен, защото не членувах в профсъюза, реших, че мястото ми не е тук.

— Нека ти припомня обаче, че си подал молбата си за прехвърляне, преди момчетата да разберат, че си предал каузата. Колегите ти изрично подчертаха това. На 18-и, по време на запой в „Агнето и знамето“, са те принудили да признаеш, че си бойкотираш стачката. А ти си подал молбата си на 16-и.

— Явно грешат...

— Има няколко свидетели на разговора в бара. Не може всички да лъжат.

Още по-дълго мълчание.

— Истината е... истината е там, че на мен просто не ми харесва тук. Не харесвам хората, не харесвам работата. Искам да се махна.

— Това е доста любопитно, Саймън. Защото на тримесечната атестация си казал, че си много доволен от всичко. Че имаш по-големи

отговорности и това ти харесва. И си получил отлични оценки за работата си, дори намек, че след година те очаква повишение, ако се справяш все така. Имам копие от служебната ти характеристика, ако искаш да я прочетеш.

Хелън му я подаде, но Ашдаун не каза нищо. Човекът изглеждаше дълбоко отчаян. Започваше да поддава. Тя реши да действа безмилостно.

— Ти си преминал полицейското обучение, Саймън, затова няма да ти обяснявам какви биха могли да бъдат последиците за кариерата ти, ако си бил принуден да признаеш, че си излъгал полицейски служител, който води разследване на убийство. Ако си бил принуден да признаеш, че си приел заплащане за предоставяне на поверителна полицейска информация.

Ашдаун седеше абсолютно неподвижно, но ръцете му трепереха.

— С кариерата ти ще бъде свършено. Точка. А аз знам колко важна е тя за теб. — Хелън смекчи тона си. — Знам, че си талантлив, Саймън. Знам, че би могъл да стигнеш далеч. Но ако сега ме излъжеш, ще те унищожа. Окончателно.

Раменете на Ашдаун се приведоха и започнаха да се тресат. Плачеше ли?

— Защо правиш това?

— Защото трябва да разбере истината. Ти ли предаде записа от разпита на Микъри? И ако да — защо? Мога да ти помогна само ако ти ми помогнеш.

Дълго мълчание.

— Мислех, че знаеш — дрезгаво каза той. — Той ми каза, че знаеш.

— Кой?

— Уитакър.

Уитакър. Думата увисна във въздуха, но Хелън все още не можеше да повярва.

— Какво ти каза? Какво е трябвало да зная?

Ашдаун поклати глава, но Хелън бе твърдо решена да получи отговор.

— Кажи ми. Кажи ми веднага, в противен случай ще те арестувам за...

— Уитакър изтегли записа от разпита.

— Но той беше в отпуск тогава...

— Видях го. Наминах през офиса. Заради стачката там нямаше хора. Но Уитакър беше там. Съвсем сам. Каза, че преглежда материалите по случая, а когато по-късно проверих, видях, че е свалил записа от разпита. Не си помислих нищо. Той е началник, така че — защо не? Но когато по-късно разбрах, че разпитваш всички, за да разбереш какво са правили през онзи ден, осъзнах, че Уитакър е сгрешил. Объркал е дните. Отидох да говоря с него. Не исках да си има неприятности заради някаква глупава грешка.

— Подмазал си му се.

— Нещо такова. Уитакър ме харесваше, смяташе, че ме чака добро бъдеще. Затова просто го споменах... за по-сигурно. Да, обаче на него това не му хареса. Изобщо. Каза, че съм се заблудил, но аз знаех, че не съм.

Той замълча, изглеждаше уплашен.

— Продължавай. Какво стана после?

— Каза, че може да разруши кариерата ми с едно телефонно обаждане. Че не си давам сметка в какво се забърквам. Ние... той реши още тогава, че аз трябва да бъда прехвърлен обратно в Лондон по най-бързия начин. Предполагам, че той е разгласил новината, че съм бойкотирал стачката. Като причина за напускането ми. Каза ми, че ти знаеш всичко това. Че е твоя идея.

В Хелън се надигна мощен пристъп на гняв, но умело го овладя. Трябваше да остане спокойна и концентрирана. Това наистина ли се случваше?

— Казал ти е, че аз съм замесена?

— Да, че ти се занимаваш с всичко това, така че няма смисъл да ти казвам каквото и да било.

— Ти какво направи след това?

— Опитах се да продължа да си върша работата, но просто не можех, а и момчетата допълнително налягаха обстановката. Затова си взех отпуск по болест. Оттогава се крия тук и чакам да мине времето до преместването ми...

Той замълча, сякаш изведнъж осъзна ситуацията, в която се намираше.

— Положението ти не е толкова отчайващо, Саймън. Ако това, което ми каза сега, е вярно, аз ще направя всичко възможно да ти

помогна. Можеш да се върнеш обратно в Лондон, да научиш урока си и да започнеш отначало, на чисто. Можеш да правиш всичко, което си искал да правиш, да постигнеш всичко, което си искал да постигнеш.

Ашдаун вдигна поглед, едновременно смутен и изпълнен с надежда.

— Но в замяна на това искам да направиш нещо за мен. Ще дойдеш с мен в апартамента ми още сега и ще напишеш на хартия всичко, което току-що ми каза. После ще чакаш. Няма да вдигаш телефона си, няма да се обаждаш на никого. Няма да изпращаш имейли, нито съобщения по телефона или в „Туитър“. Ще си седиш тихо и кротко и ще запазим разговора ни в тайна от останалата част на света, докато аз не преценя, че опасността е преминала. Ясно ли е?

Ашдаун кимна. Щеше да направи всичко, което Хелън му кажеше.

— Добре. Да тръгваме тогава.

76.

Вече нямаше връщане назад. Сделката беше сключена. И трябваше да я изпълнят, независимо дали им харесваше, или не.

Когато Микъри отвори лявата си ръка с пълното съзнание, че е празна, Санди се строполи на земята и изстена. Микъри го наблюдаваше, обзета от силни емоции. Отчасти радост, отчасти ужас, но най-вече... облекчение. Тя щеше да живее.

Малко по-късно Санди започна да се моли. Каза ѝ, че не е говорел сериозно, че всичко това било лудост, че трябва да се подкрепят и да не ѝ позволяват да спечели.

— Какво щеше да направиш ти, ако бе спечелил? Щеше ли да ме пощадиш? — бе отговорът на Микъри.

Санди не можа да отговори, което бе повече от красноречиво. Щеше да натисне спусъка и да спаси собствената си кожа. Дълбоко в себе си той бе егоистично копеле.

— Моля те, Хана. Имам съпруга. Имам две дъщери. Познаваш ги лично. Моля те, не им причинявай това.

— Нямаме друг избор, Санди.

— Разбира се, че имаме. Винаги имаме избор.

— Да умрем от глад? Това ли искаш?

— Може да успеем да се измъкнем. Да разбием вратата...

— За бога, Санди, не влошавай нещата. Няма изход. Няма начин да се измъкнем. Това е. Нямаме друг избор.

Тогава той започна да рони сълзи. Но Микъри не трепна. Ако Санди бе спечелил, тя вече щеше да е мъртва, несъмнено. В гърдите ѝ внезапно се надигна омраза — как смееше да моли за милост, на каквато самият той не бе способен — и докато протягаше ръце към нея, тя рязко го отблъсна. Той се препъна и падна тежко върху мръсния метален под.

— Умолявам те, Хана, не го прави, моля те...

Ала Микъри вече държеше пистолета. Никога досега не бе използвала огнестрелно оръжие, дори не си бе помисляла да нарани

някаго, но се чувстваше спокойна и уверена, докато се приготвяше да екзекутира човек, когото някога бе наричала приятел.

— Много съжалявам, Санди.

И натисна спусъка.

Цък.

Празно гнездо. Мамка му. Санди, който секунди по-рано диво размахваше ръце пред себе си в напразни усилия да се предпази от предстоящата болка, застина. После започна да се изправя на крака.

Цък. Цък.

Още две празни гнезда. Санди се втурна към нея.

Цък. Цък. Той се хвърли напред и изби хладното оръжие от ръцете ѝ. Микъри полетя назад и удари главата си в твърдия под. Когато погледна нагоре, Санди стискаше пистолета в ръка. Микъри очакваше да види омраза в погледа му, ала по лицето му се четеше единствено изумление.

— Празен е. Шибаният пистолет е празен — каза той и ѝ го подхвърли.

Какво точно беше казал? Мозъкът ѝ не успяваше да обработи неочаквания развой на събитията. Но Санди беше прав. В пълнителя нямаше патрон. И изобщо не бе имало.

От лявата ѝ страна се разнесе рев и Микъри подскочи от уплаха. Ала това бе просто Санди, който се търкаляше по пода и се смееше през сълзи. Изглеждаше като луд. Луд от щастие. Каква дяволски добра шега се бе оказало всичко. Микъри изпищя. Гърлен писък, смразяващ кръвта. Дълъг, мощен и мъчителен. И всичко това за нищо. Тя ги бе измамила, превърна ги в животни, а после лиши Микъри от заслужената победа. Това бе в разрез с правилата на играта. Не беше честно. Тя трябваше да живее. Тя искаше да живее.

Микъри коленичи на пода; усещаше как енергията ѝ се изцежда от тялото ѝ. Бе победена, пречупена. Зловещият подигравателен смях на Санди кънтеше като погребален камбанен звън.

Когато на другата сутрин Чарли влезе в стаята на разследването, Хелън отново бе поела юздите. Чарли усети леко раздразнение — ролята ѝ на лидер бе продължила не повече от ден — но после веднага долови трескавото вълнение в помещението и ядът ѝ се изпари безследно. Нещо се беше случило.

Две неща всъщност. Едно хубаво и едно лошо. Бяха открили „Мартина“ — от клиника в Есекс твърдяха, че операцията за смяна на пола е правена при тях. Но бяха изгубили Хана Микъри. Тя и личният ѝ адвокат Санди Мортен бяха изчезнали от няколко дни.

— Защо не сте ми казали? — гневно попита Хелън.

— Ние самите току-що разбрахме — отвърна Чарли. — Мортен е бил обявен за издирване преди няколко дни, но за Микъри не се е обаждал никой. Едва когато започнаха да преглеждат имейлите на Мортен, открихме, че са били заедно. Двамата са имали уговорена среща с жена на име Катрин Констабъл. Представила се е като журналист от „Сънди Сън“, но ние се свързахме с тях, нямат служител с такова име.

— Констабъл^[1]? Тя просто ни лази по нервите.

Хелън много се разгневи. Ядосваше се на себе си и на ситуацията. Издирваше предателя в екипа им с такова упорство, че бе изпуснала Микъри от поглед. Ако не бе направила тази грешка, може би най-после щеше да успее да се изправи лице в лице с тяхната убийца.

Тя изпрати целия екип в къщата на Мортен. Вероятно нямаше нужда от толкова много хора, но там „Катрин“ се бе срещнала с Мортен и Микъри — може би ако впрегнеше всички, щяха да попаднат на нишка, улика, свидетелско показание, нещо, каквото и да е. Междувременно Хелън хукна на изток, към Есекс.

Отново бе в ролята на ловец и това ѝ харесваше. Освен това ѝ харесваше възможността да се измъкне от управлението в Саутхамптън — нуждаеше се от време за размисъл. Ашдаун се бе

окопал в апартамента ѝ, извън опасност, като преди това беше написал и подписал собственоръчно показанията си. След взривоопасния им разговор тя бе направила още проучвания. Изобщо не бе поставила под съмнение алибито на Уитакър и сега се проклинаше за това, защото при по-внимателна проверка то издишаше. Защото, въпреки отличните условия за плаване през онзи ден от Пул — времето бе великолепно и почти всички моторни лодки излезли от пристанището — две-три лодки останали на котва, в това число и „Грийн Пепър“, 8-метровата яхта на Уитакър, която той обсипваше с всеотдайни грижи и внимание. Значи Уитакър я бе излъгал за местонахождението си, а друг действащ служител го бе видял на местопрестъплението. Нещо повече, Ашдаун обвиняваше Уитакър и в тормоз, изнудване и нарушаване на закона. През цялото време Уитакър бе бранил собствените си интереси. Сцената с Гаранита бе изиграна с цел да ѝ запуши устата, за да не разпространи историята за серийния убиец — нямаше нищо общо със загриженост към Хелън или екипа. Много деликатна ситуация, с която тя трябваше да се справи изключително внимателно. Успехът на разследването — да не говорим за кариерата на Хелън и нейното бъдеще — зависеше изцяло от следващия ѝ ход.

Клиника „Портърхаус“ в Лаутън изглеждаше луксозна и реномирана. Фоайето беше безупречно, персоналът — също, а цялата обстановка имаше подчертано успокояващо въздействие. Клиниката извършваше множество различни операции, но беше специализирана в решаване на проблеми, свързани с половата идентичност. Терапията бе първата фаза на процес, който в девет от десет случая завършваше с операция и пълна смяна на пола.

Екипът бе разпространил подробна информация при издирването на Мартина. Времевият диапазон бе достатъчно широк, за да усложни проучването — решиха, че операцията е била направена преди три до пет години, и подготвиха дълъг списък от възможни претенденти — но все пак промяната на пола не беше често срещано явление. Освен това разполагаха с ръст, кръвна група, цвят на очите и история на заболяванията, така че имаха много добри шансове за успех. И все пак Хелън се чувстваше на тръни, когато я поведоха за среща с управителя на клиниката.

Управителят, привлекателен хирург с изненадващо космати ръце, поиска уверение, че клиниката няма да получи лоша реклама във

връзка с „убийството на тази проститутка“ (както се изрази самият той), и Хелън се постара да го предразположи, но когато деликатно му напомни, че случаят е достатъчно сериозен и той вероятно ще бъде принуден да им помогне, отношението му се промени.

— Мисля, че може би ще успеем да помогнем — каза той и извади една папка. — Преди пет години при нас дойде млад мъж на около 25 години. Очевидно бе преживял много тежък период, физически и душевно. Препоръчахме му терапия, преди да вземе решение за операция за смяна на пола, предложихме му да обмисли списъка си с допълнителни манипулации и най-малкото да го съкрати. В крайна сметка успяхме да го убедим да се откаже от няколко интервенции, но нищо повече. Беше твърдо решен да се промени изцяло. Освен смяната на пола бе направено уголемяване на задните части, тониране на ръцете и краката и доста работа по лицето.

— Каква работа?

— Преправяне на скулите, уголемяване на устните, удължаване на носа, кожна пигментация, филъри...

— Колко му струваше това?

— Много.

— Имате ли представа по каква причина се е подложил на толкова драстична промяна на външния вид?

— Попитахме го. Винаги обсъждаме с пациента всяка процедура, за да разберем дали... изобщо е необходимо. Но той не желаше да говори. А ние не можехме да го принудим.

В тона му се долавяше отбранителна нотка, затова Хелън реши да не губи повече време и кимна към папката:

— Може ли?

Той ѝ я подаде. Веднага щом видя името му, стомахът на Хелън се сви на топка. Снимката му — млад, обещаващ, жив — го потвърди. Най-лошите ѝ страхове се сбъдваха.

Всичко беше заради нея. От самото начало.

[1] Полицай (брит. англ.). — Б.пр. ↑

78.

Беше мъртва. Сигурно беше мъртва. Тук вътре нямаше достатъчно кислород за муха, а да не говорим за човек. В тялото ѝ не бе останала капчица енергия, капчица живот, едва си спомняше къде се намира. Обгръщаше я мрак. Горещината беше непоносима. Нямаше въздух.

Хана се опита да убеди себе си, ала знаеше, че не беше мъртва... все още не. Смъртта ѝ се виждаше сладко избавление от това бавно мъчение. Мъките ѝ не спираха, не се облекчаваха. Бе доведена до нивото на животно и тънеше в собствените си изпращания.

Кога за последен път бе чула гласа на Санди? Не можеше да си спомни. Мили боже, на какво щеше да мирише тук, ако той умреше? Гниещите екскременти се търпяха, но разлагащ се труп? Ако Микъри имаше някакви останали сълзи, сега щеше да се разплаче. Но очите ѝ отдавна бяха пресъхнали. Тя беше куха обвивка. Затова просто лежеше и копнееше смъртта да я прибере.

Случи се внезапно, без никакво предупреждение — ослепителна светлина, която блесна в очите на Микъри. Тя изрева от болка — сякаш лазерни лъчи пронизаха мозъка ѝ — и притисна ръце към лицето си. Внезапен прилив на свеж въздух, леден, божествен, обгърна тялото ѝ. Ала радостта ѝ не трая дълго.

Някой я влачеше. Отне ѝ време да проумее какво става, но определено някой я влачеше. Някой стискаше ръката ѝ като в менгеме и я влачеше по пода към източника на светлина. Спасяваха ли я? Грейс ли беше това? Или Брукс?

Тялото ѝ се удари в нещо метално и тя изскимтя. Сега нечири ръце я подхванаха и я вдигаха нагоре. Тя инстинктивно разбра, че това не беше спасение, че тук нямаше да намери избавление. Приземи се тежко в някакво тясно, затворено пространство. Опипа с ръце наоколо и бавно, предпазливо започна да отваря очи.

Светлината все още бе мъчително ярка, но тя вече лежеше на сянка, така че можеше да я понася, ако присвиваше очи и хвърляше

бегли погледи. Намираше се в багажник на кола. Безпомощно сгърчена в багажник на кола.

— Здравей, Хана. Изненадана ли си да ме видиш? — Гласът на Катрин, нейната мъчителка и надзирателка. — Недей. Нямам садистични наклонности, затова реших да те пощадя.

Микъри вдигна поглед към нея, неспособна да проумее чутото.

— Но първо искам да направя нещо дребно за мен.

Хана чакаше. Бе готова да направи всичко, което Катрин пожелаеше. Искеше да живее повече от всичко, което някога досега беше искала.

Когато колата потегли, Хана усети, че неволно се усмихва. Нещо — не знаеше какво — се бе случило. Тя бе излязла от чистилището. И си струваше да плати всяка цена, без значение каква.

Дори не й хрумна да се запита какво се бе случило със Санди. За нея той вече не съществуваше.

79.

Тази жена щеше ли някога да спре да им се присмива? Микъри и Мортен бяха петата отвлечена двойка, а убийцата все още не бе направила и един погрешен ход. Сандерсън, Граундс и Макандрю проведоха усърдни разпити от къща на къща с надеждата да открият свидетел на последното отвлечане. Уитакър им предостави допълнителна група униформени полицаи, но полза нямаше. Чарли и Бриджис прекараха деня в дома на семейство Мортен, ръководейки огледа на местопрестъплението, но там не бяха открити никакви улики, нито прашинка. Тримата очевидно бяха пили шампанско — две високи чаши със следи от приспивателно лежах на пода, а върху масичката за кафе бе открит отпечатък от още една, но третата чаша и бутилката бяха изчезнали. Чарли получи гневно обаждане от Уитакър и бе принудена да признае, че нямаха никакъв напредък.

Дързостта да го извърши в дома на жертвата... Нима убийцата беше недосегаема? Нещата започваха да изглеждат точно такива. Къщата на Мортен жужеше от шум и стрес — циркът на криминалистите бе пристигнал в града, а в периферията се мотаеше съпругата на Санди — Шийла, която отказваше да отседне при приятели, защото несъмнено си мислеше, че присъствието ѝ, или поне отказът ѝ да напусне семейния дом, щеше някак да гарантира завръщането на съпруга ѝ невредим у дома. Нямаше да се случи и Чарли го знаеше, макар че нямаше право да го каже на съпругата. Санди щеше да се завърне в чувал за трупове или като психически травмирана развалина, издаваща нечленоразделни звуци. Цялата атмосфера бе потискаща и когато я връхлетя поредният пристъп на гадене, Чарли изхвърча навън.

Повърна тъкмо когато успя да се скрие от чужди погледи. Върна обратно закуската си. Гадеше ѝ се непрекъснато, през целия ден. Имаше нещо необяснимо и тревожно относно създаването на нов живот в този мрачен свят. Двамата със Стив с такова нетърпение очакваха този момент, а сега Чарли се раздираше от колебания. Какво

право имаше тя да въвлече едно бебе във всичко това? Когато наоколо имаше толкова много насилие, жестокост и злоба. Тази крайно потискаща мисъл накара Чарли да повърне още веднъж.

Докато бършеше устата си, телефонът ѝ звънна. Жизнерадостно и неуместно. Тя побърза да приеме обаждането.

— Чарлийн Брукс.

— Помогни ми.

— Кой се обажда?

Последва дълго мълчание, после мъчително вдишване, сякаш човекът отсреща събираше сетни сили, за да говори.

— Обажда се... Хана Микъри.

Чарли рязко се изправи. Определено звучеше като нея. Възможно ли беше?

— Къде си, Хана?

— Пред закусвалня „Пожарната“ на „Сътън стрийт“. Ела веднага, моля те.

И след това затвори.

Чарли пристигна на адреса за броени минути. Бриджис, Сандерсън и Граундс вече пътуваха натам от управлението, следвани от подкрепление. Всички съзнаваха ясно, че това можеше да се окаже капан. Но бременна или не, Чарли възнамеряваше да влезе в него. Когато наближиха „Сътън стрийт“, изключиха сигналните полицейски лампи, а подкреплението, както обикновено, дискретно зае позиция за наблюдение от разстояние.

Микъри се подпираше на стената, сякаш едва стоеше на краката си. Косата ѝ бе сплътена, червеното ѝ палто злокобно подчертаваше смъртнобледата ѝ кожа. Чарли бе шокирана от преобразяването ѝ. Тя хукна към нея, а очите ѝ се стрелкаха наляво-надясно за потенциална опасност. Странно, но сега, когато бе лице в лице с Микъри, се чувстваше много по-уязвима, отколкото бе очаквала. В съзнанието ѝ проблясваха образи на бебето, което растеше в нея, но тя старателно ги отблъскваше. Сега трябваше да се концентрира.

Микъри се срути в ръцете ѝ. Чарли я държа известно време, докато я огледа. Жената представляваше жалка гледка. Колко дълго бе държана в плен, за да стигне до това състояние?!?

Чарли се обади за линейка и докато чакаха пристигането ѝ, се опита да измъкне информация от измършавялата психотерапевтка. Но

Микъри не искаше да говори с нея. Сякаш следваше инструкции и бе твърдо решена да ги спазва до последната буквичка. Микъри, толкова наперена преди, сега изглеждаше уплашена.

— Грейс. — Тихият ѝ глас трепереше.

— Моля?

— Ще говоря единствено с Хелън Грейс.

И разговорът им приключи.

80.

Телефонът ѝ беше изключен, вратата — залостена, а тя бе абсолютно сама. По протокол служителите от ръководния състав не биваше да прекъсват контакт с екипа си по време на толкова важно разследване, но Хелън имаше нужда да остане сама. Имаше нужда да помисли.

Беше взела собственото си досие от отдел „Човешки ресурси“ и внимателно го преглеждаше, като в същото време проучваше месечните полицейски публикации в онлайн архивите на „Саутхамптън Еко“ и „Фронтлайн“. Търсеше липсващата връзка — уликата, която веднъж завинаги щеше да докаже, че мишената на убийцата беше *тя*.

Вече не можеше да има никакво съмнение, че убиецът избираше жертвите си от минали успешни случаи на Хелън. Тя бе спасила Джеймс Хокър (преименуван по-късно на Бен Холанд) от сигурна смърт, когато атакува подивелия му баща. Убийцата обаче се бе погрижила Джеймс/Бен да няма щастлив край. Хелън бе спасила Ана и Мари от подрастващи подпалвачи, но убийцата бе ликвидирала и тях. Мартина бе Мати Армстронг, работил като момче на повикване в Брайтън, когато животът му приел драматичен обрат. Мати бе затворен в мазе, където бе измъчван и изнасилван от банда мъже, докато Хелън и неин колега случайно не бяха чули писъците му и не бяха разбили вратата, за да сложат край на мъките му. И убийцата отново се бе погрижила той да не оцелее. Микъри вероятно бе просто бонус, малка шегичка за сметка на Хелън — времето щеше да покаже — така че оставаха само Ейми и Сам. Те бяха липсващото звено. Каква връзка имаха те с Хелън? Какво бяха направили, за да привлекат вниманието на убийцата?

Хелън бе получила официална похвала за действията си в случаите с Джеймс и Мартина. В старите броеве на „Фронтлайн“ имаше нейна снимка, на която се виждаше как получава грамотата си — леснодостъпна за всеки човек, който разполагаше с компютър.

Нямаше официална похвала за начина, по който бе помогнала на Ана и Мари, но историята бе публикувана в „Саутхамптън Еко“ и името на Хелън фигурираше в статията. Това също можеше да се открие лесно онлайн. Но къде бяха Ейми и Сам? Бяха съвсем млади хора, така че трябва да са били деца, когато Хелън ги е срещнала. Тя не успя да си спомни за никакви сериозни инциденти в кариерата си, в които имаше замесени малки деца. Просто нямаше логика.

Хелън бе получила още няколко похвали, най-значимата от които бе за бързата ѝ реакция по време на голямо пътнотранспортно произшествие. Но това бе преди повече от двайсет години, когато Ейми и Сам още не са били родени. Тя унило потърси броевете на „Фронтлайн“ от онази година. Помнеше всички подробности около случая, но внимателно ги прочете отново. На връщане от „Торп Парк“ шофьор на автобус задрямал на волана. Автобусът му свърнал през централната бариера и навлязъл в движението в насрещното платно на магистрала близо до Портсмут. Шофьорът загинал на място, както и няколко от шофьорите и пътниците в другите автомобили. От сблъсъка на множеството коли избухнал пожар и благодарение на героизма на двама пътни полицаи, пристигнали първи на местопроизшествието, броят на жертвите бил сведен до минимум. Един от тези двама полицаи беше младата Хелън, постъпила на работа в „Пътна полиция“ едва три месеца преди това. По онова време тя не харесваше работата си и ясно изразяваше желанието си да продължи напред, но правилата трябва да се спазват и затова трябваше да изтърпи задължителния стаж. По време на спасителните дейности след инцидента Хелън беше впрегнала всичките си умения и въпреки ужасните гледки наоколо, според всички бе демонстрирала невероятна съобразителност и храброст. Заедно с Луиз Танер бяха измъкнали от автомобилите десетки ранени хора, изпаднали в шок, докато пожарът постепенно разширяваше периметъра си. Скоро след това бе пристигнала пожарната команда и бе го потушила, но всички споделяха мнението, че бързите реакции на двете млади полицейски служителки бяха спасили десетки човешки животи. Имената на Хелън и Луиз бяха споменати в статията на „Фронтлайн“, а списъкът с имената на местните жертви бе публикуван в „Саутхамптън Еко“ и „Портсмут Нюз“, но нямаше никаква информация за оцелелите ранени. Всички се

интересуваха повече от трагедията на загиналите. Хелън се отпусна назад в стола си.

Поредната задънена улица. Дали Ейми и Сам бяха просто случайни жертви? Може би, но пък убийцата бе толкова старателна в издирването на останалите — трябваше да има някаква връзка.

Хелън реши да прерови архивите на националните вестници, тъй като много от участниците в катастрофата бяха пасажери от ферибота, пътуващи към Портсмут за ваканцията си. Прегледа репортажите в „Гардиън“, „Таймс“, „Мейл“, „Експрес“, „Сън“, „Мирър“, „Стар“... нищо интересно.

Точно преди да се откаже, реши да направи един последен опит. Жълтият вестник „Тудей“ обожаваше този тип трагедии в краткото си съществуване като национален ежедневник, затова Хелън реши да прегледа броя от онзи ужасен ден.

И точно тогава направи откритието си. В центъра на двете страници, посветени на касапницата, имаше снимка на млада жена полицай, която спасяваше пострадала. Снимката трябва да е била направена от свидетел на катастрофата и продадена на вестника, тъй като под нея не бе отбелязано име на фотографа. Точно поради тази причина никой друг вестник не я бе публикувал и точно поради тази причина Хелън я бе пропуснала.

Снимката беше хубава и обясняваше всичко за Хелън. Лицето ѝ се виждаше ясно, както и това на жената, която спасяваше от пожара.

Изведнъж всичко се нареди на мястото си.

81.

Хелън натисна звънеца и го задържа. Беше късно и едва ли щяха да я посрещнат с отворени обятия, но нямаше друг избор. Даян Андерсън се държа враждебно, но осъзна, че Хелън няма да си тръгне, затова я покани да влезе. До гуша им бе дошло от нахални съседи, които непрекъснато следяха какво се случва в дома им. Не искаше да подхранва болното им любопитство.

— Ще извикам Ричард — каза Даян през рамо и се запъти към стълбището. Не можеше да понесе сама поредната серия от въпроси.

— Преди това бих искала да погледнеш нещо.

Хелън ѝ подаде принтирано копие на снимката от „Тудей“. Даян застина подразнена, върна се във всекидневната и дръпна листа от ръката ѝ. Когато го погледна, раздразнението ѝ премина в шок.

— Разпознаваш ли хората на снимката? — попита Хелън. Нямаше време за празни приказки.

Даян мълчеше. Шокът отстъпи място на тревогата. Ричард можеше да се появи всеки момент от горния етаж.

— Е?

— Това съм аз — едва чуто каза тя.

— Значи ти и аз *всъщност* сме се срещали и преди.

Даян кимна, но продължи да гледа в пода.

— Ти знаеше ли това? Когато се видяхме, след като Ейми бе... след смъртта на Сам... ти знаеше ли, че сме се срещали и преди?

— В началото не. Бях в шок от събитията. Но после... чудех се... не бях сигурна.

— Защо, по дяволите, не каза нищо? — Хелън вече не можеше да контролира гнева си.

— Какво значение има, за бога? Каква връзка има това с всичко останало?

— Има значение, защото те свързва с полицията... и конкретно с мен. Защо не каза нищо?

Даян поклати глава, не желаше да говори на тази тема.

— Трябва да знам, Даян. Ако ми помогнеш сега, аз ти обещавам, че ще открием убиеца на Сам, но ако не го направиш...

Даян изхлипа, после хвърли поглед към стълбището. Ричард го нямаше... засега.

— В онзи ден не бях с Ричард. Прибирах се от Солсбъри с друг мъж.

Тогава Хелън разбра.

— Любовникът ти?

Даян кимна и по лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Трябваше да се срещна с него, защото... защото бях бременна. От него. Ейми е... негова. Той искаше да напусна Ричард и да бъдем заедно... но... на връщане катастрофирахме. Той загина. Аз също бях заклещена, краката ми бяха притиснати, мислех, че ще умра в пожара, но...

— Аз те измъкнах.

Хелън сведе поглед към снимката. Ако човек се вгледаше внимателно, щеше да забележи леко издутия ѝ корем. Хелън бе спасила не само живота на Даян, но и този на Ейми. Призля ѝ от тази мисъл — тяхната убийца бе много по-коварна и извратена, отколкото си мислеха.

— За какво е всичко това? Какво значение има случилото се през онзи ден?

Въпрос за шест милиона долара.

— Сега не мога да ти кажа, Даян, но вече имаме много по-голяма яснота относно причината за отвличането на Ейми. Ще ти обясня веднага щом разбера отговора. Но съм длъжна да те помоля да запазиш този разговор в пълна тайна, поне засега.

Даян кимна — такова бе и нейното желание.

— Ще заловим убиеца на Сам — продължи Хелън — и Ейми ще получи справедливост. Давам ти думата си. Колкото до останалото, изборът е твой. Аз нямам интерес да разрушавам бракове.

Даян я изпрати до входната врата. Хелън веднага включи телефона си. Имаше няколко съобщения от Чарли и когато се свърза с нея, веднага разбра новината за Микъри. Играта ставаше все по-странна и все по-заплетена и Хелън изпита тревожно предчувствие, че нещата щяха да ескалират до перфектно планирана кулминация. В полицейската си кариера тя бе срещала много неприятни хора и

трескаво започна да ги прехвърля един по един през ума си в отчаян опит да разпознае убиеца.

— Идвам, Чарли, но първо искам да направя нещо за мен.

— Да, шефе?

— Искам да откриеш местонахождението на Луиз Танер.

82.

Хана Микъри никога не бе гризала ноктите си. Но сега ноктите ѝ бяха изгризани до кръв. Каква ирония. Много от пациентите ѝ скубеха косите си и гризяха ноктите си, а нейната работа бе да ги превръща в разумни и стабилни личности. А в момента самата тя представляваше развалина, която бръщолевеше несвързано и бе изгубила чувството си за самоконтрол.

Къде беше Грейс? Това чакане я измъчваше. Когато сключи сделка с похитителката си, всичко звучеше толкова просто. За да получи свободата си, трябваше да изпълни задачата. Усмихна се тъжно при мисълта, че в кратките опияняващи моменти след споразумението бе получила мимолетно видение за живот отвъд страха и отчаянието. Живот, в който тя би могла да използва удачно ужасното си преживяване, и по-специално възстановяването си от него. За да помага на другите. За да помогне на себе си.

Сега това ѝ звучеше глупаво. Хилав полет на въображението, плод на разстроеното ѝ съзнание. Може би нямаше да успее да се види с Грейс? Може би щеше да се провали? Мъките ѝ продължаваха.

И тогава внезапно Хелън се появи в стаята. Микъри изпадна в еуфория, въпреки че Грейс видимо се стресна от външния ѝ вид. Опита се да си придаде състрадателно изражение, но Микъри се почувства като екзотично, противно създание, изложено на показ в клетката на влечугите.

Хелън от своя страна бе потресена от гледката. Хладнокръвната и самоуверена Микъри сега изглеждаше като онези луди лелички, които срещаш ежедневно в благотворителните кухни. Бездомни жени, толкова очукани от живота, че приличаха на душевноболни.

— Не я искам тук — отсече Микъри и хвърли обвинителен поглед към Чарли.

— Детектив Брукс трябва да присъства по протокол...

— Не може да остане тук. Моля те.

Очите ѝ се насълзиха, а в тона ѝ се долавяше отчаяние. Цялото ѝ тяло се тресеше. Хелън кимна на Чарли и тя незабавно напусна стаята.

— Какво се случи с теб, Хана? В състояние ли си да ми кажеш?

— Знаеш какво се случи с мен.

— Мога да предположа, но искам да го чуя от теб.

Микъри поклати глава и сведе поглед към пода.

— Ти не си арестувана и аз нямам никакво намерение да повдигам обвинение срещу теб за неща, които си била принудена да извършиш. Ако си убила Санди... тогава ми кажи къде...

— Санди не е мъртъв — прекъсна я Микъри, — поне доколкото аз знам. Аз не съм му причинявала нищо.

— А къде е той? Ако можем да му изпратим помощ...

— Не знам. Бяхме в метален контейнер, товарен контейнер долу до доковете, предполагам. Усещах миризмата на морето, докато ме влачеха навън.

— Кой те влачеше?

— Тя. Катрин.

— Нека изясним това. Тя те измъкна навън лично и те пощади, въпреки факта, че Санди е бил жив и здрав.

Микъри кимна.

— Пистолетът беше празен. Тя изобщо не е възнамерявала да убива когото и да било от нас. Всичко е било една голяма шибана шега.

Хелън се облегна на стола си и се опита да проумее чутото.

— Защо, Хана? Защо те пощади?

— Защото искаше да ти предам съобщение.

— Съобщение?

— Трябваше да се свържа с Брукс, но да говоря с теб. Само с теб.

— И какво е съобщението.

— Поздравления.

Хелън мълчеше и чакаше да чуе още, но Хана не каза нищо повече.

— Това ли е всичко?

Микъри кимна.

— Поздравления — повтори тя. *Няма начин да сгреши в предаването на това съобщение*, помисли си Хелън.

— Какво означава това? — Въпросът на Хана Микъри звучеше отчаяно. Сякаш отговорът на Хелън би могъл да осмисли ужасните ѝ

преживявания.

— Означава, че сме все по-близо до убийцата.

— Коя е тя?

Хелън замълча. Какво да й каже?

— Не съм сигурна, Хана. Все още не.

Хана изсумтя — изглеждаше крайно объркана.

— И какво се очаква от мен да правя, докато вие си играете на стражари и апаши?

— Можем да ти предложим сигурно място, където да отседнеш, както и лична охрана, ако това е...

— Не си правете труда.

— Говоря сериозно, Хана, можем да се погриж...

— Мислиш, че нещо може да я спре? Тя няма да се предаде. Тя ще победи. Нима не разбираш?

Очите на Микъри мятаха искри. Изглеждаше напълно обезумяла.

— Нека извикам лекар, Хана. Наистина смятам, че...

— Надявам се да спиш спокойно нощем.

Микъри сграбчи ръката ѝ и я стисна силно.

— Каквото и да си направила, надявам се да спиш спокойно нощем.

Хелън прекъсна разговора им и излезе да потърси дежурния лекар на управлението. Думите на Микъри все още кънтяха в ушите ѝ. Пророчески думи, злокобни. Хелън бе толкова погълната от мислите си, че не чу веднага как някой я вика по име.

Уитакър. Трябваше да го предвиди. Хелън мислено се нахока за това, че не бе подготвила предварителен план за действие в тази деликатна ситуация.

— Как е тя? Успя ли да измъкнеш нещо от нея?

Говореше с делови тон, но Хелън усещаше напрежението му. Той бе добър политик и добър актьор, но сега губеше почва под краката си. Нямаше никаква представа в какво състояние бе Микъри и какво говореше. Тя можеше да разруши кариерата му само с две изречения.

— В лошо физическо състояние е, сър. Но се държи и оказва съдействие.

— Добре, много добре. — *Не особено убедително*, помисли си Хелън.

— А адвокатът? — продължи Уитакър. — Той...?

— В момента не сме сигурни. Напълно възможно е да е оставила и двамата живи.

Това видимо го разстрои.

— Е, дръж ме в течение. Няма да можем да държим капака на тенджерата затворен още дълго, така че...

Тръгна, без да довърши изречението си. А сега накъде? Хелън знаеше, че няма голям избор. В управлението не беше лесно да се намери сигурно място, където да говори спокойно. Но зад контейнерите за боклук на лавката имаше едно такова местенце. Именно от там тя се обади на отдел „Антикорупция“.

— Това, което ще ви кажа сега, не трябва да излиза извън стените на тази стая, ясно ли е?

Хелън се бе върнала в стаята на разследването. Чарли, Бриджис, Граундс, Сандерсън, Макандрю — всички бяха извикани на брифинг и слушаха напрегнати, в очакване. Всички кимнаха в унисон след въпроса на Хелън и зачакаха.

— До този момент нашата убийца е атакувала пет двойки. Всяка от тях е свързана с мен по някакъв начин.

Тя видя реакцията на екипа, но никой не посмя да я прекъсне в това й настроение, така че Хелън продължи:

— Мари и Ана Стори. Спасих ги от уличните банди. Бен Холанд, роден като Джеймс Хокър, щеше да бъде убит от обезумелия си баща, но аз се намесих и го предотвратих. Мартина, нашата проститутка, всъщност бе Мати Армстронг, момче на повикване, което беше измъчвано и изнасилвано, докато аз и колегите ми не го спасихме.

Приглушен шепот от страна на екипа.

— Даян Андерсън, тогава бременна с Ейми, била в един от автомобилите от верижна катастрофа до Портсмут. По онова време с Луиз Танер работехме в „Пътна полиция“ и спасихме нея и нероденото й бебе — Ейми. Даян го е премълчала, защото тогава не е пътувала със съпруга си... но сега го призна.

— А Микъри? — Най-после някой се осмели да зададе въпрос. Макандрю.

— Микъри и Санди бяха бонус. Малка шега за наша и тяхна сметка. Убийцата очевидно е смятала, че не напредваме достатъчно бързо, и е решила да ни изпрати послание. Микъри е била освободена с условието да ме издири и да ми предаде следното съобщение: „Поздравления“.

Думата увисна тежко във въздуха. Никой не се осмели да коментира.

— Получавала съм официални полицейски похвали за всички споменати случаи, с изключение на един. Нашата убийца целенасочено е избирала хора, на които съм помагала, и се е постарала да ги унищожи. За нея няма значение дали те ще убият, или ще бъдат убити. И в двата случая са унищожени. Тя се наслаждава на тази неизвестност, така цялото шоу добива елемент на изненада.

Очакваният въпрос бе „Кой е убиецът?“, затова Хелън се впечатли от реакцията на Чарли:

— Получавала ли си някакви други похвали?

Поредна вълна от приглушени коментари, после Хелън отговори:

— Да, една. Млада австралийска барманка на име Стефани Байнс. Работеше в един бар в Саутхамптън. Била свидетел на престрелка близо до доковете и решила да даде показания. После се бяха опитали да я убият. Ние я защитихме, а арестите, които направихме, спомогнаха за изпращането на цяла улична банда в затвора. Вече изпратих униформени полицаи на последния ѝ известен адрес, но искам двама от вас да се заемат с това незабавно. Не ти, Чарли.

Чарли седна обратно на стола си, а Хелън избра други двама от екипа. После Хелън я дръпна настрана.

— Искам да направиш нещо друго за мен и искам да го направиш възможно най-дискретно и внимателно. Разбра ли?

Чарли кимна.

— Луиз Танер работеше с мен в деня, когато измъкнахме пострадалите от катастрофата на автобус.

Хелън се поколеба за кратко — дали постъпваше правилно? — после продължи:

— Тя... тя не успя да се справи добре с последствията. Така и не се завърна на пълен работен ден, а малко по-късно изчезна напълно от полезрението ни. Искам да откриеш всичко възможно за нея — къде е била, какво е правила, а после да докладваш на мен и само на мен, ясно ли е?

— Разбира се, шефе. Веднага се заемам.

— Но преди да тръгнеш, искам да си поговорим за нещо друго. Скоро ще бъдем въвлечени в колосална каша и аз искам да ми помогнеш да се справим с нея.

— Какво имаш предвид?

— Марк е невинен. Той не ни е предал.

Чарли я погледна с широко отворени очи. Бе провалила живота му, а всъщност грешеше?

— Знам обаче кой ни е предал. И това ще разтърси цялото управление. Имам нужда от теб, за да запазим спокойствието и концентрацията на екипа. Корупцията си е корупция, но ние имаме убиец за залавяне. Каквото и да се случва тук, аз искам ние да продължим напред, докато не свършим работата си. Мога ли да разчитам на теб?

— Напълно.

И Хелън й вярваше. Това разследване бе истински кошмар, а най-лошото предстоеше. Но Чарли бе доказала себе си дотук и Хелън се радваше, че можеше да разчита на нея докрай.

И точно поради тази причина се чувстваше толкова зле, че в момента я заблуждаваше целенасочено.

83.

Камшикът изсвистя във въздуха и намери целта си, раздирайки стегнатата женска плът. Тя потръпна и се изви като дъга, прие болката жадно и я остави да се разлее по цялото ѝ тяло. Последва неизбежният остър сърбеж, после плътта ѝ започна да се отпуска. Вече беше понесла петнайсет удара и започваше да се изтощава, но въпреки това каза:

— Още.

Джейк се подчини, ала знаеше, че вече бе време да сложи край на сеанса им. Срещата протичаше приятно — почти като в доброто старо време — и ако разсъждаваха разумно, щяха да спрат навреме.

— Още веднъж.

Джейк вдигна камшика с облекчение и го стовари малко по-бързо и силно от обичайното. Тя изстена — доволно, щастливо стенание. Джейк се запита дали не настъпваше промяна. Нима тя започваше да изпитва сексуално удоволствие от наказанието? Много от жените, които удряше, свършваха пред него без капка смущение, доведени до оргазъм от жестокото, но сладко плющение на камшика. Дали тя би си позволила да стигне дотам? Дали той би могъл да я отведе дотам?

Джейк се улавяше, че прекарва все повече и повече време в мисли за нея. Той бе любопитен по природа, но след скарването и последвалото сдобряване му беше трудно да спре да се опитва да разгадае онова, което се случваше в душата ѝ. Защо мразеше себе си толкова много? В съзнанието си бе репетираше десетки различни начини да отвори тази тема, но в крайна сметка въпросът просто изникна — и изненада и двамата им.

— Преди да тръгнеш... има ли нещо, което би искала да споделиш?

Тя замълча и го изгледа с любопитство.

— Имам предвид... ти знаеш, че всичко, което се случва тук, е дискретно и се пази в тайна, така че, ако наистина ти се говори, няма защо да се тревожиш. Всичко казано остава тук.

— За какво бих могла да говоря? — Личеше си, че е заинтригувана, но няма особено желание да споделя.

— За себе си, предполагам.

— И защо да го правя?

— Може би, защото го искаш? Защото се чувстваш удобно тук. Може би това е идеалното място за теб да ми кажеш как се чувстваш.

— Как се *чувствам*?

— Да. Как се чувстваш, когато идваш тук. И как се чувстваш, когато си тръгваш.

Тя го погледна някак особено, после събра нещата си и каза:

— Съжалявам, нямам време за това.

И тръгна към вратата. Джейк пристъпи напред и кротко, но решително препречи пътя ѝ.

— Моля те, не ме разбирай погрешно. Не желая да любопитствам и със сигурност не искам да те обиждам. Просто искам да разбера как бих могъл да ти помогна.

— Да ми помогнеш?

— Да, да ти помогна. Ти си добър човек, силен, и имаш толкова много за даване, но мразиш себе си и аз не мога да го проумея. Затова, моля те, позволи ми да ти помогна. Не е нужно да се наказваш по този начин и може би, ако решиш да си поговориш с мен...

Той не довърши изречението, смутен от свирепия ѝ поглед. Отровна смесица от гняв, злъч и разочарование.

— Майната ти, Джейк.

После го изблъска от пътя си и изчезна. Джейк се отпусна на стола — бе направил напълно погрешна стъпка и сега щеше да плати цената. Знаеше с абсолютна сигурност, че никога повече нямаше да види Хелън Грейс.

84.

Всеки стига до преломен момент. Граница, която не бива да бъде прекривана. И аз не правех изключение. Ако тъпото копеле имаше достатъчно разум в главата си, нищо от това нямаше да се случи. Но той беше глупав и алчен и точно поради тази причина реших да го убия.

Към онзи момент бях истинска развалина. Отказах се от живота — знаех, че съм орисана да бъде унищожена и захвърлена. Бях се примирила с това — в крайна сметка такава беше съдбата на момичетата, които познавах. Никое от тях не успя да се справи. Да вземем за пример майка ми — жалко подобие на човек. Тя беше отрепка, боксова круша, но бе и съучастник — най-непростимото от всичко. Тя знаеше какво ми причиняваше той. Какво Джими и останалите правеха с мен. Но не си мръдна пръста. Затвори си очите и просто продължи напред. Ако той я изриташе от къщи, тя сигурно щеше да умре на улицата, никой друг не би я погледнал. Затова тя избра лесния изход. Дори мразех нея повече, отколкото него.

Поне така си мислех до онзи ден. Когато го видях как влиза в спалнята ни и се колебае. Обикновено нахълтваше и си вземаше своето — предпочиташе нещата да се случват бързо и грубо. Но в онзи ден се спря и за пръв път вдигна поглед към горното легло.

Знаех какво означаваше този поглед, какви злокобни мисли се въртяха в главата му. За моя изненада обаче се обърна и излезе. Може би все още не бе готов за това. Но аз знаех, че беше само въпрос на време. И в този момент взех решение. Точно тогава реших, че ще убия този кучи син.

Нещо повече — щях да го направя с удоволствие.

85.

— Не е трудно. Искаш ли да ти покажа как се прави?

Бузите на Саймън Ашдаун бяха порозовели за пръв път от дни насам. Откакто се криеше в апартамента на Хелън, се бе превърнал в нервно, неспокойно същество, което ядеше малко и пушеше много. Но сега Хелън имаше работа за него — при това истинска детективска работа — и той внезапно се оживи. Харесваше му да се фука с техническите си умения, а Хелън току-що му бе предоставила на тепсия подобна възможност.

Изненада се от неочакваната ѝ поява. Нахълта в апартамента и започна да го обстрелва с въпроси, без да го попита как е или да го уведоми за развитието на ситуацията с Уитакър. Изглеждаше разтревожена и разсеяна и докато му разказваше подробности от развитието на разследването, той разбра причината. Проумя всичко, колкото и невероятно да звучеше. Ето че очевидно напредваха. Детектив Грейс бе разбрала защо са били избрани тези жертви, а сега искаше да разкрие как го бе направила убийцата. Откъде е познавала толкова добре ежедневието на жертвите си, та да се появи наблизко в идеалния момент и да им предложи транспорт, а после да ги отвлече.

Някои от тях, като Бен Холанд и неговите ежеседмични срещи извън града, бяха лесна мишена за всеки средностатистически преследвач. А Мари и Ана никога не напускаха апартамента си. Но Ейми? Или Мартина? Техните действия бяха импулсивни и непредсказуеми. Как човек би могъл да се вмъкне в съзнанията им?

— Ако приемем, че не оповестяват предварително действията си в социалните мрежи и прочее, най-добрият начин за проследяване на плановите им е да се проникне в историята на комуникациите им — започна Саймън. Хелън като никога мълчеше, а Саймън се наслаждаваше на кратката смяна на местата. — Влизането в обажданията на телефоните им е сложна работа, тъй като изисква достъп до устройството, за да се сложи чип. Възможно, но рисковано. Много по-лесно е да се влезе в имейлите им.

— Как?

— Първата стъпка е да се влезе във фейсбук страницата им или нещо подобно, където има лична информация за тях. Обикновено оттам може да се вземе имейл адресът им — в Gmail, Hotmail, без значение — плюс купища данни за семейството им, дата на раждане, любими дестинации за почивка и т.н. После се обаждаш на имейл доставчика и казваш, че нямаш достъп до електронната си поща, защото си забравил паролата си. Те ще ти зададат няколко стандартни тайни въпроса — моминското име на майка ти, име на домашен любимец, важна дата, любимо място — повечето от които не би трябвало да те затруднят, ако си написал домашното си. Тогава ще ти кажат старата парола и ще те попитат дали искаш да я запазиш, или да я промениш. Казваш им да я запазят — така истинският собственик на имейла не подозира нищо, а ти вече можеш да отваряш всички писма от собствения си компютър. Проста работа.

— А ние можем ли да разберем дали нечия електронна поща е била отваряна и от друг компютър?

— Разбира се. Доставчикът веднага може да ти отговори, ако успееш да го убедиш. Малко се опъват, но ако им кажеш, че става въпрос за разследване на убийство, вероятно ще съдействат.

Хелън благодари на Саймън и тръгна обратно към управлението. Той бе изиграл решаваща роля в това разследване по начин, който тя никога не би могла да предвиди. Ейми бе изпратила имейл на майка си с точни подробности за времето, по което ще тръгне да се прибира на автостоп. Дали убийцата бе прочела това и бе чакала в засада? Мартина също бе изпратила имейл на сестра си — единствения човек от предишния ѝ живот, с когото тя все още поддържала връзка — за да попита дали може да ѝ отиде на гости, да се махне от Саутхамптън за известно време. По този начин ли убийцата бе открила следите на Мати? И дали затова „Син“ ги е отвлякла точно тогава, страхувайки се, че ако Мати/Мартина замине за Лондон при сестра си, вече няма да има възможност да го направи?

Повече въпроси, отколкото отговори, но Хелън най-последно усещаше, че се доближава до истината.

86.

— Стой настрана от мен.

Микъри просъска думите, но Уитакър не ѝ обърна внимание и тръгна към нея.

— С пръст да ме пипнеш, ще пицця с всичка сила.

Бяха я настанили в медицинския изолатор на управлението за през нощта. Там можеше да си почива под денонощна охрана. Младият полицаи от късната нощна смяна не долови нищо нередно в кратката почивка за цигара, която му позволи началникът на управлението. Готин шеф, несъмнено. Уитакър знаеше, че разполага с не повече от пет минути, и смяташе да ги оползотвори по най-добрия начин.

— Искам да знам какво смяташ да правиш.

— Не се приближавай, говоря сериозно.

— За бога, Хана, няма да те нараня. Това съм аз, Майкъл.

Той се опита да направи още една крачка към нея, да я успокои, но тя рязко се отдръпна.

— Вината е твоя. Вината е изцяло...

— Не ставай смешна. Ти ме потърси.

— Защо не направи опит да ме откриеш?

Уязвимостта, която прозираше в гласа ѝ, го стъписа.

— Намирах се в ада, Майк. Защо не ме намери?

Внезапно целият му гняв се изпари и той изпита жал към нея. В гърлото му заседна буца, изпълни го тъга. Запозна се с Хана след престрелката, която сложи край на активната му полицейска кариера. Тя бе негов психотерапевт, успя да го излекува, а помежду им се зароди любов. Той пазеше съществуването ѝ в тайна, защото не искаше светът да знае, че посещава психотерапевт, но чувствата му към нея бяха искрени.

— Опитвахме, Хана, бог ми е свидетел, опитвахме. Направихме всичко възможно. Всички униформени полицаи, които успях да впрегна, без да събуждам...

Тя го погледна с присвити очи.

— Без да се издадеш?

Каза го с дълбока горчивина.

— Опитах, повярвай ми. Наистина опитах, положих огромно старание. Но от теб нямаше и следа. Нито от теб, нито от Санди. Бяхте изчезнали от лицето на земята. Не знам дали тази убийца е човек... или шибан призрак. Но не успяхме да хванем следите ѝ. Много съжалявам... толкова много съжалявам. Ако можех да сменя мястото си с теб, бих го направил, повярвай ми...

— Не казвай това. Не *смей* да го казваш.

— Какво искаш да кажа?

Въпросът увисна във въздуха. Уитакър знаеше, че му остават броени секунди време. Интуицията му подсказваше, че трябваше да си тръгне незабавно.

— Искам да ми кажеш, че никога не се е случвало. Искам да не бях те срещала изобщо. Искам да не бях се влюбвала в теб. Искам никога да не ми беше казвал за убийцата. Искам всичко това да изчезне. Искам да не бях се раждала на този свят.

Уитакър се взираше в нея, безмълвен от силата на отчаянието ѝ.

— Но ти не бива да се тревожиш — продължи тя. — Аз няма да кажа на никого за теб. Ще си мълча. Ще правя това, което ми е казано, така има надежда да оцелея.

Тя се върна в леглото си и се обърна с лице към стената.

— Благодаря ти, Хана.

Нелепи думи, безумно неадекватни, но времето го притискаше, затова Уитакър се изниза от стаята. Секунди по-късно се появи младият полицаи от охраната, вонящ на евтини цигари; Уитакър го потупа по гърба и си тръгна. Върна се в кабинета си и издиша дълбоко. Първоначалният план бе да се пенсионира заедно с милиони в банката. Тази възможност бе прецакана, но поне той се намираше вън от опасност. Всичко се бе объркало ужасно, но той щеше да бъде добре. Не беше спал цяла нощ, чувстваше се капнал от умора, но когато слънцето започна да се издига над хоризонта, Уитакър усети прилив на енергия и оптимизъм.

Точно тогава на вратата се почука отривисто. И преди Уитакър да успее да отговори, влезе Хелън — заедно с двама служители от отдел „Антикорупция“.

87.

Стефани Байнс бе потънала вдън земя. Странстващите работници са особено трудни за откриване, особено онези, които работят в барове. Професия, в която обещанието за няколко долара повече подтиква хората да скачат от едно работно място на друго. Стефани Байнс бе работила в повечето барове на Саутхамптън — привлекателна и забавна жена, но същевременно вятърничава и своенравна — и от известно време никой не я беше виждал.

След съдебното дело решила да се прибере у дома, но идеята да се завърне в Австралия с подвита опашка — все така непрокопсала и необвързана — не ѝ допадаше. Затова прескочила от Саутхамптън в Портсмут и започнала да прави същото, което правела и преди — работа, пиене, чукане, сън. Поредната отломка, изхвърлена на Южния бряг.

Не я откриха и на последния ѝ известен адрес. Сандерсън го бе проверил лично, но мястото се оказа квартира с голямо текучество и седмичен наем и никой не бил виждал Стефани там от седмици. Собственикът, подозрителен към полицията и притеснен кого или какво биха могли да открият в евтините му стаи, не изяви желание да съдейства — поиска съдебно разпореждане, за да ги пусне да влязат. Екипът незабавно подаде молба за издаване на разрешително, но това щеше да отнеме време. Затова възобновиха издирването си в клубовете и баровете в централната градска част, в местните болници, в таксиметровите служби и прочее. Но все още нямаше и следа от нея.

Беше изчезнала.

88.

Уитакър впери поглед в Хелън. Никой от двамата не говореше — служителите от „Антикорупция“ официално изреждаха обвиненията — но въпреки това Хелън имаше чувството, че присъстваше на собствения си разпит. Уитакър сякаш я изпепеляваше с поглед в опит да разгадае мислите ѝ.

— Трябва да призная, че съм изненадан от теб, Хелън. Мислех те за много по-разумна.

Детектив сержант Летбридж от „Антикорупция“ спря рязко, учуден от внезапното прекъсване.

— Мислех, че сме изяснили тази тема — продължи Уитакър, — а ето че ти отново ме занимаваш с това. Няма нужда да ти припомням, че в момента тече важно разследване, на което трябва да посветиш *цялото* си внимание.

Хелън отказа да отклони поглед, нито пък да се почувства заплашена. Летбридж отново започна да говори, но Уитакър пак го прекъсна.

— Мога само да предположа, че си била подтикната от амбициите си. Може би си усетила, че не се изкачваш по стълбицата достатъчно бързо. Може би фактът, че те повиших в детектив инспектор и ти стана най-младата жена с този ранг в историята на управлението, не е бил достатъчна награда. Но нека ти кажа нещо — да забиеш злонамерено нож в гърба на командващ офицер, не е начинът да се изкачиш нагоре. Както тепърва ще разбереш.

Той не откъсваше очи от нея. Хелън първа отклони поглед — чувство за вина, гузна съвест — макар да нямаше представа защо трябваше да се чувства виновна. Типично за Уитакър — да ѝ припомня какво му дължи, докато ѝ отправя завоалирана заплаха. Беше експерт в това да не прекрачва границата, но все пак да успее да сплаши и неутрализира всеки, който разклащаше позициите му. Той наистина бе забелязал Хелън, виждайки в нея обещаващ детектив, и ѝ бе помогнал да се изкачи нагоре по стълбицата до ранг „инспектор“. А сега тя се бе

обърнала срещу него. Но той бе извършил нещо много лошо — не само връзката му с Микъри и предоставянето на секретна информация, но и фактът, че бе превърнал Марк и Саймън в изкупителни жертви — и на практика тя не биваше да изпитва към него нищо друго освен презрение.

Хелън остана доволна, че разговорът приключи за двацет минути. Тепърва трябваше да се срещнат отново с адвоката на Уитакър, а Хелън вече нямаше да участва в този процес. Уитакър — съвсем разбираемо — бе казал съвсем малко и просто отрече обвиненията. Дали щеше да се пречупи? Всичко бе твърде ясно и очевидно, за да го опровергае. Чарли изглеждаше невинна. С ръка на сърцето Марк също се бе защитил убедително. А Саймън Ашдаун бе толкова искрен в показанията си. Всичко сочеше към вината на Уитакър. Но Хелън знаеше, че членове на командния състав рядко биваха публично осъждани. А в този случай това бе още по-малко вероятно, тъй като ставаше въпрос за сензационно разследване. Обикновено делата за корупция се влачеха при закрити врата месеци наред, дори години. И каква бе гаранцията, че в крайна сметка той нямаше да се пенсионира без реално порицание или наказание? Хелън ненавиждаше цялата тази политика.

Всичко това щеше да отнеме време, но две неща бяха очевидни. Първо — че Хелън щеше да поеме правомощията на Уитакър. И второ — че тя искаше Марк да се върне обратно в екипа.

Хелън пое дълбоко въздух и натисна звънеца на входната му врата. Нямаше да е лесно, но нямаше и време за колебание. Чарли все още проучваше Луиз Танер, от Стефани Байнс нямаше и следа, а краят на този кошмар все още не се виждаше. Хелън имаше нужда от най-добрите си хора плътно до себе си.

— Хайде, хайде — измърмори тя, докато се заслушваше за някакви признаци на живот. Измина минута. После още една. И тъкмо преди да се откаже и да тръгне, ключалката изщрака отвътре. Вратата се отвори и на прага се появи Марк. Или поне онова, което беше останало от него.

Беше жалка гледка. Небръснат, със зачервени очи, едва се крепеше на краката си. Човек, който пиеше от сутринта и нямаше нищо — или никой — което да го спре. Носеше спортен екип, но не защото спортуваше. Беше тотално изключил. Сърцето ѝ се сви от мъка.

Беше подала ръка за помощ на Марк, а после отново го бе тласнала към бутилката. Той се взираше в нея със смесица от изненада и презрение, затова Хелън започна направо:

— Марк, преживели сме твърде много неща заедно, за да говоря завоалирано или да се опитвам да смекча нещата, затова просто ще го кажа направо. Знам, че си невинен за всичко, в което те обвиних. Знам, че допуснах огромна грешка. И искам веднага да се върнеш в екипа. Ако нямаш нужната енергия или не желаеш да стоиш в една и съща стая с мен, ще те разбера, но искам да намеря начин да те върна в екипа — ти си твърде способен полицаи, за да бъдеш захвърлен на боклука. Сгреших. Но открих истинския виновник и искам да поправа грешката си.

Дълго мълчание. Марк изглеждаше смаян. После попита:

— Кой?

— Уитакър.

Марк подсвири, после се засмя. Не можеше да повярва.

— Все още не знаем дали връзката му с Микъри е била финансова, или романтична, но аз съм абсолютно убедена, че е той. Излъгал е за алибито си, принудил е други служители да лъжат... голяма каша е.

— Кой поема юздите?

— Аз.

— Е, поздравления.

До този момент се бе държал любезно, но в тона му започваха да се прокрадват първите саркастични нотки.

— Знам, че те обидих, Марк. Знам, че предадох нашето... приятелство. Не исках да те наранявам, но тогава вярвах, че го правя за добро. Просто съм се заблудила. Много, много дълбоко.

Тя пое въздух и продължи:

— Но нещата започнаха да се разплитат и аз имам нужда от теб. Вече знам, че убийцата е мотивирана от лична омраза към мен. Приближаваме развръзката, Марк, но аз имам нужда да ми помогнеш да продължа напред.

Тя бързо му обясни ситуацията — жертвите, грамотите. Марк я слушаше внимателно, отначало безучастно, но постепенно се осмели да задава въпроси и да се включва все по-активно в разказа ѝ. *Старите инстинкти се събуждат*, помисли си Хелън.

— Каза ли на останалата част от екипа? Че съм невинен — атакува я Марк, без да дочака признанието ѝ.

— Чарли знае, ще кажа на другите по-късно днес.

— Това е *най-малкото*, което трябва да направиш, преди изобщо да обмисля онова, което ми каза днес.

— Разбира се.

— И искам да се извиниш. Знам, че не те бива много в това...

— Съжалявам, Марк. Искрено, искрено съжалявам. Съжалявам, че изобщо се усъмних в теб. Трябваше да се вслушам в инстинктите си. Но не го направих.

Марк я гледаше втренчено, изненадан от искреността ѝ.

— Знам, че аз те тласнах към това, но искам да се поправам. Освежи се, преоблечи се и ни помогни да я заловим. Моля те.

Той нямаше да се съгласи веднага. Хелън го усещаше, макар една част от нея да се надяваше, че ще го направи. Мигновената прошка е винаги желан вариант, но малко вероятен. Затова тя го остави да размишлява и се върна на работа. Дали не беше твърде късно да поправи щетите? Времето щеше да покаже.

89.

Чарли Брукс не обичаше алкохол. По принцип. И барове, които отваряха в девет сутринта, не бяха нейната естествена среда. Но днес ги обикаляше наред, потапяйки се в друг, по-мрачен свят. Има барове, в които ходиш, за да ухажваш любимия си. В други отиваш, за да се качваш на масите и да пееш. Има и такива, които избираш, за да се напиеш до смърт. Макар и рано сутринта „Котвата“ бе почти пълна — с пенсионери, алкохолици и всички онези, които отиваха някъде просто за да не бъдат сами.

Въпреки забраната за пушене, вътре се носеше силна миризма на цигари. Чарли се запита за какво ли още си затваряха очите в това долнопробно заведение. Градският съвет от години се опитваше да закрие тези крайбрежни кръчми, но големите пивоварни упражняваха огромното си влияние и заведения, които продаваха добра бира на цена две лири за халба, винаги щяха да са пълни с клиенти.

Очертаваше се изтощителна обиколка. Около доковете на Саутхамптън имаше премного съмнителни кръчми, а Чарли трябваше да ги посети до една. Още щом прекрачеше прага, всички наостряха уши и гузно се оглеждаха. Въпреки старанието си да се облече по-скромно, тя пак изглеждаше твърде привлекателна и твърде свежа за тези места и незабавно възбуждаше любопитството — а в някои случаи и подозрението — на клиентелата. Никой не я посрещна топло и тя вече започваше да губи надежда, когато най-последно направи пробив.

Луиз Танер, или Луи, както я знаеха местните, бе редовна клиентка на „Котвата“. По някое време щеше да дойде. Просто трябваше да седне и да я почака. Можеше ли това да се нарече напредък? Все пак бе по-добре от нищо, затова Чарли си взе питие и място в ъгъла в дъното на кръчмата. Така имаше добра видимост към входа, без да се разкрива, и това я поставяше в изгодна позиция.

Опита се да си представи как ще изглежда Луиз. Разполагаха единствено с официалната снимка от служебното ѝ полицейско досие,

а тя беше доста стара. По онова време е била мускулеста полицейска служителка с руса коса, пригладена назад в стегната конска опашка, и разстояние между предните зъби. Човек не би я нарекъл привлекателна, но въпреки това в излъчването ѝ имаше нещо внушително и впечатляващо. Физическата ѝ сила се бе оказала полезна при спасяването на всички онези хора заедно с Хелън, но последствията бяха разкрили сериозна липса на психическа стабилност. Човек не можеше да предвиди как би реагирал при травмиращо преживяване, но докато Хелън Грейс бе успяла да го потисне или капсулова, или да се справи с него по някакъв начин, Луиз Танер не бе имала този късмет. Дали заради опожарената плът на някои от по-младите жертви? Или заради шофьора, премазан между автобуса и бетонния стълб? Или заради горещината, миризмата, страха и тъмнината? Каквато и да бе причината, Луиз се бе опитала да излекува травмата. Посещения при психоаналитик, преминаване на половин работен ден, подкрепа от околните, но въпреки всичко година по-късно напуснала.

Колеги и приятели се опитвали да поддържат връзка с нея, но Луиз ставала все по-враждебна и огорчена. Хората казваха, че пиела твърде много, дори подозирали, че се забърква в дребни престъпления. И постепенно всички прекъснали контакт с нея, докато накрая не останал никой — дори семейството ѝ — който да посочи местонахождението ѝ.

Животът ѝ се бе развил неблагоприятно, в пълен контраст с този на Хелън, която се бе изстреляла високо в кариерата си и сега се наслаждаваше на парите и служебното положение, които носеше рангът ѝ на детектив инспектор. Танер някак си обвиняваше Хелън за собствените си проблеми, оттам и ненавистните писма, които периодично изпращаше до управлението в Саутхамптън. Хелън ги бе изхвърлила от съзнанието си, но сега се оказаха полезни — клеймото от Саутхамптън разкриваше, че Танер все още живееше в града. От време на време някой я виждаше в района и вътрешният инстинкт на Хелън ѝ подсказваше, че Луиз не би избягала далеч от местата, които познаваше. Точно поради тази причина сега Чарли стискаше чаша с топъл портокалов сок в дъното на една от най-противните кръчми, които някога бе посещавала.

Времето се влачеше. Чарли започна да се чуди дали това не беше някаква шега. Дали собственикът не бе успял никак да предупреди Луиз? Може би в момента двамата се кискаха на тъпата детективка, която си губеше времето в безполезна засада.

И тогава забеляза раздвижване на входа. Жена в шушляково яке и спортно долнище влезе с небрежна походка в заведението. Личеше си, че е редовен клиент. Чарли успя да види част от лицето ѝ и кичур провиснала руса коса. Дали това бе Луиз?

Тя се запъти уверено към бара и подхвърли шега на собственика. Две думи в отговор от негова страна и тя веднага погледна към Чарли. Докато присвиваше очи към непознатата в мрака в дъното на бара, Чарли се убеди, че това несъмнено бе Луиз. Погледите им се срещнаха, секунда-две за преценка на ситуацията, после Луиз Танер се обърна и изчезна.

Чарли хукна по петите ѝ. Луиз тичаше с всичка сила с петдесетина метра преднина. Надолу по тесните калдъръмени улички, които пресичаха запазения от средновековието район, после през главния път в посока към товарните складове на Западното пристанище. Чарли удвои усилията си, дробовете ѝ вече горяха. Луиз определено не беше в добра форма, тичаше тромаво и някак особено, което предполагаше, че я мъчи стара физическа травма, но въпреки това се оказа изненадващо бърза, сякаш отчаянието ѝ даваше крила.

Чарли бе само на десет метра зад нея, когато Луиз внезапно свърна надясно и влезе в Склад 24, хранилище за полски товари, където контейнерите бяха наредени един върху друг до небето. Чарли смени посоката и се втурна след нея. Ала Луиз не се виждаше никъде.

Чарли изруга. Сигурно ги делеше една ръка разстояние, но с толкова много тесни пътеки между контейнерите и толкова много ъгли за криене откъде да започне, за бога? Тя се затича наляво, после рязко спря и се послуша. Да, ето го пак. Приглушено прокашляне. Луиз пушеше много и тичането със сигурност бе измъчило дробовете ѝ. Чарли се сниши и тръгна пипнешком покрай задната част на най-близкия контейнер, водена от приглушените, но упорити прокашляния. И тогава я видя, с гръб към нея, като в капан, стига Чарли да успееше да я докопа.

Чарли бе на десетина метра от Луиз, когато тя се обърна и я погледна отчаяно, като подивяла. И точно тогава видя ножа — късо,

злокобно оръжие, което Луиз насочи към нея. Чарли инстинктивно отстъпи назад, осъзнавайки за пръв път опасността, на която бе изложила както себе си, така и нероденото си бебе.

Луиз тръгна към нея. Чарли заотстъпва все по-бързо, като в същото време се опитваше да запази спокойствие.

— Просто искам да поговоря с теб, Луиз.

Но обектът на преследване не каза нищо, само надяна качулката обратно на главата си, сякаш за да прикрие самоличността си. По-близо, още по-близо... Чарли не откъсваше поглед от приближаващото се острие.

Бам! Чарли се блъсна в металната стена на контейнера. Тя се завъртя и осъзна — твърде късно — че се бе озовала в безизходна ситуация. Имаше време само да се обърне и да се предаде с вдигнати ръце. Луиз я сграбчи за яката и я блъсна назад. Насочи ножа към гърлото на Чарли и започна да я претърсва. Гневът ѝ премина в отвращение, когато откри полицейската значка и радиостанцията. Тя ги хвърли на пода и се изплю отгоре им.

— Кой те изпрати? — излая Луиз.

— Провеждаме разследване...

— КОЙ те изпрати?

— Хелън Грейс... детектив инспектор Грейс.

Луиз застина, после лицето ѝ се озари от доволна усмивка.

— Ще ѝ предадеш ли едно съобщение от мен?

— Разбира се.

Острието на ножа проряза гърдния кош на Чарли, минавайки на косъм от гърлото ѝ. От дългата рана точно над гърдите бликна кръв. Чарли застина в шок, но противното кискане на Луиз я върна в действителността.

— Стига ли ти?

Захвърлената радиостанция внезапно изпука. Луиз се сепна и отклони поглед към нея, а Чарли рязко вдигна лявата си ръка и избиха ножа от ръцете ѝ. После се хвърли напред, но юмрукът на Луиз я улучи в гърлото. За миг се почувства така, сякаш ларинксът ѝ бе прекършен. Задушаваше се, не можеше да диша и трябваше да се подпре на стената. Когато вдигна поглед, Луиз вече излизаше навън, готова да избяга. Чарли понечи да я последва, но веднага спря и повърна. Не можеше да направи и крачка повече.

Тя взе радиостанцията и повика подкрепление, после бавно тръгна към изхода. Обземаше я ужас, нуждаеше се от свеж въздух. Вдиша дълбоко, дробовете ѝ се изпълниха с морски въздух и тя мигновено се почувства по-добре. После вдигна поглед и с изненада видя униформени полицаи, които вече тичаха към нея. Зад тях, в близост до Склад № 1, кипеше суматоха и се виждаха още полицаи. Складът не бе използван от години — или поне така си мислеха. Там се случваше нещо. Униформените полицаи, които се погрижиха за Чарли, ѝ разказаха всичко. По-рано тази сутрин избягали от час ученици открили мъж на средна възраст в полумъртво състояние, който лежал в безсъзнание в нечистотиите си в товарен контейнер.

Бяха открили Санди Мортен.

90.

Местната пробационна служба се намиреше на „Саудъм стрийт“, в бивша училищна сграда. Там работеше Сара Майлз, състудентка от полицейския колеж в Нетли, и точно към нея бързаше Хелън в момента. Неприятно ѝ беше да мами стар приятел, но нямаше друг начин. Не можеше да разкрие подозренията си, преди да се е уверила напълно. По-късно щеше да има достатъчно време за обяснения. Ако изобщо имаше „по-късно“.

Бе помолила да види цялата налична информация за Лий Джарет, дребен престъпник, заради подозрения, че е нарушил условията на пробацията си. Подъл номер, който Хелън погаждаше не само на Сара, но вероятно и на Лий, защото той — доколкото ѝ бе известно — не бе направил абсолютно нищо лошо.

Сара вървеше през архивния отдел в сутерена, а Хелън я следваше. Служители от други отдели нямаха право на достъп тук долу, но Хелън често придружаваше Сара, за да си побъбрят. На път към буква „Д“ минаха покрай безкрайните редици от рафтове с папки и Хелън осъзна, че е забравила телефона си в колата.

— Казах, че ще бъда на разположение денонощно, имаш ли нещо против да донесеш папката отвън, когато я откриеш?

Сара забели очи и продължи напред. Тя беше делова жена, която не обичаше да прахосва времето си.

Което означаваше, че Хелън трябваше да действа бързо. По обратния път към входа тя свърна рязко наляво. Очите ѝ трескаво шареха по папките — къде, за бога, се намиреше буква „К“? Шумът от тракането от токетата на Сара утихна. Сигурно приближаваше досието на Джарет.

„К“. Ето ги. По-бързо, по-бързо... Хелън прехвърляше папките. Каспър, Котрил, Кроли... Сара вече се връщаше. Оставаха ѝ броени секунди... и точно тогава го откри. При всякакви други обстоятелства би се поколебала да посегне към досието, дори мисълта за това я ужасяваше. Но сега Хелън го грабна и го напъха в чантата си.

Когато Сара се появи на входа, Хелън я чакаше.

— Бил е в чантата ми през цялото време. Някой ден и главата си ще изгубя някъде.

Сара Майлз отново забели очи и двете излязоха от архива. Хелън тайно въздъхна от облекчение.

91.

Раната на Чарли се оказа повърхностна, но тъй като чакаше бебе, лекарите я задържаха по-дълго от обичайното, за да следят състоянието ѝ. В резултат на това почти цялото управление вече знаеше за бременността ѝ. Щом прекрачи прага на стаята за разследване, колегите ѝ от екипа я наобиколиха — разпитваха я как се чувства, предлагаха ѝ да се прибере у дома, но Чарли бе твърдо решена да остане, за да помага.

Всички бяха впечатлени от стоицизма ѝ, но Чарли всъщност бе много разстроена от нападението на Танер. Мислеше единствено за бебето, което така неразумно бе изложила на опасност. С какви очи щеше да погледне Стив, ако беше загубила детето, за което и двамата копнееха толкова отдавна? Сега искаше само да си отиде у дома, да се сгуши до Стив и хубаво да се наплаче. Но Чарли знаеше, че полицията все още бе място със силно женомразки настроения и че всяка проява на слабост от страна на жена — независимо колко основателна — нямаше да бъде пропусната от колегите ѝ мъже. Щяха да яzakлеймят като слабата брънка във веригата и да получи съответното отношение. И бог да ти е на помощ, ако поставиш бебетата преди работата. Веднъж щом те нарочат за домакинята квачка — и те отписват. Ако поискаш удължаване на отпуска по майчинство или съкращаване на работния ден, по-добре да подадеш молба за прехвърляне в администрацията. Никой не обича домакини на половин работен ден на фронтовата линия. Нямаше място за сантименталности — всичко или нищо. Ето защо всички уважаваха Хелън Грейс — защото тя никога не отсъстваше от работа и бе идеалният полицай от женски пол. Правеше нещата ужасно трудни за останалите, вдигаше летвата твърде високо, но... това беше положението. Затова Чарли остана. Макар че бе разтърсена до мозъка на костите си, тя нямаше да позволи на другите да я отпишат, не и след огромните ѝ усилия да стигне дотук.

Марк стоеше настрана и чакаше тълпата да се разпръсне; едва след това прекоси залата и прегърна Чарли. Тя знаеше защо той пазеше

дистанция — тук имаше хора, изпълнени със съмнения, хора, на които им трябваше време, за да му повярват отново, така че той нямаше интерес да застава в началото на опашката. *Майната им*, помисли си Чарли и остана в мечешката прегръдка на Марк по-дълго от необходимото. Искаше да накара останалите от екипа да се замислят. А може би част от нейната праведност щеше да се предаде на него и да ускори процеса му на възстановяване.

Скоро щеше да им се наложи да забравят подозренията си относно Марк и да зарежат злонамерените намеци — Микъри бе проговорила. Чарли не биваше да знае това, разбира се, но стените имаха уши, а Микъри почти не бе напускала медицинския изолатор от момента на появата си в управлението. Изолаторът бе станал нейното убежище, там провеждаше всичките си разговори с „Антикорупция“. Чарли имаше достатъчно приятелки сред отегчените клюкарки, които трябваше да наглеждат Микъри. Те веднага споделяха чутото и така бе плъзнала мълвата за романтична връзка между Микъри и Уитакър, започнала, след като той използвал професионалните ѝ услуги. Дали все още са спели заедно и след започването на убийствата? И кой от двамата бе измислил плана им да забогатеят? Всъщност нямаше значение. Името на Марк щеше да бъде изчистено — ето това имаше значение.

Оставаше големият въпрос — как щеше да се държи Марк в присъствието на Хелън. Ако те успееша да намерят начин да се разбират, реабилитирането му беше сигурно. Ако не успееша — на Марк нямаше да му е лесно.

Точно тогава пристигна Хелън. Не даде вид, че е забелязала завръщането на Марк, и веднага събра всички, за да разпредели задачите.

— Сега вече знаем, че Санди Мортен е получил сърдечен удар — започна тя. — Не е бил ранен от нашата заподозряна; просто организъмът му не е могъл да се справи с обстоятелствата. В момента е в интензивно отделение и се бори за живота си, но е имал късмет, колкото и странно да звучи. Ако онези момчета не го бяха открили навреме, щяхме да имаме още един труп. Лекарите смятат, че ще се възстанови. Какво ни говори това?

— Че той не е бил част от плана — отвърна детектив Бриджис.

— Точно така. Тя е пощадила Микъри и Мортен. Изобщо не е имала намерение да ги убива. Малка шегичка от нейна страна. Нейният начин да раздвижи играта.

Хелън огледа хората от екипа си и със задоволство забеляза гнева им, примесен с решителност. Полицаяте мразят да ги предизвикват.

— Е, време е да настъпим газта и да я изпреварим поне веднъж. От първостепенна важност е да открием Стефани Байнс. Очевидно тя е следващата жертва и аз не искам смъртта ѝ да тежи на нашата съвест. Чарли, можеш ли да координираш действията в тази насока? Разполагай се с наличните ни ресурси по своя преценка, но трябва да я открием. Марк, искам да се заемеш с издирването на Луиз Танер. Изключително опасна, изпитва особена ненавист към мен и вече направи опит да убие един от нас. Така че си избери двама души и се хващай за работа.

Марк кимна; погледите на всички бяха насочени към него. Играеше ролята си съвършено — открит, решителен, без следа от смущение. Полагаше нечовешко старание — за колегите си, за външния си вид (е, все още изглеждаше като парцал, но беше спретнат и трезвен), за нея. Хелън изпита огромна благодарност към него и се зарадва, че е решил да ѝ се довери още веднъж.

Екипът кипеше от ентузиазъм. Сега, когато Хелън изпълняваше длъжността „началник на управлението“, подчинените ѝ бяха още по-нахъсани да спечелят одобрението ѝ, а наоколо витаеше усещането, че човекът — независимо дали мъж, или жена — който спипаше убийцата, имаше най-големи шансове да наследи Хелън като детектив инспектор. Затова всички удвоиха усилията си, надушили перспективата за слава.

Хелън се оттегли на спокойствие в кабинета на Уитакър. Макар че в момента той бе отстранен от работа и на практика никога нямаше да се завърне в това управление, това все още бе *неговият* кабинет. Затова Хелън реши да не сяда на стола му засега и остана права до бюрото, докато за пореден път разлистваше папката, която бе откраднала.

Тя набра телефонния номер на социалните служби и минута по-късно получи адреса, който ѝ трябваше.

Хората от екипа ѝ бяха навън по следите на Байнс и Танер, така че Хелън разполагаше с няколко часа отсрочка. Но и те нямаше да ѝ стигнат, чакаше я дълъг път, така че се качи на мотоциклета и потегли веднага. По магистрала М25 я очакваше обичайното задръстване и тя изпита облекчение, когато намери пролука и ускори по М11 в източна посока. После се отклони по А11 за Норфолк. Следвайки табелите за Бери Сейнт Едмъндс, Хелън се озова сякаш на непозната територия. С приближаването на крайната точка в пътуването си осъзна, че се чувства неспокойна. Това място будеше в нея неприятни усещания и завръщането ѝ там бе като да отвориш кутията на Пандора.

Хубавата къща имаше еркерна прозорци и добре поддържана градина. Технически погледнато представляваше пансион, но изглеждаше много по-уютна. Местните я заобикаляха, но всеки случаен минувач би я взел за приятно и гостоприемно местенце.

Хелън се бе обадила предварително, затова веднага я отведоха при управителя. Тя се легитимира, показва най-новата снимка и уверено издекламира измислената си история. Предварително знаеше, че нямаше големи шансове за успех, но въпреки това се почувства разочарована, когато управителят ѝ каза, че никой не е виждал Сюзън Кук от около година. Тя така и не успяла да се приспособи, сподели той, и никога не проявила интерес да се включи в програмите им. Те, естествено, уведомили пробационната служба след изчезването ѝ, но заради съкращенията и непрекъснатите реорганизации вечно попадали на различен служител по телефона и така нейният случай потънал в забвение.

— Ще ни се да можехме да направим нещо повече, но такива са ни възможностите. И бездруго имаме предостатъчно работа — заключи управителят.

— Разбирам, трудно е. Разкажете ми малко повече за Сюзън. С какво се занимаваше, когато беше тук? Имаше ли приятели? Някой по-близък, с когото да е споделяла лични неща?

— Не бих казал. Почти не се включваше в общи занимания. Предпочиташе уединението. Предимно спортуваше. Имаше много добро телосложение, мускулеста, атлетична. Часове наред тренираше бодибилдинг, а когато не беше във фитнес залата, помагаше навън. Разправят, че била по-силна от повечето мъже.

— Как точно помагаше?

— В горско стопанство „Третфорд“. Намира се само на няколко километра оттук и всяка година позволяваме на нашите обитатели да помагат в лятното прочистване, ако желаят. Това се върши под строг надзор, естествено, заради огнестрелното оръжие, но има хора, на които им харесва — тежък физически труд, но получаващ цял ден навън, на свеж въздух.

— Как така?

— В „Третфорд“ има предимно червен елен. Застрелват ги рано сутринта, обикновено в отдалечени райони на гората. Там е непроходимо за превозни средства, така че са нужни доброволци, които да влачат животните до най-близката пътека, откъдето ги товарят.

— Как?

— С хамут за елени. Връзваш заедно краката на елена, после пристягаш брезентов колан около свързката. Коланът се прикрепя към хамут — нещо като сбруите за алпинисти — който се поставя около раменете. Така влачиш елена след себе си. Много по-лесно, отколкото да се опитваш да го носиш.

Още едно парченце от пъзела бе отишло на точното място.

92.

Чарли се взираше в екрана на компютъра със свит на топка стомах от напрежение. Скайп чуруликаше с познатия тон за звънене, а Чарли се молеше някой да вдигне. Съдбата на Стефани Байнс висеше на косъм.

Издирването беше изтощително, но Чарли нито за миг не изгуби надежда. Придружена от детективите Бриджис и Граундс, тя бе преровила всяка долнопробна кръчма, кафене и нощен клуб в Саутхамптън, че и отвъд. Разговорът винаги протичаше по един и същ начин.

— Аха, познаваме Стефани. Работеше тук преди няколко месеца. Клиентите много я харесваха, особено мъжете.

— А знаете ли къде е тя сега?

— Никаква представа. Един ден просто не дойде на работа.

Първоначално Чарли се ядосваше изключително много. Всяко внезапно изчезване в този случай предизвикваше напрежение, но постепенно пред Чарли започна да се изгражда образа на жена, която не можеше дълго да се задържи на едно място и не се чувстваше удобно в кожата си; жена, която нямаше навика да се привързва силно към нищо и никого. Тя беше пътешественик, пуснал котва на Южния бряг, но нещо подсказваше на Чарли, че това беше временен пристан. Затова тя спря да трамбова улиците и се върна в управлението, за да провери международните пътувания. Последната следа от нея в Саутхамптън бе оставена през септември, затова започна оттам. С помощта на колегите си загра телефоните на авиокомпаниите „Кантас“, „Бритиш Еървейз“, „Емирейтс“ и накрая удари джакпота със „Сингапур Еърлайнс“. 16 октомври, Стефани Байнс, еднопосочен билет до Мелбърн. Допълнителните проучвания разкриха, че Стефани имаше сестра, която живееше в предградие на Мелбърн, и че Стефани вече бе открита — очевидно жива и здрава — в дома ѝ там.

Но Чарли не искаше да рискува, затова и в момента се опитваше да се свърже с нея в Скайп. Убийцата умееше да подвежда и мами

толкова умело, че Чарли нямаше — не можеше — да се успокои, докато не видеше Стефани със собствените си очи.

И най-после я видя. С повече слънчев загар от преди, по-руса от преди, но със сигурност — Стефани. Малка победа за Чарли, Хелън и екипа. Поне един бяха спасили. Дали импулсивното решение на Стефани да се завърне у дома, проваляше изпитаните до последен детайл планове на убийцата?

Стефани нямаше нужда от много насърчаване да тръгне отново на път. Беше се върнала у дома едва преди три седмици, но вече се задущаваше, чувстваше се маловажна. Наложил се Чарли да импровизира, да съчини история за незначителен риск за безопасността ѝ във връзка с гангстерското разследване, което Стефани им помогнала да приключат. Беше спокойна и уверена, но спомена, че за Стефани и семейството ѝ би било най-добре, може би, ако предприеме кратко пътуване — до Куинсланд, Червения център, без значение — докато те разнищят нещата тук.

Чарли приключил видеоразговора им с оптимистично усещане — може би убийцата не беше непобедима в крайна сметка.

Вниманието ѝ бе привлечено от Марк, който ѝ махаше от другия край на оперативната зала. Тя веднага изтича при него.

— В наблюдателния пункт току-що са получили обаждане. Танер е била забелязана да проси до старата детска болница на „Спайърстрийт“.

— Кога?

— Преди пет минути. Обадила се е майка с бебешка количка. Дала на Танер една лира и едва не се разделила с цялото си портмоне при пазарлъците.

Веднага поела към центъра на града. Танер ли беше тяхната убийца? Съвсем скоро щяха да разберат. Чарли усети как пулсът ѝ се ускорява, докато с Марк се носела с висока скорост към местопребъствението. Почувства се добре — отново бяха заедно в играта и приближаваха развързката.

93.

В един средностатистически живот има безброй много моменти, в които трябва да решиш дали да се разкриеш напълно, или да се затвориш дълбоко в себе си. В любовта, в работата, в семейните и приятелските отношения има моменти, когато трябва да решиш дали си готов да извадиш на показ истинската си същност.

Хелън съзнателно бе превърнала себе си в загадка. Имаше твърда черупка, с която се представяше на света и която я определяше — изглеждаше корава, жилава, лишена от способността да изпитва колебание или разкаяние. Тя знаеше, че това беше далеч от истината, но непрестанно се удивляваше колко много хора живееха с тази представа за нея. Ние винаги се съмняваме в себе си повече, отколкото в другите, а болшинството от колегите и случайните ѝ любовници очевидно приемаха образа ѝ на корав, амбициозен човек, посветен на кариерата си, който не се шокираше и не се плашеше от нищо и никого. Колкото по-дълго поддържаше това впечатление, толкова повече хора му вярваха, и точно по тази причина тя бе добила мистериозна аура, особено сред униформените полицаи.

Хелън знаеше всичко това и в момента бе спряла да си поеме въздух и да помисли, защото бе на ръба да разбие образа, създаден от нея самата. Да допусне другите до себе си в този момент, бе правилното решение, което би могло да спаси човешки животи, но на Хелън щеше да ѝ струва скъпо, защото щеше да извади наяве дълбоко погребани събития и решения.

В кабинета влезе детектив Бриджис и извади Хелън от самовглъбението ѝ. Носеше материалите по делото, които бе поискала. Докато двамата прелистваха страниците заедно, дискретно уединени в кабинета ѝ, Хелън непрекъснато анализираше всяка брънка от веригата и многократно проверяваше предположенията си. Не можеше да има място за съмнения.

И тогава изведнъж сърцето ѝ прескочи.

— Върни назад.

— На „Лични вещи“? Или...

— На криминалистичния анализ. От къщата на Мортен.

Веднага след изчезването на Санди Мортен криминалистите бяха направили подробен оглед на къщата му. Знаеха, че похитителката е била там, че е пила шампанско с Мортен и Микъри, затова дълго и старателно бяха търсили следи от нея.

— Тук няма нищо, шефе. Криминалистите откриха ДНК на Микъри, на Мортен, на съпругата му, на всички основни...

— Втората страница.

— Само негодни проби, повечето от които сме отписали...

Хелън издърпа доклада от ръката му и се вгледа в страниците. Вече нямаше никакво съмнение. Тя знаеше кой е убиецът и защо убиваше.

От Танер нямаше и следа. Но захвърлената дамска чанта близо до окованата с дъски стара детска болница подсказваше, че е била тук съвсем скоро и вероятно бе прибрала търсената плячка. Тъкмо се канеха да си тръгват, когато чуха нещо, което ги накара да се заковат на място. Остър металически звук от вътрешността на изоставената сграда, сякаш някой изпусна нещо.

Марк даде знак на Чарли. Двамата инстинктивно изключиха радиостанциите и телефоните си, снишиха се и запристъпваха към сградата. Една от дъските на прозорците липсваше — това би могло да бъде идеалното скривалище за човек, който искаше да се появява и изчезва незабелязано.

Чарли и Марк се прехвърлиха през прогнилия перваз възможно най-тихо. Вътре сградата се рушеше — запустяла обвивка на някога шумното и бликащо от енергия място, чиято съдба бе решена след появата на новата болница в центъра на града. Чарли свали полицейската палка от колана си и се подготви за действие. Ръката й трепереше — беше ли готова за това? Вече нямаше значение, беше твърде късно. Двамата продължиха да пристъпват напред, нащрек някой да не ги нападне всеки момент.

Последва внезапно раздвижване. Танер, в спортното си долнище и шушляково яке с качулка, изхвърча от скривалището си и се втурна през някаква летяща врата. Марк и Чарли хукнаха по петите на

мишената си. Бам! Блъснаха се в летящата врата, но вече бяха на петдесет метра зад Танер. Наложиха се да удвоят усилията си.

Щом стигнаха до стълбището, те вдигнаха погледи нагоре и видяха как Танер взема по три стъпала наведнъж. Марк хукна нагоре пръв, твърдо решен да я докопа, Чарли го последва. Нагоре, нагоре, нагоре. Отново отекна металически звук. Успяха да съкратят дистанцията чак на четвъртия етаж. Наляво ли бе поела, или надясно? Летящата врата отляво леко потрепваше. Значи наляво. Марк я отвори и двамата влязоха вътре.

Пусто. Но в другия край имаше четири стаи, видимо празни. Тя би могла да е във всяка една от тях. Ако наистина беше там, значи бе в капан. Провериха едната, после другата. После третата. Оставаше само още една.

Бам! Всичко се случи толкова бързо, че мозъкът на Чарли не успя да го осъзнае веднага. Върху тила на Марк се стовари метална тръба и той се свлече на пода. Чарли завъртя рязко палката си към Танер, но улучи металната тръба. Замахна още веднъж и още веднъж, но Танер умело отбиваше ударите.

Само че това не беше Танер. Трябваше да го разберат още от начина, по който катереше по три стъпала наведнъж по време на преследването. И от хитростта, която бе проявила, за да ги накара да изберат погрешния коридор, а после да се промъкне зад гърбовете им. Това не беше Танер, а тяхната убийца, и сега Чарли бе сама срещу нея.

Време беше да влязат в битка с врага. Хелън нареди на стреснатия Бриджис да събере екипа, извади телефона си и набра номера на Чарли. Гласова поща. Тя изруга и звънна на Марк. Отново гласова поща. На какво си играеха тези двамата, по дяволите? Хелън остави кратко съобщение и тръгна към стаята на разследването.

Не искаше да действа без двама от най-добрите си хора, но просто нямаше друг избор. Дори без тях екипът ѝ наброяваше поне двайсетина души и тя изцяло можеше да разчита на Макандрю, Сандерсън и Бриджис.

Хелън искаше да извади всичко на масата, без да губи повече време, затова започна направо.

— Жената, която търсим, се казва Сюзън Кук.

Снимките на Сюън обиколиха масата и всеки получи по един екземпляр.

— На гърба ще намерите прикрепено полицейското ѝ досие. Има присъда за двойно убийство. Лежала е двацет години. Преди дванайсет месеца се е отлъчила самоволно от пробационното общежитие. Била е в Норфолк, но имам причини да вярвам, че сега се намира в Хампшир и може би е отговорна за тези убийства.

В стаята се разнесоха приглушени възгласи. Хелън замълча за кратко, после продължи:

— Предполагам, че тя преднамерено се прицелва в мен чрез избора си на жертви. Стефани Байнс изглежда добре засега, но искам пълно взаимодействие с австралийските ни колеги, за да успеем да я опазим. Тя е последният възможен човек в списъка, но както показва отвлечането на Микъри, Сюън има богато въображение и е способна да се отклони от плана си. Затова искам всички, които са на разположение, да се заемат с това. Аз ще се погрижа за пресата — искам всички вие да положите максимални усилия да я открием. Детектив Бриджис, бих желала да информираш всички налични униформени полицаи, че искам да излязат на улицата и да започнат да задават въпроси. Сюън Кук вече е нашият основен заподозрян и трябва всеки чифт очи в графството да я търси. Ясно ли е?

— Защо ти, шефе? — попита детектив Граундс, изричайки на глас въпроса, който всички си задаваха наум. — Защо точно теб е избрала за своя мишена?

Хелън замълча. Вече нямаше място за тайни, но въпреки това тя пое дълбоко въздух, преди да отговори.

— Защото е моя сестра.

Чарли се подготви за битка на живот и смърт. Но противницата ѝ не направи и крачка към нея, а вместо това разхлаби хватката си около металния прът и той издрънча на пода. Звукът отекна в изоставената сграда. Чарли застина, очакваше някакъв подъл номер. Ала убийцата просто свали качулката си и разкри суровото си, но хубаво лице. За момент Чарли изпита смътното усещане, че я познава. Но то мигновено изчезна. Коя беше тази жена? Беше добре сложена, с мускулести рамене, но чертите ѝ бяха нежни и красиви, макар и без

никакъв грим. Вероятно не се гримираше, за да изглежда максимално естествена.

— Не знам защо ни доведе тук, но можем да приключим с това кротко и тихо. Обърни се и сложи ръце на стената.

— Аз няма да се бия с теб, Чарли. Не затова сме тук.

Да чуе името си от устата на убийцата, я смути дълбоко. Но лошото тепърва предстоеше. Жената се усмихна, спокойно измъкна пистолет от джоба си и го насочи към Чарли.

— Наясно си какво може да причини, нали? Ако не ме лъже паметта, обучавала си се със „Смит & Уесън“, така ли е?

Необяснимо и за самата себе си Чарли кимна. Тази жена излъчваше някаква особена сила — дали по природа, или просто заради факта, че знаеше всичко за нея?

— Сега остави палката си на пода и свали колана си. Ако ще влачиш колегата си надолу по стълбите, трябва да махнеш всичко излишно.

Убийцата хвърли нещо като хамут към нея и с жест ѝ показва да си го сложи. Чарли просто я гледаше и не можеше да помръдне.

— Веднага! — изрева жената. Любезното ѝ изражение мигновено се замени с гняв.

Чарли пусна палката си на пода. Бяха влезли в гигантски капан. Очевидно тя бе човекът, който се бе обадил да уведоми полицията за „местонахождението“ на Танер. И те се бяха хванали на въдицата. Срещата с Танер бе неприятна, но най-лошото предстоеше.

Екипът засипваше Хелън с въпроси — някои бяха породени от любопитство, други — от гняв, но тя запази самообладание и им отговаряше с цялата искреност и спокойствие, на които бе способна.

Откога подозираш?

Откога знаеш?

Какво иска тя?

Ще те атакува ли директно?

Но все още имаше толкова много неща, които Хелън не знаеше, а тя не искаше да разпалва въображението им с хипотези. Затова час и половина по-късно тя сложи край на разпалената дискусия. Крайно

време бе целият ѝ екип да излезе навън и да тръгне по следите на убийцата.

Докато крачеше по коридора към чакащите журналисти, тя осъзна, че ръката ѝ трепери. Бе заровила миналото си толкова отдавна, че разкриването му сега отваряше стара рана. Дали екипът ѝ щеше да продължи да я следва? Да ѝ вярва? Хелън се молеше за това — измъчваше я отвратителното усещане, че най-лошото тепърва предстои.

94.

— Съществува ли опасност за населението, инспекторе? — Емилия Гаранита се постара да зададе въпроса си първа. В присъствието на журналисти от националните ежедневници тя нямаше намерение да пропуска възможността да забие ножа и да го завърти. Все още не можеше да забрави нападките на Уитакър.

— Не смятаме, че съществува реална опасност, но все пак умоляваме хората да не влизат в контакт със заподозряната. Възможно е да е въоръжена, а поведението ѝ е непредсказуемо. Ако някой забележи Сюзън Кук, незабавно трябва да се обади на 999.

— Каква е връзката ѝ с последните смъртни случаи в Саутхамптън? — Най-коварният въпрос беше зададен от „Таймс“.

— Все още се опитваме да съберем всички факти около случая — отвърна Хелън и видя как Емилия иронично повдигна вежда, — но смятаме, че е възможно тя да е активно замесена в подбуждателство при случаите с убийствата на Сам Фишър и Мартина Робинс.

Хелън усети вътрешно напрежение. Беше ѝ трудно да реши дали да спомене Мартина на брифинга, или не. Ако пресата захапеше тази нишка и откриеше Керълайн, играта приключваше. Тя нямаше да има никакъв друг избор, освен да им даде дума по дума цялата информация относно сатанинската роля на Сюзън в тези убийства.

— Вярно ли е, че сте повишена в длъжност, инспекторе? — Гаранита отново побърза да се вмъкне в разговора. — Носи се мълва, че старши детектив Уитакър е временно отстранен от длъжност и го грози обвинение за корупция.

В този момент залата изригна и върху Хелън се изля дъжд от въпроси. Нестихващ порой от въпроси, но тя нямаше друг избор, освен да го понесе стоически, колкото и провокативни да бяха те. Искаше да изостри бдителността на хората, а за целта трябваше да спечели пресата на своя страна. Горчив хап за преглъщане, но ситуацията беше критична. Понякога в живота се налага да нахраниш куче, което те хапе.

95.

Прониза го остра болка. Марк затвори очи и стисна зъби, после се свлече на земята. Какво се бе случило с него, по дяволите? Ръката му инстинктивно посегна към тила и той потръпна, когато напипа дълбоката кървяща рана. Главата го болеше ужасно, но всъщност усещаше болката с цялото си тяло — чувстваше се така, сякаш го бяха били много жестоко и продължително.

Постепенно започна да си припомня всичко. Издирването на Танер, преследването в изоставената болница и после... пълен мрак. Смътно си спомни тревогата, която изпита за част от секундата, усещане за нечие присъствие зад себе си. Пълен глупак — сигурно бе обърнал гръб на Танер и си беше платил за това.

Той се огледа. Намираще се някъде, където миришеше на антисептик и на плесен. Опита отново да надигне глава и изчака очите му да привикнат към мрака. Намираще се в нещо като котелно помещение. Може би в сутерена на болницата? В такъв случай как се бе озовал тук долу?

— Марк.

Чарли. Слава богу. Марк полека извърна глава въпреки пронизващата болка, която съпътстваше всяко движение, и видя Чарли, свита на кълбо в ъгъла.

И когато започна да възприема непонятната обстановка, в съзнанието му прокънтя сигнал за тревога.

— Тя хвана и нас, Марк.

— Танер?

Но Чарли само поклати глава и зарови лице в шепи. Накрая прошепна:

— Било е капан. Ние сме нейни пленници.

Марк с мъка се изправи на крака и огледа помещението. Но бе станал твърде бързо — зави му се свят, после се строполи тежко на пода.

Когато дойде на себе си, главата му лежеше в скута на Чарли, а тя подухваше в лицето му. Обливаха го горещи и студени вълни, потеше се, чувстваше гърлото си пресъхнало до болка. Харесваше му спокойствието, което изпитваше от докосването на Чарли. Вдигна поглед, за да ѝ благодари, но я видя да плаче.

— Тя ни държи в плен, Марк.

Въобразявал си е. Тук нямаше никакво спокойствие.

Глокът прилепна идеално в ръката ѝ. Хелън отдавна не бе държала пистолет, но точно в момента имаше нужда от силата и увереността, които той ѝ даваше. Тя се подписа, за да го получи, после изчака да вземе полагащите се муниции. Във формуляра отбеляза, че се нуждае от него за лична защита, тъй като съществуваше опасност за живота ѝ. Но дали наистина беше така? Или сега бе водена от помрачен инстинкт, който я караше да се въоръжава?

По протокол вече нямаше право да работи сама, предвид степента на опасност за живота ѝ, но това бе път, който трябваше да измине сама, затова излъга, че я очакват на брифинг в Главното управление във връзка с развитието на ситуацията. Екипът веднага ѝ повярва, но с някои хора не беше толкова лесно — докато Хелън пътуваше на север, тя забеляза да я следва червеният фиат на Гаранита. Не твърде очебийно — тя беше професионалист — но достатъчно Хелън да разбере. В прилив на гняв инспектор Грейс рязко увеличи скоростта и се понесе с над сто километра в час въпреки ограничението до шейсет, предизвиквайки цивилния си преследвач да я догони. За щастие, Емилия проумя колко безсмислено беше да нарушава закона, преследвайки полицаи, и се отказа. Щом я изгуби от поглед, Хелън направи обратен завой и се върна на околоръстното шосе, а оттам продължи за Лондон.

Списъкът с места за проверка бе кратък, а щом разбра, че „Чатъм Тауър“ бе планирана за събаряне, тя незабавно се насочи натам. Съдейки по почерка на Сюзън, това бе идеалният терен за нея. Дано не грешеше. Странно как продължаваше да я нарича Сюзън и в мислите си, сякаш това име бе по-малко болезнено от родното ѝ. Впрочем самата Хелън вече се чувстваше много удобно в новото си име — бе избрала името Грейс^[1] заради асоциацията с изкупление, а Хелън заради баба си по майчина линия — и би се почувствала изключително странно и дискомфортно, ако някой се обърнеше към нея с предишното ѝ име.

Хелън осъзна, че се движи със 150 километра в час, и намали скоростта. Трябваше да се опита да запази самообладание. Нямаше представа как бе замислена да завърши тази игра, но тя трябваше да действа разумно, ако искаше да я приключи така, както тя желаше.

Едва сега осъзна, че от много време насам живееше в състояние на отрицание, непрекъснато отхвърляше мисълта, че сестра ѝ би могла да е замесена в убийствата. Не бе контактувала с нея от двайсет години, но така ѝ харесваше. Далече от очите, далече от сърцето. Но когато видя доклада на криминалистите след огледа им в къщата на Мортен, вече не можеше да го отрича. Бяха открили фрагмент от ДНК, част от пръстов отпечатък. Бяха успели да извлекат нещо от него и тъй като то съвпаднаше със сегменти от ДНК на Хелън, бяха зачеркнали отпечатъка като неин. Редовна практика, за да избегнат прахосването на усилия, предизвикани от полицейска небрежност на местопрестъпленията. Но имаше само един проблем. Хелън никога не бе влизала в къщата на Санди Мортен. Тази подробност бе останала незабелязана, но не и за нея — това само потвърди най-лошите ѝ страхове.

Вече се намираше в по-занемарените покрайнини на Лондон. Не след дълго в далечината се появи „Чатъм Тауър“. Проектирана като утопия от 60-те, но предстоеше да бъде съборена. Мечтата се беше вкиснала. „Ароу Секюрити“ — фирмата, която се грижеше за охраната на обекта — бяха предупредени, но въпреки това се наложи да почака. Най-последно намръщеният охранител отключи дървената външна порта, а Хелън веднага започна да го разпитва дали някой се е опитвал да проникне през дървената ограда около изоставената сграда. Той подчерта, че не е имало такива случаи — децата били твърде заети да се наръгват с ножове в центъра, за да си правят труда да идват дотук — но въпреки това Хелън направи пълна обиколка на оградата и я провери за дупки и разхлабени дъски. В крайна сметка се убеди, че всичко е наред, и двамата влязоха вътре. Дали някой би могъл да се прехвърли през оградата с помощта на стълба? Напълно възможно.

Асансьорът не работеше, затова се качиха по стълбите до 11-ия етаж — Хелън водеше с маршова стъпка, а придружителят ѝ се влачеше след нея. Без да усети, Хелън внезапно се озова пред номер 112. Подпря ръка на стената, за да си поеме дъх, а охранителят натисна

бравата. Не беше заключено. Той откряна вратата и понечи да влезе, но Хелън го спря.

— Изчакай тук.

Охранителят изглеждаше изненадан, но отстъпи:

— Както кажеш.

Хелън мълчаливо влезе в апартамента и изчезна в мрака.

[1] Милост, състрадание, благодат (англ.). — Б.пр. ↑

97.

— Трябва да бъдем силни, Марк. Ако сме силни, ако сме сплотени, тя няма да победи.

Марк кимна.

— Тя няма да ни победи. Аз няма да ѝ позволя — продължи Чарли.

Марк се изправи на крака с помощта на Чарли и двамата се заеха да проучат обстановката. Ако се намираха в болницата, никой нямаше да ги чуе. Общината от години се опитваше да пробута сградата на строителни предприемачи, но удряше на камък. Стърчеше си самотна в западнала, забравена част на града.

Отвсякъде ги заобикаляха бетонни стени. Никакви прозорци и само една врата. Наскоро сменена и подсилена — стоеше нелепо, като кръпка, на фона на всичко останало в занемарената стая. Опитаха се да разхлабят пантите, но установиха, че без инструменти няма да успеят. И все пак бе нещо, с което да се занимават. Ако някак си разхлабеха пантите, тогава...

Марк се мъчеше да не обръща внимание на туптящата болка в главата си и високата си температура, докато се занимаваше с пантите, а Чарли удряше по вратата с юмруци. Удряше непрестанно. Все по-силно и по-силно. Крещеше с всичка сила, молеше за помощ. Вдигаше достатъчно шум да събуди и мъртвите — но дали някой я чуваше?

Наоколо им се вдигаше гъст прахоляк и ги обгръщаше, прониквайки в ушите им, в очите им, в гърлата им. Гласът на Чарли стана дрезгав, но тя не се отказваше. И двамата продължаваха, подканяйки се взаимно да не се отказват, но след повече от час безплодни усилия се строполиха изтощени на пода.

Чарли отказа да заплаче. Бяха залостени в най-ужасния кошмар, който можеха да си представят, но... не трябваше да падат духом. Това бе жизненоважно, ако искаха шанс да оцелеят.

— Помниш ли Анди Фаундинг? — попита Чарли престорено бодро, макар че дрезгавият ѝ глас я издаваше.

— Разбира се — отвърна Марк.

— Завел е дело срещу полицията в Хампшир. Твърди, че бил жертва на сексуален тормоз от жени полицаи.

Марк се засмя в отговор. Анди Гальовника, както често го наричаха, беше дежурен сержант в Портсмут, известен с палавите си ръце, особено сред младите си колежки. Чарли продължи да разказва забавната си история и макар че Марк копнееше за сън и спокойствие, той изпитваше благодарност към нея, защото това бе начин да се борят с отчаянието.

Докато си разказваха истории, никой от двамата не спомена пистолета, който лежеше помежду им.

Сигурна бях, че ще се събудят и ще ми развалят удоволствието. Удивително е обаче какъв ефект могат да окажат седем халби „Уайт Лайтнинг“. Баща ми винаги е пиел като смок — бира, сайдер, изобщо всичко, до което се докопа — а мама не му отстъпваше. Пиенето правеше побоищата по-поносими и ѝ пречеше да мисли. Ако бе останала трезва достатъчно дълго време, щеше да осъзнае каква помийна яма бе животът ѝ и да си пъхне главата във фурната. В известен смисъл ми се ще да го бе направила.

Бях планирала този момент по толкова много различни начини. Във фантазиите си винаги използвах нож. Обожавах идеята за прерязани артерии, за оплискани с кръв стени, но нямах толкова смелост да го направя в действителност. Тревожех се, че няма да успея. Че няма да замахна достатъчно силно, че няма да улуча артерия. Когато му дойде времето, трябваше да го направя безгрешно, иначе щях да съм гарантирано мъртва. Копелето щеше да се погрижи — един бог знае какво щеше да ми причини — затова трябваше да съм безупречна.

Намерих запаси от текстилна лепяща лента в стаичката на портиера и взех три ролки. В крайна сметка използвах само една, но се притеснявах и исках да съм сигурна, че ще ми стигне.

Започнах от него. Повдигнах китката му и внимателно омотах лепящата лента около нея. Пипах почти нежно, сякаш превързвах рана. Омотах я няколко пъти, после повдигнах ръката над главата му и я сложих до желязната рамка на леглото. Прехвърлих лентата през металната пръчка и продължих да омотавам, докато не пристегнах здраво ръката му към нея. Повторих същото и с другата му ръка. Сърцето ми биеше до пръсване. Баща ми започваше да шава, чувстваше се неудобно, затова трябваше да побързам.

Оправих лявата ръка на мама бързо, но докато облепах дясната, тя се събуди. Или поне така си мисля. Повдигна клепачи и ме погледна право в очите. Искане ми се да вярвам, че е разбрала какво се

случва и го е одобрила. Че ме е подкрепила. Но както и да е, тя отново затвори очи и не ми създаде повече проблеми.

Когато и двамата бяха добре завързани, изтичах до кухнята. Вече нямаше значение дали вдигах шум. Всичко се свеждаше до бързината. Грабнах ролката прозрачно домакинско фолио и хукнах обратно към спалнята им. Бях видяла това в един филм и винаги съм се чудила как би проработило на практика. Издърпах голямо количество найлонова лента, прегънах я на две, после на три, за да я уплътня. После се покатерих на леглото, прекрачих гърдите на спящия си баща и внимателно повдигнах главата му. Поставих фолиото върху лицето му, после бързо прокарах ролката зад тила му и така отново и отново, докато очите, носът и устата му бяха плътно опаковани в прозрачното стреч фолио.

И тогава той започна да се съпротивлява като обезумял. Отвори очи и ги впери в мен, сякаш ме смяташе за луда. Опита се да извика, опита се да измъкне ръцете си. Положих огромно усилие да се задържа върху него, докато тялото му се мятеше, но няхах намерение да се лиша от триумфа си. Притиснах го още по-силно. Очите му се ококориха, лицето му стана мораво. Майка ми бавно започна да се пробужда до него, сънena и раздразнена. Силите на баща ми започваха да го напускат. Притиснах го още по-силно. Стисках ръба на леглото толкова здраво, че ръцете ме боляха. Но трябваше да съм сигурна, че не блъфира. Трябваше да довърша стареца.

И тогава той внезапно притихна. Майка ми вече беше будна и ме гледаше с крайно объркано изражение. Усмихнах ѝ се, после притиснах фолиото към лицето ѝ. Този път само един слой. От нея не очаквах голямо съпротивление.

Съвсем скоро всичко приключи. Станах от леглото и осъзнах, че съм подгизнала от пот. Разтреперих се. Не се почувствах щастлива, което ме разочарова. Но всичко приключи. Това беше най-важното.

99.

Стоеше в средата на стаята и оглеждаше разрухата около себе си. Опърпаните плакати и мебелите втора употреба вече ги нямаше — сега тук се въргаляха единствено боклуци, останали от бездомници и наркомани, обитавали временно сградата след западането ѝ.

В тази стая имаше толкова спомени. Хубави, лоши, потресаващи. Всеки път, когато тази стая изникваше в съзнанието ѝ, Хелън си спомняше страха си, смущението си, усещането за безпомощност, докато лежеше неподвижна и слушаше как изнасилват сестра ѝ на долното легло. Спомените я понесоха във вихрушката си. Като дете бе толкова безсилна, толкова безпомощна, толкова дълго време, че се чувстваше крайно нелепо да стои тук сега като зряла жена — зряла жена с пистолет в ръка. Колко лесно би могла да помогне на тогавашното си „аз“. Да въздвори ред, да облекчи страданието, да раздаде правосъдие. Може би всичко това би могло да бъде избегнато, ако някой — който и да е — бе чул виковете ѝ за помощ.

Двуетажното легло бе избутано в най-далечния ъгъл. Там вече нямаше нищо освен един оръфан плакат на Бритни Спийърс, наскоро надраскан с флумастер. Хелън прекоси стаята и свали плаката от стената. Прокара длан по грубата мазилка зад него и откри онова, което търсеше. Дж. Х. Нейните инициали. Беше ги издълбала в стената с пергел преди толкова много години. Те бяха знак за ужасната безнадеждност на детството ѝ — оставила ги бе с надеждата, че те ще оцелеят, дори и тя да не успее.

В ума ѝ нахлуха мрачни мисли и тя побърза да се махне от спалнята. Влезе в другата спалня, после в зловонната кухня и в плесенясалата всекидневна. Но вече ѝ беше ясно, че там нямаше нищо за нея. Беше толкова сигурна, че идването ѝ тук ще даде резултат, а остана с празни ръце.

Това щеше да е последният път, когато виждаше това място. Тя спря за момент и огледа наоколо. Странно как никога не бяха имали проблем да дават апартамента под наем въпреки случилото се онази

нощ. Когато си беден, не можеш да си позволиш да си гнуслив или суеверен. Само седмица по-късно тук се нанесе ново семейство. И бавно, с течение на годините, този дом се бе протрил и разкъсал, докато накрая той бе станал годен единствено за животни. Подобаваш край, може би.

Хелън побърза да се отдалечи от жилищния блок, а намръщеният охранител затътри обратно крака към изстиналия си чай. Тя поседя известно време на мотоциклета си, обмисляйки следващия си ход. Имаше силна интуиция и винаги ѝ се доверяваше, но този път удари на камък. Нямаше друг избор, освен да провери всички останали възможности.

Включи телефона си и силно се обезпокои от броя на пропуснатите обаждания. Тревогата ѝ премина в смразяващ ужас, когато прослуша първото от многото съобщения, оставени от детектив Бриджис.

Марк и Чарли бяха изчезнали.

100.

За момент се почувства свободна. Намираше се в търговски център и тичаше към ескалатора. Майка ѝ стоеше на площадката в горния му край и хокаше охранителя, че не изпълнява задълженията си. Никога досега не се беше чувствала толкова щастлива да види майка си, затова бягаше с всички сили към нея. Когато се приближи, мъжът от охраната се обърна към нея, но — странно защо — не можеше да говори, просто я гледаше втренчено и стенеше, стенеше, стенеше...

Чарли рязко се събуди и се сблъска с грозната реалност. Марк лежеше на пода до нея и стенеше, стенеше, стенеше... Чарли потисна яда си — вината не беше негова. Раната на главата му беше тежка и нямаше как да я излекуват сами. В началото Чарли се опита да я почисти със слюнка и ръкав от риза, но сега се тревожеше, че така я бе замърсила още повече. Марк се чувстваше зле и преди да ги отвлекат — твърде много алкохол, твърде много безсънни нощи — а кръвозагубата го изтощи още повече. Раната му започваше да се инфектира. Явно имаше треска. Какво щеше да прави Чарли, ако състоянието на Марк се влошеше сериозно? Тя пропъди тази мисъл и погледна часовника си. Колко време бе спала? Не много. Когато си изгубил надежда, времето тече толкова бавно. Първата сутрин и двамата бяха енергични, изпълнени с оптимизъм, твърдо решени да намерят начин да се измъкнат от тази гробница. Взеха решение да работят денем и да спят нощем. На втората сутрин удвоиха усилията си, използваха катарамите на коланите си в опит да разхлабят тежките панти на вратата. Но е трудно да продължиш, когато всичките ти усилия се провалят. В крайна сметка катарамите им се счупиха и до следобеда на втория ден от пленничеството им ги завладя апатия и отчаяние.

Чарли никога не се бе чувствала толкова мръсна, толкова гнусна, толкова отчайващо безпомощна. Тясното пространство на затвора им започваше да става непоносимо. Бяха се разбрали да ходят по нужда и

(в нейния случай) да повръщат в най-отдалечения край на стаята и Чарли стриктно спазваше споразумението. Когато усетеше пристъп на сутрешно гадене, тичаше в ъгъла и изпразваше стомаха си върху смрадливия под. Марк очевидно бе твърде отпаднал или просто му беше безразлично и не си правеше този труд. Беше подгизнал целият в собствените си нечистотии и смрадта изпълни ноздрите на Чарли.

Повдигна ѝ се мигновено и тя хукна към мръсния ъгъл, където повърна дълга струя кисела жлъчка. Стомахът ѝ отново се сви в конвулсия, после отново, докато накрая се успокои. Внезапно гърлото ѝ пресъхна и тя изпита силна, мъчителна жажда. Започна да кръстосва стаята и да се оглежда за някакъв източник на влага, като през цялото време разтриваше очите си, опитвайки се да заплаче, за да оближе солените сълзи. Ала нямаше нищо — вече ги бе изплакала. Всичко бе изгуб...

Нещо се раздвижи. С периферното си зрение видя някакво движение. Ужасяваше се да погледне — страхуваше се от онова, което би могла да открие — но бавно, плавно обърна глава. И го видя. Огромен и тлъст. Плъх.

Беше се появил от нищото и сега ровичкаше в нечистотиите им за дълбоко заровени лакомства. За Чарли това бе чудотворно спасително видение — като оазис в пустиня. Храна. В съзнанието си тя вече забиваше зъби в противното му тяло, късаше плът от костите му, за да укроти болезнените спазми на стомаха си. Може би щеше да стигне и за двама им, съдейки по размера му.

Внимателно. Не бързай. Това може да е границата между живота и смъртта. Чарли полека изхлузи якето от раменете си — не беше идеалната мрежа, но трябваше да свърши работа.

Стъпка напред. Плъхът внезапно вдигна глава и стрелна поглед в мрака. Чарли застина. Лакомията на животното надделя и след като подуши бързо въздуха, отново зарови муцуна в нечистотиите.

Още една стъпка напред. Този път плъхът не помръдна.

Още една стъпка. Чарли полека се приближаваше.

Още една. Вече беше буквално отгоре му.

Тя се хвърли напред и го затисна с якето си. Плъхът се мятеше като обезумял, а тя налагаше с юмруци мърдащата издутина, опитвайки се да смаже малката му главица. Животното притихна. Дали беше успяла? Удари го още веднъж, за да е сигурна, после леко

отпусна хватката, за да провери. Плъхът се стрелна изпод якето в отчаян опит да избяга. Чарли докопа опашката му, но тя се изплъзна от пръстите ѝ и гризачът изчезна през процеп в стената.

Чарли се изправи на крака. Толкова отчаяна постъпка, че чак ѝ стана почти смешно. Омазана в собствените си лайна, стомахът ѝ стържеше от глад, гърлото ѝ пламтеше. Трябваше да сложи нещо в уста. Някаква храна. Трябваше да намери поне минимално облекчение.

Тя се предаде пред унижението и направи онова, което се бе заклела да не прави. Свали пликчетата си и уринира в шепа, после изпи топлата течност, наслаждавайки се на всяка капчица.

101.

Въобразяваше ли си, или наистина обвиняваха нея? Чарли и Марк бяха в неизвестност повече от 48 часа и тревогата на екипа прерастваше в отчаяние и шок. И сега, докато организираше екипа за издирването на изчезналите им колеги, Хелън започна да вижда обвинителни погледи навсякъде около себе си, сякаш те колективно бяха решили, че вината е нейна.

Чрез телефонно базиране на местоположението бе установено, че последно Марк и Чарли са били в близост до бившата детска болница на „Спайър стрийт“. Този факт съответстваше и на анонимно съобщение, което ги бе отвело там. Намирисваше на капан. Всички безмълвно си задаваха един и същ въпрос — *тя ли ги бе отвлякла?*

Отне дразнещо дълго време да се осигури въоръжена подкрепа, но Хелън бе направила и невъзможното и сега се носеше с висока скорост към старата болница, следвана от отряд на SO19^[1]. Сградата бе голяма, с множество изходи, и тя не искаше да позволи на Сюзън да им се изплъзне отново. Ако изобщо беше там, разбира се.

Влязоха по възможно най-тихия начин. SO19 тръгнаха първи, плътно следвани от Хелън, детектив Бриджис и десетина души от Военна полиция. Огромна площ за претърсване, но ако се разпръснеха ветрилообразно и поддържаха контакт по радиостанциите, биха могли да приключат сравнително бързо. Хелън чувстваше цялото си тяло сковано от напрежение. Знаеше, че трябва да се опита да овладее нервите си — прекомерното нервно напрежение води до вземане на лоши решения, особено когато държиш глок в ръка. Времето беше лошо и вятърът, който свистеше през счупените прозорци, придаваше на обстановката призрачна, злокобна атмосфера. *Взemi се в ръце*, повтаряше си тя — не искаше да ѝ се привиждат сенки и оптически измами.

Но не беше лесно да се отпусне при толкова висок залог. Вината за всичко това наистина беше нейна. Не само защото бе вдъхновила убийствата, но и защото беше помолила Марк да се върне на работа.

Ако просто го бе оставила на мира, сега той щеше да бъде жалък пияница, но в *безопасност*. Беше се върнал на работа, без да се ядосва и без да обвинява. Защото той вярваше в онова, което правеше, и защото — въпреки всичко — вярваше в нея. А ето какво получи за отплата за своята преданост.

Тя внимателно се изкачваше нагоре по стълбите — съвсем сама, в разрез с протокола. Надникна в първата стая. Самотно, изоставено, мрачно и прашно място. Хелън освободи предпазителя на пистолета си. Инстинктите ѝ подсказваха, че сестра ѝ нямаше да се остави лекомислено да налети на екип от SO19. Тя преследваше Хелън.

Вдигна оръжието пред себе си и надникна в следващата стая — убедена, че съвсем скоро ще се изправи лице в лице с врага. Радиостанцията ѝ внезапно изпука. Беше детектив Бриджис. Звучеше по-скоро развълнуван, отколкото тревожен. Беше чул някакви звуци. Идвали от долния етаж. Тъкмо отивал натам, за да провери. Хелън веднага заряза всичко и хукна надолу по стълбите.

Докато бързаше в посоката, откъдето се чуваше хлопането, детектив Бриджис с изненада видя как Хелън го изпреварва. Той винаги се бе гордял с бързината си, но шефката му изглеждаше като обладана от зъл дух. Опитваше се да се овладее, но той ясно виждаше, че е като навита пружина. А сега, водена от страх, мрачни предчувствия и гняв, бързаше да си присвои тази история. Искаше тя да бъде човекът, който ще сложи край на този кошмар.

Когато стигнаха до долния край на стълбището, коридорът се разклоняваше в четири посоки. Радиостанцията отново изпраща и Бриджис побърза да намали звука ѝ, смутен от злъчния поглед на Хелън. Двата наостриха уши и се огледаха.

Направо. Шумът определено идваше от коридора точно пред тях и те хукнаха натам. Първата врата беше заключена, но звукът се носеше от по-далеч. Продължиха нататък и тогава го чува съвсем ясно — бум, бум, бум. От съседната стая. Вратата беше заключена. Но те щяха да влязат. Трябваше да влязат.

Докато Хелън викаше през затворената врата, с надеждата да долови признаци на живот, един от военните полицаи изтича да донесе железен лост. Върна се след по-малко от минута и доведе със себе си още хора. Подпря вратата с рамо и вклини лоста в ключалката на тежката метална врата. Напред-назад, напред-назад, докато най-накрая

вратата неохотно се предаде с протяжно скърцане. Хелън и Бриджис избутаха полицая от пътя си и нахълтаха вътре.

За да открият празна стая.

Счупен прозорец, полуизкъртен от пантите си, ритмично блъскаше металната рамка под поривите на бурния вятър.

[1] Британските специални части. — Б.пр. ↑

102.

Искаше да умре.

Тази мисъл непрекъснато се въртеше в главата на Марк. Сега би приел смъртта като благословия, като облекчение на болката, която изтезаваше тялото му. Беше пробвал да се пребори с треската, да фокусира вниманието си върху настоящето, да се опита да измисли някакъв начин за бягство — но всичко това само влошаваше пулсирането в мозъка му и той постепенно се унесе в летаргия.

Колко време отнема да умреш от глад? Твърде дълго. Бе изгубил представа за времето, но със сигурност бяха прекарали в затвора си поне три дни. Стомахът му непрекъснато се свиваше, гърлото му беше отекло и пресъхнало, едва намираше енергия да се надигне. За да убива време, ровеше в съзнанието си и вадеше спомени от детството си, но мислите за училището преливаха в спомен за „Изгубеният рай“ — поемата, която бе изучавал (с голяма неохота) в прогимназията. Сега се чувстваше като персонаж от онова кошмарно видение, измъчван непрестанно от смразяващия студ нощем и ужасните тревоги, които го стискаха в хватката си през безкрайно дългите дни. Нямаше спасение.

Той съзнаваше, че треската му се влошава. Имаше добри периоди и лоши периоди. Периоди, в които умът му беше бистър и можеше да говори с Чарли, както и такива, в които усещаше, че бръщолеви несвързано. Дали щеше да настъпи момент, в който да изгуби напълно връзката с реалността?

Той протегна ръка и опипа раната на тила си. Мръсните му пръсти потънаха в зейналата дупка, дълбока поне два-три сантиметра.

— Не я пипай, Марк. — Гласът на Чарли достигна до него през мрака. Дори и след три дни в чистилицето, тя все още звучеше загрижена. — Ще стане още по-зле.

Но Марк не я послуша, защото нещо лазеше по пръста му. Гнойната му рана се движеше. Той извади пръстите си и ги подуши. Постара се да не обръща внимание на противната, лепкава воня, която

покриваше кожата му, и насочи вниманието си върху миниатюрното бяло червейче, което танцуваше около нокътя. Личинки. Раната му гъмжеше от личинки.

Той доближи пръста си до устата си и облиза малкото червейче с език. Испита странно усещане, когато го преглътна. Странно, но приятно. Измъкна още няколко от раната и ги напъха в устата си.

Чарли се изправи и тръгна към него, вперила поглед в ръката му. После приклепна до него. Марк притихна, осъзнавайки за пореден път силата на приятелството им. Той с усилие обърна тила си към нея. Тя се поколеба, но после нетърпеливо бръкна с два пръста в раната му и ги напъха в устата си. Облиза лакомо личинките и ги остави да се гърчат върху езика ѝ. Блаженство.

Всичко свърши твърде бързо. Оскъдната им вечеря с личинки приключи. Сега стомасите им пулсираха от глад — миниатюрните твари, които погълнаха, просто припомниха на червата им колко бяха празни. Още. Още. Още. Стомасите им искаха още. Стомасите им копнееха за още.

Ала нямаше нищо повече, което да им предложат.

103.

Бяха претърсили всеки сантиметър земя в радиус от три километра от старата болница, но от Марк и Чарли нямаше и следа. Намериха само локва прясна кръв в коридора на четвъртия етаж. Лабораторните тестове потвърдиха, че е на Марк. Детектив Макандрю се разплака, но тя не беше единственият разстроен член от екипа. Хелън едва сега осъзна колко обичан бе Марк в управлението. Нищо чудно, че хората я мразеха.

И така, оказваше се, че Марк и Чарли са били подмамани в болницата, а после отведени другаде. В непосредствена близост до болницата нямаше камери за наблюдение. Камерите по околните оживени улици бяха снимали десетки товарни микробуси в този часови диапазон, но кой от тях беше *техният*? Къде ги бе отвела? В района със сигурност имаше много изоставени сгради и складове. Екипи от униформени полицаи вече ги проверяваха с помощта на кучетата, които Хелън бе изискала. Разпитваха всеки потенциален свидетел и минувач, обиколиха и по къщите. Ако някой се държеше подозрително, претърсваха къщата му от тавана до мазето, ако се наложеше. *Трябваше* да ги открият.

Хелън изцяло залагаше на идеята, че те все още са някъде наблизо. Сюън може и да ги бе преместила на друго място, но те бяха полицаи и стояха нащрек — по-висока летва от останалите ѝ жертви. Този път тя трябваше да внимава повече и да залага на сигурно. Ето защо имаха нужда от очи и уши — колкото повече, толкова по-добре — които да преброят Саутхамптън, Портсмут, че и отвъд. Хелън вече бе помолила за подкрепление от съседните полицейски управления, беше мобилизирала общинските полицейски отряди и бе прекратила всички отпуски в Централното управление на Саутхамптън. И пак не беше достатъчно.

Имаше още една неизползвана възможност. Емилия Гаранита бе подочула за неуспешната полицейска акция в старата детска болница. Подразнена, че не е била уведомена навреме, тя непрекъснато звънеше

на Хелън в отчаяни опити да разбере каква бе целта на претърсването и защо оттогава кипеше такава активност. Дали издирваха Сюзън? Или имаше още жертви?

Рискован ход, но Хелън нямаше друг избор. Течеше четвъртият ден от разследването им, а те все още не разполагаха с нищичко. Затова тя взе телефона и набра номера й.

Емилия Гаранита обожаваше работата си. Често работеше извънредно срещу мижаво заплащане, а мнозина от имащите власт се отнасяха откровено грубо с репортерите от местната преса, но за Емилия всички тези неща нямаха значение. Тя бе пристрастена към адреналина, към непредсказуемостта и вълнението, които работата ѝ осигуряваше ежедневно.

След това се нареждаше усещането за могъщество. Колкото и презрително да се държаха политиците, ченгетата и адвокатите, всички те се ужасяваха от репортерите. Те бяха силно зависими от благоразположението на обществото за напредъка в кариерите си — и именно репортери като Емилия казваха на обществото какво да мисли. Сега, когато седеше срещу Хелън Грейс, журналистката усещаше това могъщество. Емилия бе избрала мястото за среща — не Хелън — и тя определяше правилата. Грейс се нуждаеше от помощта ѝ, така че край с лъжите и недомлъвките.

— Двама наши полицаи са в неизвестност — направо започна Хелън. — Чарли Брукс и Марк Фулър. Познаваш ги, ако не се лъжа. Възможно е да са били отвлечени, така че се нуждаем от вашата помощ — от помощта на вашите читатели — за да ги издирим.

Докато Хелън говореше, Емилия изпита онова познато вълнение. Другият страхотен момент в професията на репортера — голямата новина, истинската сензация, може да падне в скута ти по всяко време. И точно заради дни като този си струваше да търпиш останалото. Всички онези изгубени часове, прекарани в отразяване на дела в съда — вандализъм, побоища, обири — бяха цената, която плащаш, за да си спечелиш *истинска* история. И когато такава наистина се появи, трябва да си готов да я посрещнеш. Защото това са историите, които те правят известен.

Емилия едва смогваше да записва, макар че използваше стенография. Развитието на този случай беше смайващо и тя вече

виждаше мащабите на сензацията. А да изпревари националната преса за новина като тази — това наистина беше удар в десетката.

Емилия обеща да направи всичко, което е по силите ѝ, и Грейс си тръгна. Детектив инспектор Грейс каза, че е доволна от техния „приятелски разговор“, но не можеше да заблуди Емилия. Грейс не беше жена, която охотно би помолила за помощ или би приела да свири втора цигулка в чужда полза. Толкова по въпроса за женските приятелски разговори.

Емилия хукна обратно към редакцията. Тревожното вълнение, обзело я по-рано, вече го нямаше и тя се чувстваше странно спокойна. Знаеше точно какво щеше да направи. През целия си професионален живот бе използвала журналистиката като оръжие — за да излага на показ, да наранява или унищожава онези, които си го заслужаваха. Този път нямаше да е по-различно.

105.

Беше шест и половина сутринта, а слънцето упорито отказваше да изгрее. Гъста, усойна мъгла обгръщаше Саутхамптън — идеално олицетворение на настроението на Хелън. Тя хлопна входната врата зад гърба си, метна се на мотоциклета и отпраши към центъра на града с неоправдано висока скорост.

Бяха изминали още трийсет и шест часа и все още нямаше новини. Всъщност не, това не беше вярно — имаше много „новини“, но нито една полезна. От момента, в който се раздели с Емилия, Хелън не спираше да се ядосва на себе си, измъчвана от опасения, че е направила огромна грешка. Не че имаше голям избор, беше *длъжна* да информира пресата, но така само влоши нещата. Срещата ѝ с Емилия се проведе късно вечерта, така че водещата новина на другата сутрин бе сензационна, но без подробности. Днешният брой на „Еко“ обещавахе да е нещо съвсем различно. Билбордовете гарантираха осем страници по темата.

Когато Хелън пристигна в кабинета си, на бюрото ѝ лежеше копие от вестника. Услужлив член от екипа или някой просто искаше да подчертае нещо? Тя прескочи зловещото заглавие и премина директно към подробностите от вътрешните страници. Просто отвратително. Изопачена долнопробна статия и нищо повече. В изчерпателни и пикантни подробности читателите се запознаваха с различните етапи на обезводняването и гладуването до смърт, следваха размишления по въпроса кой полицаи ще издържи по-дълго и какви биха били вероятните причини за смъртта. За по-тъпите си читатели бяха подсигурили и полезна таблица на физическото и умственото изтощение, описваща как Чарли и Марк са се чувствали през Ден първи. И Ден втори. Трети, Четвърти, Пети. Шести. За следващите дни висеше голяма въпросителна, но тя имаше едно-единствено красноречиво значение.

Насред цялата тази мръсотия едва се забелязваше и телефонен номер за контакт с полицията — което според уговорката бе основната

цел на тази твърде изчерпателна статия. Както можеше да се очаква, телефонът прегря от обаждания. Вълнението, породено от тази изключителна история, гарантираше това. Болшинството от обажданията не бяха нищо повече от отчаяно търсене на внимание, а това вбесяваше Хелън.

Когато се срещна с приятеля на Чарли и родителите на Марк, Хелън не успя да им даде кой знае каква утеха. След сензационните статии в „Еко“ те бяха обезумели от тревога и изляха гнева си върху Хелън. Тя бе откровена с тях относно шансовете за оцеляване на любимите им хора, но обеща да направи всичко възможно, за да ги върне у дома. Те бяха в шок и трудно възприемаха случилото се, сякаш сънуваха кошмар, от който скоро щяха да се събудят.

Хелън отчаяно искаше да им даде надежда, да сподели добра новина, която да сложи край на страданието им, но нямаше смисъл да ги лъже. Тя знаеше, че Марк и Чарли са издръжливи хора със силна психика, но от тях нямаше и следа почти цяла седмица. Кой би могъл да каже в какво състояние се намираха в момента? Или колко още можеха да издържат. Те бяха хора в крайна сметка.

Времето изтичаше неумолимо и всяка минута беше ценна.

106.

Чарли се опита да стане. Но когато се изправи на крака, главата ѝ се замая. Почувства се като пияна и отново се свлече на пода. Извърна глава встрани и повърна за пореден път. Но вече нямаше какво да повърне — от два дни нямаше какво да повърне.

Умираще от глад. Фраза, която бе използвала толкова много пъти, но едва сега осъзнаваше истинския ѝ ужасен смисъл. Многократни пристъпи на диария, мускулни спазми, червени петна по цялото тяло, силно напукана кожа около устата, лактите и коленете. Сякаш си сменяше кожата — разпадаше се. Постепенно щеше да се превърне в подобие на скелет. Личинките отдавна свършиха. Марк сигурно щеше да умре, преди да се завърнат.

В другия край на стаята Марк тихо припяваше „Имах си мъничко орехово дръвче“. От няколко дни бълнуваше детски песнички — може би ги помнеше от майка си, а може и да ги бе пял на дъщеря си. Така или иначе, бъркаше думите и мелодиите. Всъщност просто издаваше някакви звуци, опитвайки се да си докаже, че все още е жив. Кого заблуждаваше?

Чарли огледа гробницата им за хиляден път. До болка познатите четири бетонни стени безмълвно устояха на погледа ѝ. Миризмата вече не се търпеше, шест дни екскременти, пот и повръщано се смесваха в зловонен коктейл. Освен това беше адски студено. Чарли се бе опитала да завие Марк — чиито зъби тракаха от високата температура — със стъклена вата, но той я избута настрана, защото дращеше кожата му и го дразнеше.

Чарли се замисли дали да не хапне малко от нея, но знаеше, че няма да успее да я задържи в стомаха си, а вече нямаше сили да повръща. Затова просто седеше, потънала в мрачни мисли.

Тя подпря глава върху студената, твърда стена. За кратък момент хладината на камъка я успокои. Наносекунда спокойствие, преди гладът отново да нададе вой.

Чарли рязко отлепи глава от стената и свали панталона си. После събу пликчетата си и ги вдигна във въздуха като трофей. Бяха мръсни и захабени от носенето им цяла седмица, но бяха единствената част от дрехите ѝ, която не беше покрита с плътен слой мръсотия. Опитва се да ги разкъса. Бяха изненадващо здрави и еластични, но не след дълго успя да ги разпори на ленти. Напъха една в устата си. Имаше вкус на пот и урина. Чарли започна да дъвче. Дъвка известно време и парчето плат омекна. Тя с усилие го преглътна, борейки се с инстинкта си да повърне. Но не получи никакво облекчение. Налапа още една лента, после още една и се насили да ги преглътне. Чувстваше се обезумяла от глад. Но на четвъртия опит повърна и изхвърли от стомаха си всички погълнати парчета плат. Лежаха си на пода, влажни от слюнка и стомашни киселини, и сякаш ѝ се подиграваха.

Чарли се свлече на пода и заплака. Но и плачът ѝ не продължи дълго. Нямаше сили за отчаяние. Тя отвори насълзените си очи, протегна ръка към гнусните парцали и отново започна да дъвче.

107.

Пълно унищожение. Други полицейски служители не биха издържали на този товар, биха пратили някоя изкупителна жертва на фронтовата линия. Но Хелън знаеше, че всичко това се случва по нейна вина, затова нямаше друг избор, освен да приеме ролята на жертвеното агне.

Изправена между две огромни снимки в близък план на Марк и Чарли, Хелън направи изявление за националната преса и подкани всеки, който има някакви подозрения, да се свърже с полицията. Статията на Емилия в „Еко“ бе предизвикала паника. В претъпканата зала за пресконференции имаше представители на всички малки и големи ежедневници от Обединеното кралство, както и журналисти от Европа, Съединените щати и други държави по света.

Вече нямаше скрито-покрито. Издирваха сериен убиец. Точно тази публичност чакаше Емилия Гаранита, затова описваше историята с всичките ѝ отблъскващи подробности, предизвиквайки Хелън да подаде оставка. Настояваше за обществено допитване по въпроса дали Хелън трябваше да оглавява това разследване. „Еко“ подготвяше още една подробна статия със списък на всички лъжи, полуистини, увъртания и некомпетентни решения, които според тях определяха разследването до момента. Хелън посрещна атаката с гордо вдигната глава — за нея бе важно да отправи посланието си към обществото, цената на професионалното ѝ поражение нямаше значение.

Първоначалното ѝ намерение бе да остане в управлението цяла нощ, да се освободи от гнева и чувството за безсилие, но загриженият ѝ екип надделя и успя да я накара да се прибере вкъщи — поне за час-два. Всички бяха капнали от умора, но никой не бе виждал Хелън да се прибира да поспи от седмица — трябваше да презареди батериите си.

Хелън се качи на мотоциклета си и пое към дома си със съобразена скорост — все още се чувстваше разнебитена и изпълнена

с емоции. Щом се прибра, тя си взе душ и се преоблече. Приятното усещане за чистота я изпълни с енергия и — колкото и абсурдно да звучеше — с надежда.

За един кратък момент на еуфория се почувства сигурна, че ще ги открие живи и здрави.

Но докато гледаше през прозореца към навъсеното нощно небе, този кратък прилив на оптимизъм започна да се изпарява. Бяха търсили навсякъде, а не откриха нищо. Докато хампширската полиция претърсваше всяко кътче на Саутхамптън за изчезналите полицаи, Хелън се бе свързала с колегите си в Лондон. Може би в избраното от сестра ѝ място имаше нещо лично? Може би се бе спряла на някое „забавно“ местенце, където да се посмее за последно? Като например изоставените складове, където като малки ходеха да чупят прозорци, или гробището, където се наливаха с алкохол, училищата, от които бягаха, подлезите, в които гледаха скейтбордистите. Бе помолила да претърсят всички тези места.

И все още нищо. Все същата съкрушителна тишина. Все същото смазващо безсилие. Марк и Чарли се намираха там някъде, навън, и Хелън не можеше да направи нищо, за да им помогне.

Постоя десетина минути в апартамента си, качи се на мотоциклета и пое обратно към управлението. Там някъде със сигурност имаше ключ към тази загадка. И Хелън трябваше да го открие.

108.

Чарли знаеше, че вече беше късно за спасение. Вече не очакваше спасителния отряд. Дори вече не мислеше колко дълго би могла да издържи — времето бе станало разтегливо понятие, откак пребиваваха тук.

Не спираше да си представя бебето вътре в нея. Някак си знаеше, че е момиче. В представите ѝ то бе човек с характер и собствени нужди, а не просто купчина клетки. Представяше си как бебето ѝ плаче за храна, объркано и измъчвано от въпроса защо не получава нищо от майка си. Това не биваше да се случва. Дали нейното мъничко стомахче се свиваше от глад, също като Чарли? Бебето може би все още си нямаше стомахче, помисли си тя, но тя просто не можеше да пропъди образа му от съзнанието си. *Обричам бебето си на гладна смърт. Обричам бебето си на гладна смърт.* Марк и Чарли сами се бяха поставили в тази ситуация. Вината бе тяхна. Но бебето ѝ беше невинно. Чисто и невинно. Защо бебето ѝ трябваше да плаща цената за вината им? Гневът от собствената им глупост я изгаряше отвътре. Поне духът ѝ не бе угаснал, за разлика от измършавялото ѝ, безполезно тяло.

Тя се насили да преглътне яростта си. Опита се да заспи. Но нощта беше дълга. И студена. И тиха. Чарли се опита да заспи, но бебето ѝ не спираше да крещи.

Крещеше ѝ да вземе пистолета.

109.

Екипът бе инструктиран и изпратен по задачи. И докато Бриджис, Сандерсън и останалите обикаляха графството, че и извън пределите му, Хелън остана в стаята на разследването. Някой трябваше да координира това мащабно издирване, освен това я мъчеше неприятното усещане, че пропуска нещо важно, и искаше да прегледа отново всички факти и доказателства.

Бе проследила и най-малката нишка. Всеки градски съвет в Южна Англия бе помолен за съдействие и в момента служителите от съответните общински служби внимателно преглеждаха списъците с изоставени обекти, чакащи ремонт или събаряне. Пристанищните власти също бяха уведомени — подготвяше се списък със складове и плавателни средства, излезли от експлоатация. Течеше издирване и проверка на имоти под наем, но можеха да проучват само най-новите сделки, а кой би могъл да каже дали Сюзън не бе наела имот преди седмици.

Издирването беше мащабно и всеобхватно, но въпреки това Хелън се задушаваше от усещането, че всичките им усилия бяха напразни. Ако мястото, на което ги държаха в плен, бе избрано случайно, тогава какви бяха шансовете им да го открият?

Водена от страха си от провал, както и от усещането, че отговорът се намира точно под носа ѝ, Хелън отново се върна към ключовите места от детството си, които бе споделяла със сестра си. Като малка боготвореше Мериан, по-силната от двете, и я следваше като сянка. Където е Мериан, там е и Джоди, така разправяха всички. Променяйки името си и живота си, Хелън се бе опитала да се измъкне от тази сянка, но сега тя отново висеше над нея заедно с мрака и отчаянието, които носеше със себе си.

И точно когато преглеждаше материалите си за „Ароу Секюрити“, Хелън усети онази първа тръпка на вълнение, оживлението, което предвещаваше появата на нова улика. В ерата на равенството между половете присъствието на охранител от женски пол

не би трябвало да прави впечатление. Но колко жени наистина упражняваха тази професия? Нещо повече — тази жена бе започнала работа в „Ароу“ преди два месеца. Имаше за задача да държи под око имотите между Кройдън и Бромли, тъй като самата тя живееше в този район. Но препоръките ѝ изглеждаха съмнителни и изфабрикувани и една бърза справка с администрацията доказва, че домашният адрес на въпросната служителка е фалшив.

Хелън изпрати по факс оригиналната снимка от досието на Сюзън, както и компютърно генериран образ на „състарена“ Мериан до „Ароу“, а разтревожената охранителна фирма незабавно ѝ отговори. Жената от снимките много приличала на тяхна служителка, която се представяла с името Грейс Шийлдс.

Грейс. Вече нямаше съмнение. Но какво означаваше това — „майната ти“ или „ела тук“? Хелън заложи на второто и отново пое към „Чатъм Тауър“. Не можеше да е сигурна дали — и кога — сестра ѝ очакваше от нея да открие тази връзка, но тя вече бе решила. Или Мериан, или Марк и Чарли се намираха някъде в „Чатъм Тауър“ и тя щеше да ги открие.

Хелън се изпълни с надежда, докато се носеше с висока скорост в северна посока. Влизаше във финалната фаза на играта.

110.

Валеше дъжд, когато ме отведоха.

Не бях го забелязала, докато ме влачеха към полицейската кола, но докато седях на задната седалка като най-обикновен престъпник, видях как пулсиращата синя светлина се отразява в локвите по улицата.

Чувствах се вцепенена. Психолозите биха казали, че се намирах в състояние на шок след убийствата, но не вярвам на това. Да, бях в шок, но не от това. Опитаха се да ме накарат да говоря с тях, но аз не исках — не можех — да обеля и дума. За мен това бе началото на края.

*Вдигнах поглед и я видях — стоеше на входната врата и се взираше в мен. Беше увита в одеяло, около нея се суетеше социален работник, но тя просто стоеше и гледаше право напред, сякаш не можеше да повярва какво се случваше. Но то се случваше и **тя** бе виновна за случващото се. Тя разби семейството, не аз.*

За мен се написаха всички тези ужасни неща в пресата, мен осъдиха, мен оплюха и очерниха. Но тя извърши истинското престъпление и го знаеше.

*Видях го в очите ѝ, докато полицейската кола ме отвеждаше. Тя беше Юда... не, не това... тя беше **по-лоша** и от Юда. Той е предател приятел. Тя предаде сестра си.*

111.

Направì го бързо, веднага. И да се свършва.

Марк се насили да помръдне, да събере последните си остатъци енергия и да го направи. Треската го изгаряше, тялото го болеше, изпитваше огромна трудност да раздвижи краката си, но духът му бе по-силен от тялото.

Чарли лежеше в другия край на стаята. Плачеше и крещеше? Дали не започваше да полудява? Обикновено бе толкова спокойна, толкова сърдечна, а сега преливаше от ярост и агресия, съскащ хищник по пътя към лудостта. Какво ли се случваше в ума ѝ?

Пистолетът лежеше помежду им. Марк не можеше да откъсне очи от него. Сега, когато бяха изчерпали всички възможности за бягство, оръжието оставаше единственият им изход.

Марк се надигна на лакти, но ръцете му мигновено го предадоха и той се свлече на пода, удряйки силно брадичката си в каменната повърхност. Ядоса се и опита отново. Напрегна всяко мускулче, за да надигне тялото си от земята. Този път успя и побърза да подпъхне колене под гръдния си кош. Остра болка прониза гърдите, краката, ръцете му — тялото му роптаеше и се съпротивляваше, но той нямаше да му позволи да спечели.

Хвърли още един поглед към пистолета. *Леко, без резки движения*, каза си. Надигна се бавно и приседна. От внезапното изправяне главата му започна да тупти и в съзнанието му се появи неканен спомен — как Елси слага хладна памучна кърпа на челото му, за да облекчи махмурлука му от новогодишната нощ. Малко ангелче. Неговото малко ангелче.

Пистолетът лежеше на метър и половина от него. За колко време би могъл да покрие това разстояние? Вече нямаше връщане назад. Само миг колебание и цялата му решителност щеше да се изпари. Момент на нерешителност и тялото му щеше да го предаде. Вече бе взел решение и нямаше да спре пред нищо.

Той запълзя на четири крака. Болката не се търпеше, но Марк не спираше да се движи напред. Чарли го чу и се обърна, но вече беше твърде късно — Марк бе стигнал целта си. Той грабна пистолета и свали предпазителя. Беше време за убиване.

112.

Валеше проливен дъжд — внезапно се бе извила буря и водните талази плющяха срещу Хелън по пътя ѝ към „Чатъм Тауър“. Сякаш времето бе изпълнено със същата ярост, която движеше Хелън напред.

Водата се стичаше по визъора на шлема ѝ и в първия момент, когато Хелън я видя, тя изглеждаше като призрак, като някакво видение. Отначало реши, че е служител на „Ароу“, излязъл да я посрещне, но после осъзна, че е жена. Тя мигновено се напрегна, намали скоростта и посегна към оръжието си.

После дъхът ѝ секна. Стисна очи, после ги отвори, надявайки се да греша. Но не грешеше. Спря мотоциклета, скочи от него и хукна към мократа полугола фигура. Чарли я блъсна настрана и я подмина като непозната. Хелън стисна ръката ѝ и я дръпна обратно към себе си. Чарли се обърна и с дивашка ярост в погледа се опита да ухапе Хелън по лицето. Хелън я отблъсна и силно я зашлеви. Шамарът сякаш стъписа Чарли и тя се свлече на колене. Кална и полугола, тя изглеждаше като кошмарно подобие на наперената жена, която Хелън някога бе познавала.

— Къде е? — безцеремонно и грубо попита Хелън.

Чарли не можеше да я погледне в очите.

— Той го направи. Не бях аз. Той го направи, за да ме спаси...

— КЪДЕ? — изрева Хелън.

Чарли се разплака, вдигна дясната си ръка и посочи към „Чатъм Тауър“.

— Мазето — с треперещ глас отвърна тя.

Хелън я заряза коленичила на земята и хукна към сградата. Освободи предпазителя на пистолета и профуча през незаклучената порта на обекта. Нямаше време за стратегии и предпазливост. Трябваше да открие Марк. Пропъди от съзнанието си вероятността той вече да е мъртъв — със сигурност имаше време да го спаси. Трябваше да го спаси. И тогава изведнъж осъзна, че изпитва *чувства* към Марк. Не любов — все още не — но нещо топло и хубаво, което би могло да

покълне. Може би неслучайно се бяха срещнали. Може би им е било писано да се спасят взаимно и да излекуват травмите си от миналото.

Тя нахълта във фоайето на сградата и се заоглежда като обезумяла. После хукна към асансьорите и с ритник отвори съседната врата. Оттам побягна надолу и все по-надолу, вземайки стълбите по три наведнъж.

Озова се в мазето. Отвори с ритник първата врата и откри... празен шкаф. Не, невъзможно, вратата не беше достатъчно здрава да задържи когото и да било вътре, трябваше да е... И тогава я видя — подсилената метална врата, която се полюшваше на пантите си. Хелън се втурна по коридора и нахълта вътре.

Но още щом прекрачи прага, коленете ѝ омекнаха и тя се свлече на пода. Бе видяла Марк. Бе видяла най-лошия си кошмар. Бавно вдигна глава, но и този път не видя нищо по-различно. Марк лежеше в локва от собствената си кръв. Беше мъртъв, а ръката му все още стискаше пистолета, отнел живота му. Хелън допълзя до него през мръсния под и положи главата му в скута си. Но той бе студен и безжизнен.

Силен удар по вратата я накара да вдигне поглед. Кого очакваше? Чарли? Бриджис? Появи се Мериан, разбира се.

— Здравей, Джоди. — Тя се усмихна, затвори вратата и я заключи. — Отдавна не сме се виждали.

113.

Нямаше победа. Нямаше щастие. Нямаше дори облекчение. Чарли бе оцеляла. Щеше да живее. Бебето ѝ щеше да живее. Но предишната Чарли беше мъртва и погребана. И нямаше да се завърне никога.

Лежеше върху чакъла, а дъждът се изливаше отгоре ѝ. Чувстваше се замаяна. Шокирана и мразеща. Полека я обземаше пълно изтощение. Тя затвори очи и отвори уста. Дъждът се изливаше в пресъхналата ѝ, кървяща уста. Моментно усещане за облекчение, последвано от забвение. Мислите ѝ се рееха в безтегловност, чувстваше се като засмукана под вода, потапяше се в мрак, който едновременно я успокояваше и изцеждаше силите ѝ.

После чу глас. Странен, далечен, механичен глас. Чарли се опита да се измъкне от бездната, но изтощението я дърпаше обратно. После го чу отново. Гласа, упорит, настоятелен. Тя успя да отвори едно око. Но наоколо нямаше никого.

— Къде си? Отговори, моля те! — Отчаяният глас вече звучеше по-ясно.

Чарли отвори и другото си око и успя да надигне глава от земята.

Радиостанцията на Хелън лежеше захвърлена до мотоциклета ѝ. А гласът... гласът беше на детектив Бриджис. Търсеше я.

Може би не всичко беше приключило. Може би Чарли все още имаше шанс за изкупление в крайна сметка. Знаеше, че трябва да опита. Тя с мъка се изправи на крака, после се свлече на колене. Тялото ѝ трепереше, зъбите ѝ тракаха. Виждаше всичко двойно. Цялата се тресеше, но трябваше някак да стигне до радиостанцията.

114.

— Как можа?

Мериан се засмя. Каква прелестна ирония струеше от въпроса на Джоди. Точно този въпрос Мериан бе задала на *нея* преди толкова много години. На лицето ѝ грейна широка усмивка — кой би могъл да предположи, че всичко ще се подреди толкова идеално?

— По-просто е, отколкото може би си мислиш. Мъжете бяха лесни — знаеш ги какви са, като видят някоя по-засукана мадама. А момичетата... е, те бяха много... доверчиви. Бих искала да кажа, че никак не ми е било лесно, но както сама виждаш, те изнесоха тежката част на плещите си.

Тя хвърли поглед към тялото на Марк.

— Ти видя ли се с Чарли впрочем? — продължи тя. — Добре ли е? Изхвърча покрай мен, когато отворих вратата, така че не успях да я видя добре.

— Ти я унищожи...

— О, не ми разигравай мелодрами. Добре е. Ще се оправи, ще се завърне при любимия си, ще роди бебето си. Дали ще е в състояние да погледне детето в очите, е друг въпрос, но тя победи. Тя оцеля. Предполагах, че първа ще посегне към пистолета, но Марк я изпревари.

— Защо просто не си го изкара на мен? — попита Хелън.

— Защото исках да страдах.

Ето — просто и ясно.

— Постъпих правилно. Бих го направила отново. — Хелън повиши глас, давайки воля на яростта си. И за пръв път в очите на Мериан просветна нещо. Гняв?

— Теб никога не те е било грижа колко страдах, нали? — просъска тя.

— Не е вярно.

— Не казвам, че си искала да страдам. Но на теб просто не ти пукаше, което е още по-лошо.

— Не, никога не съм...

— Бях зад решетките *двайсет години*. Опитаха се да ме пречупят при малолетните престъпници, а после отново в „Холоуей“, при пълнолетните. Писах ти, така че не се преструвай, че не знаеш за какво говоря. Наръгвания със счупени бутилки, изнасилвания, побоища. Писала съм ти за всички тези неща и за това как те си платиха за тях. В „Холоуей“ изтръгнах окото на едно момиче направо от шибаната ѝ глава — помниш ли? Помниш, разбира се. Но въпреки това ти нито ми отговори, нито дойде да ме видиш. Ти не ми помогна *изобщо*, защото искаше да изгния там. Да се сбръчкам и да пукна. Собствената ти сестра.

— Ти спря да бъдеш моя сестра преди много време.

— Заради случилото се на горния етаж? Аз поне имах шибани топки, за разлика от теб, неблагоприятна малка кучко.

Най-накрая тя даде път на цялата натрупана жлъч.

— Аз те *спасих*. Ти щеше да си следващата жертва. Щяха да *унищожат* за нула време малко момиченце като теб.

Истината в думите на Мериан прободe като с нож съвестта на Хелън.

— Знам това. Ти си смятала, че ми помагаш, и това знам...

— С теб *можехме* да сме щастливи заедно, ти и аз. Можехме да отидем някъде, да стоим настрана от улицата, да се заловим с нещо. Никога нямаше да ни открият. Ако се бяхме подкрепяли, всичко щеше да бъде наред и досега.

— Наистина ли вярваш в това, Мериан? Защото, ако си вярваш, значи си много по-луда, отколкото си мислех...

Мериан неочаквано тръгна през стаята в посока към Хелън. Очите ѝ мяхаха искри. Хелън светкавично вдигна пистолета си и Мериан се закова на място. Делеше ги само метър разстояние.

Хелън огледа лицето на сестра си. Толкова познато като черти, но толкова чуждо като изражение. Сякаш някакъв звяр я бе обсебил и я изяждаше отвътре.

— Не смей да ме гледаш презрително — просъска Мериан. — Не си и помисляй да ме... съдиш. Тук съдим теб, не мен.

— Защото постъпих правилно? Защото постъпих *почтено*? Ти уби родителите ни, Мериан. Ти ги уби. Хладнокръвно.

— А на теб липсваха ли ти? След това? Липсваха ли ти тези изнасилвачи?

За миг Хелън остана безмълвна. Никога не си бе задавала този въпрос. След случилото се бе толкова погълната от мисълта за Мериан, толкова объркана от собственото си травмиращо обикаляне по приемни семейства и социални служби, че никога не ѝ бе оставало време да скърби наистина.

— Е, липсваха ли ти? — повтори Мериан.

Последва дълго мълчание, а после:

— Не.

Устните на Мериан се разтеглиха в усмивка. Победоносна усмивка.

— Ето, сама виждаш. Те бяха нищожества. По-долни от най-долните твари. И заслужаваха по-лоша съдба от тази, която ги застигна. Бях милостива към тях. Или вече си забравила какво направиха?

Тя свали русата перука, която носеше, за да покаже скалпа си. На мястото, което баща ѝ бе притискал към реотаните на електрическата печка, така и не бе пораснала коса — върху темето ѝ бе останало странно и грозно плешиво петно.

— Това са само белезите, които се виждат. Накрая щеше да ни убие. Затова направих това, което се налагаше. Трябва да си благодарна, мамка му.

Хелън наблюдаваше сестра си — онова открито неподчинение и онзи гняв, които демонстрираше по време на процеса, не бяха изчезнали през всичките тези години. Имаше истина в казаното от нея, но въпреки това то звучеше като брътвежите на психичноболен. Хелън внезапно изпита силно желание да се махне от тази ужасна стая, да излезне далеч от тази унищожителна омраза.

— Как ще завърши това, Мериан?

Мериан се усмихна, сякаш чакаше точно този въпрос.

— Ще завърши така, както започна. С избор.

И тогава всичко придоби смисъл.

— Ти направи своя избор в онзи момент, преди толкова много години — продължи Мериан. — Избра да предадеш сестра си. Сестра ти, която ти помогна. Която уби заради теб. Ти избра да спасиш себе си, а мен да хвърлиш на вълците.

— И затова всички твои жертви бяха изправени пред избор — обади се Хелън, когато прозря ужасяващата жестокост в плана на Мериан.

— Ти смяташ, че хората са добри, Джоди. Ти си оптимист. Но те *не са* добри. Те са подли, егоистични, брутални. Ти го доказа. Както и всяко едно от онези дребни, егоистични копеленца, които отвялякох. В крайна сметка ние сме просто животни, готови на всичко, за да оцелеят.

Мериан пристъпи по-близо и Хелън инстинктивно сложи пръст на спусъка. Мериан спря и се усмихна, после вдигна своя „Смит & Уесън“ и се прицели в челото ѝ.

— А сега си изправена пред друг избор, Хелън. Да убиеш или да бъдеш убита.

Значи всичко опираше до това. Хелън и Мериан щяха да бъдат последната двойка играчи в нейната смъртоносна игра.

115.

Детектив Бриджис остави Чарли там, където лежеше, и се втурна към сградата. SO19 пътуваха към мястото в пълна бойна екипировка, линейките идваха, но той нямаше време да чака. Хелън бе вътре с убийцата — Сюзън, Мериан, както и да се казваше, дявол да я вземе — и шансовете ѝ за оцеляване не му харесваха. Това бе план, замислен от самото начало да завърши с кръвопролитие. Бриджис нахълта във фоайето. Асансьорите не работеха, но вратата към мазето беше откrehната и той се втурна натам. Надолу по стълбите, после по коридора. Не носеше оръжие, но нямаше време да мисли за това. Сега всяка секунда бе критична.

Тогава я видя. Заключената метална врата. Удари с юмрук по нея и отвътре ясно отекна гласът на Хелън — нареждаше му да се оттегли. *Как пък не*, помисли си той и отчаяно се огледа наоколо за нещо подходящо, с което да разбие вратата.

В коридора нямаше нищо, но зад последната врата в дъното имаше малък склад, в който все още се въргаляха полупразни бутилки с почистващи препарати. На пода имаше и захвърлен пожарогасител. От онези стари модели, използвани през 70-те, голям и тежък. Бриджис го вдигна, хукна обратно по коридора и секунди по-късно отново стоеше пред металната врата. Пое дъх, стисна зъби и стовари пожарогасителя върху бравата.

116.

Вратата се разтресе от удара, по коридора отекна мощен металически грохот, но Мериан не трепна. Погледът ѝ бе прикован в сестра ѝ, а пръстът ѝ галеше спусъка на пистолета.

Тряс. Още един удар по ключалката. Който и да блъскаше отвън, очевидно бе готов на всичко да влезе. Вратата изстена под натиска на упоритата атака.

— Време е да вземеш решение, Джоди — усмихна се Мериан. — Ще стрелям в мига, в който вратата се отвори.

— Недей, Мериан. Не е нужно да го правиш.

— Твърде късно е. Човекът всеки момент ще влезе. Така че избирай.

Вратата започваше да поддава. Бриджис полека-лека напредваше.

— Не искам да те убивам, Мериан.

— Тогава изборът е направен. Жалко, наистина... мислех, че няма да се откажеш от тази възможност.

Вратата злокобно скърцаше — оставаха броени секунди.

— Искам да ти помогна. Оставй пистолета.

— Ти вече имаше тази възможност, Джоди. И ми обърна гръб. Ти спаси всички онези хора. Всички онези *непознати* хора, но обърна гръб на мен.

— А не допускаш ли, че съм се чувствала виновна за това? Виж какво ми причини ти. И все още ми го причиняваш.

Хелън разкъса ризата си и обърна към нея обезобразения си гръб. За миг Мериан застина, потресена от гледката.

— Чувството за вина ме разяжда всеки ден, всяка минута. Естествено, че се чувствам виновна. Но аз бях на десет години. Какво друго можех да направя? Ти уби двама души. Уби мама и татко в собственото им легло, за бога. Ти уби нашите родители. Какво можех да направя аз?

— Очаквах да ме защитиш. Очаквах да се зарадваш.

— Аз никога не съм те *молила* да ги убиваш. Никога не съм *искала* да ги убиваш. Никога не съм искала това. Не го ли разбираш? Ти направи всичко това заради себе си.

— Ти наистина ли си вярваш? Наистина ли, *с ръка на сърцето*?

— Да, вярвам.

— В такъв случай няма какво повече да си кажем. Сбогом, Джоди.

И точно в момента, когато Бриджис разби вратата и нахълта, в стаята отекна един-единствен изстрел.

117.

През пелената на проливния дъжд Чарли видя смътните очертания на две фигури. Мъж извеждаше жена от сградата. Чарли не беше религиозен човек, но през последните десет минути не спираше да се моли с цялото си сърце за чудо. И сега щеше да получи своя отговор.

Изскубна се от ръцете на парамедиците и се затича. Успя да направи едва няколко крачки, преди краката ѝ да омекнат и да падне на колене в калта. Предпази очите си с длан от дъжда и се напрегна да види дали Бриджис просто помагаше на жената, или я беше арестувал.

И тогава съвсем ненадейно, за миг, слънцето грейна между навъсените облаци.

Беше Хелън. Тя бе оцеляла. Парамедиците се затичаха към нея, колегите ѝ я наобиколиха. Но тя ги отблъсна настрана. Чарли извика името ѝ, но Хелън я подмина, сякаш не я чуваше.

Детектив инспектор Хелън Грейс се отскубна от Бриджис и тръгна през дъжда обратно към мотоциклета си. Всичко свърши. Тя беше жива. Но не се чувстваше победител. Мъките ѝ едва сега започваха. Защото — както Мериан твърде добре знаеше — онези, които проливат кръвта на най-близките си хора, никога не намират спокойствие. Сега бе ред на Хелън да живее с това бреме.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.